

பர்த்ருஹரி நீதி சதகம்

ரிப்பன் பிரஸ், சென்னை] [விலை அணா 3

[illegible]

மஹா கவி [illegible]

பர்த்ருஹரி நீதி சதகம்

தமிழ்ப் பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந் ம. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை

அவர்கள் செய்யுள் வடிவமாக மொழிபெயர்த்த மூலமும்,

ஷெயார் இயற்றிய தெளிபொருள் விளக்க உரையும்.

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை,

87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

19[illegible]5

விலை அ[illegible]

பர்த்ருஹரி நீதி சதகத்தின்

விஷய அட்டவணை

அதி காரம்	விஷயம்	பக்கம்
	பரப்ரஹ்ம வணக்கம்	1
1	மூர்க்கர்	2
2	கல்வி	6
3	வீரம்	11
4	பொருள்	16
5	தீயோர்	22
6	நல்லோர்	27
7	உதவி	33
8	துணிவு	39
9	தெய்வம் (கடவுள்)	45
10	ஊழ்	48
	செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி ...	53

உ

பரமபதி துணை

பர்த்ருஹரி நீதிசதகம்

மூலமும் உரையும்

பரப்ரஹ்ம வணக்கம்

(வெண்பா)

கால அளவுங் கருதரிய தேசத்தின்
மூல அளவு முடிவுமின்றி—ஞாலமெங்கும்
ஞானு நுபவத்தால் நாடுசுயஞ் சோதிமயந்
தானும் பொருளெமக்குச் சார்பு.

(உரை) கால தேச அளவு முடிவு மின்றி ஞானமயமாய், சாதுக்க ளெல்லாம் ஞானநுபவத்தால் நாடுகின்ற சாந்த சுயஞ் சோதிமயந் தானாகிய பரம்பொரு ளெமக்குத் துணை. (ஆகையால், அதனை வந்திக்கின்றோம்.) (1)

முதல் அதிகாரம்

மூர்க்கர்

(வெண்பா)

தெரிந்தார் அருவருத்தார் செல்வஞ் சிறந்தார்
திரிந்தார் அகந்தை செறிந்து—பிரிந்தார்கீழ்
மக்களுக்குக் கேட்கு மதியில்லை ஆகலினென்
சொற்க ளடங்கினவே சோர்ந்து.

(உரை) தெரிந்தார் அருவருத்தார்கள். கல்வி பொருட் செல்வங்களில் மிகுந்தவர்கள் கர்வத்தால் மனம் வேறுபட்டார்கள். இவர்களின் வேறாகிய கீழ்மக்களுக்குக் கேட்கும் அத்தனை அறிவில்லை. ஆகையால், என் சொற்கள் சோர்ந்து எனக்குள்ளேயே அடங்கிப் போயின. (2)

(வெண்பா)

தெரியார்க் கெளிதில் தெரித்தலாம் நன்றாய்த்
தெரிந்தார்க்கும் ஒப்பத் தெரித்தல்—அரிதன்றால்
அற்ப மதியால் அனைத்துமுணர்ந் தோமென்னும்
அற்பருக்கார் சொல்வார் அறிவு.

(உரை) தெரியாதவர்களுக்குச் சுலபமாய்த் தெரிவிக்கலாம். நன்றாய்த் தெரிந்தவர்களுக்கும் ஒப்பும்படி தெரிவித்தல் அருமையல்ல. (இன்னுஞ் சுலபம்.) அற்ப அறிவால், 'எல்லாம் அறிந்து விட்டோம்' என்று இறுமாந்திருக்கும் அற்பருக்கு அறிவு சொல்ல யாராலாகும்? (பிரமதேவனாலும் முடியாது என்றபடி.) (3)

(வெண்பா)

முதலைப்பன் மணியு முயன்று பெறலாம்
சிதலையில்லிற் பாம்பைச் சிரத்தற்—புதமலர்த்தார்
ஆக்கி அலைவீசும் ஆர்கலியைத் தாண்டலாம்
மூர்க்கனைச்சீ ராக்கலா மோ.

(உரை) முதலைவாய்ப் பற்களின் நடுவிலுள்ள மாணிக்கத்தையேனும் முயற்சி செய்து வெளியில் வரப் பெறலாம். கறையான் புற்றில் (சீறும்) பாம்பையேனும் அற்புதமான மலர்மாலையாக்கித் (தலையிற் சூடலாம்). அலை வீசும் கடலையேனும் தாண்டலாம். ஆனால், மூர்க்கனை (மனந் திருப்பிச்) சீராக்க முடியுமோ? (முடியாது.) (4)

(வெண்பா)

எண்ணெய் மணலில் எடுக்கலாம் கானலைத்
தண்ணீர் குடிக்கச் சமைக்கலாம்—எண்ணிலாக்
கான முயற்கோடு காணலாங் கற்பிலா
ஈனனைச்சீ ராக்கலா மோ.

(உரை) மணலில் எண்ணெய் முயன்று எடுக்கலாம். கானலைத் தண்ணீராக் குடிக்கச் செய்துகொள்ளலாம். கணக்கற்ற காட்டு முயற்கொம்பைக் கண்டுகொண்டு வரலாம். அன்றி, நல்லொழுக்க மில்லாத மூடனைச் சீராக்க யாராலாகும்? (ஆகாது.) (5)

(வெண்பா)

வாகை மலரால் வயிரங் குடையலாம்
மாகமல நூலால் மதகரியை—யூகமுடன்
கட்டலாம் தேனுற் கடலுப்பைப் போக்கலாம்
மட்டியைச்சீ ராக்கலா மா.

(உரை) மெல்லிய வாகைப்பூவால் வயிரத்தைத் தொளைக்கலாம் (என்றெண்ணுகிறவனும்), சிறந்த தாமரை நூலால் மதயானையைத் தந்திரமாய்க் கட்டலாம் (என்றெண்ணுகிறவனும்), ஒரு தேன் துளியால் கடல் நீரின் உப்பைக் கழிக்கலாம் (என்றெண்ணுகிறவனும், நல்ல சொல்லால் மடையனைச் சீர்திருத்த முயல்பவனும் சரியாவார்கள்); ஆனால், மடையனைச் சீராக்க முடியுமா? (முடியாது.) (6)

(வெண்பா)

மூடா றி யர்மைதனை மூடுவதற் கேபிரமன்
பீடுபெறு மோனம் பிறப்பித்தான்—மூடரெலாம்
மூதுணர்ந்தோர் முன்னிலையில் மோனஞ்சா தித்தலே
நீதிலழ காகுஞ் சிறந்து.

(உரை) பிரமன், மூடர்களுடைய அறியாமையை மூடி வைப்பதற்கே, (பெருமை பொருந்திய) மௌனத்தை உண்டாக்கினன். (ஆகையால்) மூடரெல்லாம், பண்டிதர்களுக் கெதிரில் மௌனமாயிருத்தலே, (குற்றமற்றுச் சிறந்த) அழகாகும். (7)

(வெண்பா)

கொஞ்ச மதியர்னன் குஞ்சரமபோ லேமாந்து
விஞ்சும விவேகியென மேவினேன—மிஞ்சுமதி
உத்தமர்பாற் பெற்றபின்னர் உள்ளகநதை விட்டறிநதேன்
எத்தனைநான் மூடனு மென்று.

(உரை) நான் கொஞ்சம அறிவுடையவனு யிருந்ததனுல் (அப்பொழுது) (மத) யானையைப்போல் இறுமாந்து, நிறைந்த அறிவாளி (நானே) யென்றெண்ணி விளங்கினேன். (பிறகு) பெரியோர்களிடத்தில் நிறைநத அறிவைச் சிறிது சிறுதாய்ப் பெற்று, (அப்பொழுதே) என் இறுமாப்பைத தொலைத்துவிட்டு, (மூர்க்கனுகிய) நான் எத்தனை அறிவில்லாதவனென்று தெரிந்து கொண்டேன். (8)

(வெண்பா)

புழுத்த கழுதையின் புல்லெலும்மை நாய்தன்
கழுத்தைமிக நீட்டிக் கடிக்கும்—வழுத்துஞ்சீர்த்
தேவேந் திரன்வரினுந் தோரது கீழுயிர்கள்
ஆவாவா புன்மையுண ரா.

(உரை) புழுத்துத் துர்நாற்றம் வீசும் கழுதையின் பசையற்ற வெள்ளெலும்பை, நாய் அதிக ஆசையாய்த் தன் கழுத்தை நீட்டிக் கடிக்கும். (அப்போது அதனருகில்) எல்லாரும் புகழும் சிறப்பையுடைய தேவேந்திரன் வந்து நின்றாலும், (அதை) அறி

ந்து கூசாது. அற்பப் பிராணிகள் அந்தோ! (தாம் கொண்ட பொருளின் உயர்வு) தாழ்வை மதியா. (9)

(வெண்பா)

ஆகாய கங்கை அரன்முடியில் வந்ததற்பின்
வாகா யிமய மலையிடத்தில்—ஒகோவித் [தோர்
தொல்லுலகில் பாதலத்தில் தோய்ந்ததுதம் வைப்பிழுந்
பல்விதமாம் பாடுபடு வார்.

(உரை) ஆகாயத்தி லிருந்த கங்கையாறு சிவன் முடியில் வந்தது, அங்கிருந்து நேராய் இமயமலைக்கு வந்தது; அங்கிருந்து இந்தப் பழமையான பூலோகத்துக்கு வந்தது; அஙகிருந்து பாதாளத்திற் பாய்ந்தது. (உயர் நிலையிலிருந்து) அதை யிழந்தவர்கள், இப்படியே பலவிதமான பாடு படுவார்கள். (10)

(வெண்பா)

அங்கிக்குத் தண்ணீர் அருக்கற்குக் கைக்குடையாம்
பொங்குகரிக் கங்குசமாம் போரேற்றுக்—கிங்கொருகோல்
நோயரவுக் கோடதியாம் நொய்யமன மூர்க்கரைநாம்
தூய்மைசெயற் கில்லைமருந் து.

(உரை) நெருப்புக்குத் தண்ணீரும், சூரிய வெப்பத்துக்குக் கைக்குடையும், மதயானைக்கு அங்குசமும், சண்டை செய்யும் எருதுக்கும் (கழுதைமுதலியவைகளுக்கும்) தடியும், நோய்க்கும் பாம்பு விஷத்துக்கும் மூலிகை (மருந்து மந்திர) முதலியவைகளும் மாற்றுகளாக நூல்களிற் குறித்திருக்கின்றன. ஆனால், அற்ப புத்தியுடைய மூர்க்கரை நாம் பரிசுத்தவான்களாக்குவதற்கு (எந்த சாஸ்திரத்திலும்) மருந்து இல்லை. (11)

2-வது அதிகாரம்
கல்வி

(வெண்பா)

மணியருமை யோரான் மதிப்பைக் குறைத்தால்
மணிக்குக் குறைவு வருமோ—அணிபொருள்யாப்
பாசிரியன் தான்வருந்த யார்மதியா னேனுமந்த
ஆசிரியற் கேதுகுறை யாம்.

(உரை) (எழுத்துஞ் சொல்லும் உணர்ந்ததன் பயனாக) அணி யிலக்கணம், பொருளிலக்கணம், யாப்பிலக்கண (முதலிய ஐந் திலக்கணங்களையும் ஐயந்திரிபற வுணர்ந்து, நன்மாணாக்கர்க்கு நயமாகக் கற்பிக்க வல்ல பண்டிதனாகிய) நல்லாசிரியனை, எந்தச் செல்வன் அவமதித்து வருத்தினாலும் (அது அவனுடைய அறியா மையை விளக்குமேயன்றி) அந்த ஆசிரியன் திறமைக்கு ஒரு குறைவும் தராது. மாணிக்கத்தின் அருமை யறியாத வர்த்தகன், அதைக் குறைவாக மதித்ததனாலேயே அதற்குக் குறைவு வாரா தல்லவா? (12)

(வெண்பா)

அணிபொருள்சொல் கற்றானை ஆதரியான் தானே
திணிபேதை யென்னத் தெரிக்கும்—கணிகொள்
மணிக்குமதி யில்லான் மதிப்பைக் குறைத்தால்
மணிக்குத்தாழ் வுண்டோ மதி.

(உரை) அணியிலக்கணம் பொருளிலக்கணம் உணர்ந்து, நன்றாய்ப் பேசும் சொல்லிலக்கணத்தால் மாணவர்க்குப் போ திக்கக் கற்ற பெரும் புலவனை, எந்தச் செல்வனாவது, ஆதரியா மல் ஏழையாய் வருந்தவிட்டிருந்தால், அது, அந்தப் பணக்காரனை யே பலத்த பாமரனெனத் தெரிவிக்கும். மதிப்பேறின மாணிக்

கத்திற்கு, மதிப்பறியா வர்த்தகன் மதிப்பைக் குறைத்தால், அதற்குக் குறைவு வருமோ? நீ எண்ணிப் பார். (13)

(வெண்பா)

கள்ளன் கொடுபோகான் கல்விச்செல் வத்தையது
கொள்ளைகொள்ள இன்பங் கொடுக்குமே—அள்ளக்
குறையா தழியாது கூர்ந்ததுபெற் றோரைத்
தறையாளு வோனுமொவ்வான் சால்பு.

(உரை) கல்விச்செல்வத்தைக் கள்ளன் கொண்டு போக மாட்டான்; அது பொருட்செல்வத்தைப்போ லின்றி, என்றும் அழியாத பேரின்பத்தைக் கொடுக்கும்; அள்ளிக் கொடுக்கக் குறையாமல் வளரும்; என்றென்றும் அழியாது. இப்படிப்பட்ட கல்விச்செல்வர்களைச் சாதாரண பொருட்செல்வர்களாகிய அரசர்களும் பெருமையிற் சம மாகமாட்டார்கள். என்றால், அவர்களுக்குச் சமானர் இப் பூலோகத்தில் வேறு யார் இருக்கின்றார்கள்?

(வெண்பா)

உண்மைவித்து வான்களைநீ உல்லிங் கனஞ்செய்யேல்
எண்மையதன் னார்க்குன் இருநிதியம்—கண்ணுமதைக்
கண்டுன்பாற் சேரார் கரியையொரு தாமரைநூற்
கொண்டுகட்ட லாகுமோ கூறு.

(உரை) எட! உண்மைப் புலவர்களை நீ சந்தேகித்து அவமதிக்காதே! (உன் பணத்தைப் பார்த்து உன்னை அவர்கள் மதிப்பார்களென்று எண்ணாதே!) உன் பணம் அவர்களுக்கு ஒரு சிறு துரும்புபோல் அற்பமானது. அதைக் கண்டவர்கள் தாமே உன்னைத் தேடி வந்து சேரமாட்டார்கள். மதம் பொழியும் யானையைத் தாமரை நூலாற் கட்டச் சாத்தியமாகுமா? நீ சொல்! (15)

(வெண்பா)

அயன்சினந்தால் அன்னத்தை அந்தா மரைமேல்
வியந்திருத்தா னன்றியதன் மேன்மைச்—சுயங்குணமாம்
நீரினின்றும் பால்பிரிக்கும் நேர்மைதனை மாற்றுவனோ
நேரினிது வித்வான் திறம்.

(உரை) பிரமனுக்கு அன்னத்தின்மேல் கோப மூண்டால், அழகிய தாமரைமேல் அதை வாழ்ந்திருக்கவொட்டான். அன்றி, அதன் இயற்கைக் குணமாகிய நீரிற் பாற் பிரிக்கும் அருங்குணத்தை அகற்ற அவனால் ஆகாது அல்லவா? ஆராயுங்கால், அரும் பலவன் தன்மையும் இதுவேயாகும். (16)

(வெண்பா)

ஆரமுந் தோளணியும் ஆண்பிள்ளை பூண்பதேன்?
சாரசந்த னத்தைத் தடவுவதேன்?—வாரிக்
குடுமியிற்பூச் சூடுவதேன்? கோலமவை யல்ல
நடுசபையில் வாக்கழகே நன்று.

(உரை) ஆண்பிள்ளைக்கு ஆரமும் மாலையும் எதற்கு தோளணியுங் காதணியுங் கையணியும் என்னத்திற்கு? மணமுள்ள சந்தனந் தடவுவதேன்? குடுமையைச் சீவிப் பூ முடிப்பதெதற்காக? அவையெல்லாம் அழகல்ல; அழிந்துபோகும். (நடுச் சபையில் வாக்கழகே நல்லது; என்றும் அழியாப் பெருமை தருவது. ()

(வெண்பா)

கல்வியே பூணாகும் கல்வியே வைப்பாகும்
கல்வியே பேரின்பங் கற்பிக்கும்—கல்வியே
மன்னன் மதிப்பாம் மகதேவ னாங்குருவாம்
துன்னுசுற்ற மாகுந் தொடர்ந்து.

(உரை) கல்வியே ஆபாரணமாம். கல்வியே புதைத்து வைக்கும் பொருளாகும். கல்வியே பேரின்பங் காண்பிக்கும் (குருவாகும்.) கல்வியே பரதேச மன்னனுக்கு மதிப்புண்டாக்கும். கல்வியே பரமாத்மா. கல்வியே குலகுரு. கல்வியே நெருங்கித் தொடர்ந்து வரும் சுற்றம். (பணம் இப்படி அன்று; ஆகையால், படிப்பில்லான் விலங்கு போல்வான்.) (18)

(வெண்பா)

பொறுமையே சட்டை பொறாமை பகைவர்
வெறுமைமனத் தாயத்தார் வெந்தீ—மறுவிலா
நேசர் மருந்து நிலவுலகிற் பொல்லாத
நீச ரரவம் நிசம்.

(உரை) பொறுமையே கவசமாகும்; (ஆகையால், வேறு கவசம் வேண்டியதில்லை.) பொறாமையே பகைவர்; (ஆகையால், வேறு பகைவர் வேண்டியதில்லை.) தாயத்தாரே நெருப்பு; (ஆகையால், வேறு நெருப்பு வேண்டியதில்லை.) நேசர் நோயைப் போக்கும் மருந்து; (ஆகையால், வேறு மருந்து வேண்டியதில்லை.) துஷ்டர்கள் பாம்பு; (ஆகையால், வேறு பாம்பு வேண்டியதில்லை.) பொறுமையைக் கொள்ளவேண்டும். பொறாமையைத் தள்ளவேண்டும். தாயத்தாரிடத்தில் சாக்கிரதையாய் வாழவேண்டும். இஷ்டரோ டிணங்கவேண்டும். துஷ்டரோடு பிணங்கவேண்டும். இதுவே கற்றதனாலாய பயன்.) (19)

(வெண்பா)

உறவோர்க்குக் கண்ணோட்டம் ஊழியர்க்கி ரக்கம்
மறவோர்க்கு வன்மை வழங்கல்—அறவோர்க்கு
மெய்யன்பு பாராளும் வேந்தர்க் கனுசரணை
கைவல்ய மாகுங் கணக்கு.

(உரை) சுற்றத்தார்க்குத் தாக்ஷிணியம்; வேலையாட்களுக்கு இரக்கம்; துஷ்டர்களுக்கு வன்மை; நல்லவர்களுக்கு உள்ளன்பு. பூமியை யாளும் வேந்தர்களுக்கு ஒற்றுமை. இவைகள் கற்றவர் கள் கைகண்ட விஷயங்கள். (20)

(வெண்பா)

படித்தோர்க் கொழுங்கு பகைவர்க்கு வீரம்
முடித்தோர்க் கடக்கம் முறையாய்—துடித்தவிடைப்
பெண்களுக்குத் திட்டம் பெரிதுங்கை யாடுவார்
கண்களுக்கு மேல்பெற்றார் கள்.

(உரை) கற்றோர்க்கு நன்மை; பகைவர்க்கு வீரம்; முடி ந்த ஞானிகளுக்கு அடக்கம்; உடுக்கையிடைப் பெண்களுக்குத் திட் டம்; இவைகளைக் கண்களுக்குமேற் கண்ணாகிய கல்விக்கண்ணைப் பெற்றவர்கள் முறைமையாகப் கையாடுவார்கள். (21)

(கலிவெண்பா)

உண்மையுரைப் பிக்கும் உயர்மதியை யுண்டாக்கும்
ஒண்மைதிகழ் மானத்தை ஓங்குவிக்கும்—எண்மை
மறத்தை யழிக்கும் மனத்தைக் கொழிக்கும்
புறத்தெங்கும் கீர்த்திபொலி விக்கும்—திறத்தபல
சொல்லியென் மேலோர் தொடர்புபோல் நன்மைசெய
வல்லதொன் றெங்குமில்லை மற்று.

(உரை) பெரியார் நேசம் உண்மையே பேசுவிக்கும்; (மந்த மதியைப் போக்கி) உயர்ந்த மதியை உண்டாக்கும்; நல்ல பெரு மையை வளர்க்கும்; தாழ்வான பாவ காரியங்களை நீக்கும்; மனத் தைச் சீராக்கும்; வெளியிலெங்கெங்கும் புகழை விளக்கும்; பல திறமான வார்த்தைகளைப் பேசி யென்னபலன்? அதுபோல,

நன்மை செய்யவல்ல வேறொரு பொருள் எவ் வுலகினும் இல்லை. (பெரியோர்-கற்றோர்.) (22)

(வெண்பா)

உள்ள துரைக்கின்ற ஒண்கவியாற் பாவாணர்
எள்ளளும் மரணபவம் இன்றியே—விள்ளரிய
சத்தியமா ஞானியர்போல் தாவாத கீர்த்தியொடு
நித்தியமா வாழ்வார் நிசம்.

(உரை) உள்ளதுள்ளபடி யெடுத்துரைத்துக் கவிபாடுவதாற் புலவர், கேவலமான பிறப்பிறப்பில்லாமல், சொல்லற்கரிய உண்மை ஞானயோகியர்போல, கெடாத (கவிகளாகிய) புகழுடம்போடு என்றும் அழியாமல் பல்லூழி வாழ்வார்கள். இது முக்காலும் உண்மையாம். (23)

3-வது அதிகாரம்

வீரம்

(வெண்பா)

சிங்கம் பசித்தாலும் தீரவிளைத் தோய்ந்தாலும்
மங்கியுடல் வாடி மடிந்தாலும்—பொங்குமத [லைத்
யானையையே கொல்லவெண்ணும் அன்றியுலர் வைக்கோ
தினியெனத் தின்னுமோ சென்று.

(உரை) சிங்கம் பசித்தாலும், மிகவும் இளைத்துப் பலங் குன்றினாலும், உடல் மேனி யழிந்து வருந்தி இறந்தாலும், மதம் பொழியும் யானையையே கொன்று தின்ன நினைக்கும். அல்லாமல், உலர்ந்த வைக்கோலைத் தீனியென எண்ணிச் சென்று தின்னுமோ? (24)

(பஃறொடை வெண்பா)

சாரமிலா வெள்ளெலும்பைத் தான்கண்டு சந்தோஷம்
கூருநாய் அங்கதனால் கொண்டபசி தீராது
சேரநரி வாழ்ந்தாலும் சிங்கம் அதைவிட்டுத்
தூரவன மதனில் தூங்குமத யானைதனைக்
கோரநகத் தாலே கொல்லும் அதுபோல,
பார வறுமைபல பாய்ந்தாலும் மாந்தர்தந்
தாரதம்மி யப்படியே தக்கபலன் வேட்பதன்றி
ஆரவே றொன்றையெண் ணார்.

(உரை) நாய், பசையற்ற வெள்ளெலும்பைக் கண்டவுடனே சந்தோஷங் கொள்ளும்; அன்றி, அதனால் பசி தீராது. சிங்கம் தனக்கெதிரில் நரி வாழ்ந்தாலும் அதை விட்டுத் தூரத்திலுள்ள காட்டில் வாழும் யானையையே தன்னுடைய கூரிய நகத்தால் கொல்லும். ஆகையால், பெரிய பல சங்கடம் நேரிட்டாலும் மந்தர்கள் தங்கள் தாரதம்யத்துக்குத் தக்க பலனையே விரும்புவார்கள் அன்றித் தகாத வேறொரு பொருளைக் கோரமாட்டார்கள். (25

(கலிவெண்பா)

கவளமிடு கின்றவனைக் காணுநாய் வாலைத்
துவள மிகவாட்டுந் துள்ளுந்—தவளநிறப்
பல்லைவயிற் றைக்காட்டும் பார்மேல் விழுமெழும்
எல்லையிலா எழ்மை இயற்றுமே—சொல்லரிய
யானைமதங் கொண்டதனால் யாரையும்பா ராமலே
மானமுற வீரமுடன் மாவோட்டி—தானளிக்கும்
பெருங்கவளந் தின்று பெருமையாய் வாழும்
இரும்புவியின் தன்மை இது.

(உரை) எச்சிற்கவளஞ் சிறிது தருபவனைக் காணுகின்ற நாய், தன் வாலைக் குழைத்து விரைவாய் ஆட்டும்; துள்ளிக் குதிக்கும்;

வெள்ளைப் பல்லை வெளியிற் காட்டும்; வயிற்றை ஒடுக்கும்; பூமிமேல் விழும்; எழுந்தோடும். இப்படி அநேக ஏழ்மையைச் செய்து இச் சகத்தில் இச்சாமாய் வாழும். சொல்லற்கரிய பெரிய யானை, தன் மதத்தால் யாரையுஞ் சட்டைசெய்யாமலே, சிறந்த வீரத்தோடு, மாவோட்டி அருமை பாராட்டிக் கொடுக்கின்ற பெருங் கவளந் தின்று பெருமையாய் வாழும். இப் புவியில் மாந்தரிலும் இத் தகையர் உளர். (26)

(வெண்பா)

பிறப்பிறப்புச் சேர்குடும்பப் பேராழி தன்னிற்
பிறந்தும் இறைவாப் பெரிய—திறைமுடையோன்
யாவனெனிற் கீர்த்தி எவனாற் குலமெல்லாம்
மேவுமவ னென்று விளம்பு.

(உரை) பிறப்பு இறப்பு என்னும் பெருங் காற்றிற் சுழலும் சமுசார சக்கரத்தில் (தோன்றினார் அநேகர்) அப்படித் தோன்றி யும் அழியாத பெருந்தன்மை யுடையான் எவனென்னில், எவனாற் குலமடங்கலும் கீர்த்தி பெற்று விளங்குமோ அவனே அப்படிப் பிறந்தவனென்று சொல். (27)

(வெண்பா)

பூவைப்போல் வல்ல புருஷன் தனக்கெவரும்
ஆவலாய்ச் சென்னியணி யாக்கலொன்று—தாவிலா
மாவனத்தி லேயிருந்து மட்கலொன்று வேறுவித
மாவதில்லை ஆவதில்லை யாம்.

(உரை) வல்லவனுக்கு, மணமுள்ள மலரைப்போல, எல்லா ரும் சிரசா வகிப்பது ஒன்று. அன்றி, அரும் பெருங் காட்டிலே மட்குதல் ஒன்று. இவ் விரண்டி லொன்றன்றி வேறு வழி யில்லை. (28)

(வெண்பா)

குருமுதலாம் ஐந்தாறு கோள்க ளிருந்தும்
கிருகணத்தில் ராகுபெருங் கீர்த்தி—மருவுதற்குச்
சூரியனை யேதான் தொடர்ந்து பிடிக்கின்ற
காரியத்தைத் தேருங்கள் கண்டு.

(உரை) குருமுதலாகிய ஐந்தாறு கிரகங்க ளிருந்தும், அவைகளி லொன்றைப் பற்றாமல், கிரகணகாலத்தில் கீர்த்தியை விரும்பின இராகு, தேசோமயனாகிய சூரியனையே பிடிக்கிறான். இதை ஆராய்ந்து பாருங்கள். (29)

பஃறொடை வெண்பா

சேடன் படத்தால் செகமெலாந் தாங்குகின்றான்
சேடனைத் தாங்கித் திகழ்கின்றான் கூர்மனுந்தான்
மூடு பிரளயத்தில் முன்வரா கன்தனக்கோர்
ஓடுதிகழ் கூர்மன் ஒடுங்குவான் ஆகையினால்
பீடுபெறு மேலோர் பெருந்தகைமைக் கெந்நாளும்
தேடுமள வில்லையெனத் தேர்.

(உரை) ஆதிசேஷன் தனது படங்களால் பதினான்கு உலகங்களையுந் தாங்குகின்றான். அவனை ஆதிகூர்ம மூர்த்தி, தமது முதுகில் சுமக்கின்றான். பிரளய காலத்தில் அப்படிப்பட்ட ஆதிகூர்மன், ஆதி வராகனுக்கு அடங்குகின்றான். ஆகையால், பெருமையிற் சிறந்த ஞானிகளின் சிறப்புக்கு எப்போதும் அளவில்லை என்று தெரிந்துகொள். (30)

(வெண்பா)

தேவேந் திரன்குலிசத் தீயால்வே மைநாகன்
தாவா இமவானுந் தந்தையைவிட்—டோவாது

வாழ ஒளித்தான் தன் வாரிதியில் மறறிதுவும்
சூழத் தகுவதோ சொல்.

(உரை) இமாசல குமாரனுகிய மைநாகனுக்குத் தேவேந்திர னுடைய வச்சிராயுதக் கொடு நெருப்பால் தானுந் தந்தையோடு சாவதே சரியன்றி, நெருப்பில் வேகுந் தந்தையை விட்டுத் தான மட்டும் கெடாமல் வாழும்படி சமுத்திரத்தில் ஒளித்துக்கொண்டது தகுதியான யோசனையா? நீ சொல்வாயாக. (31)

(வெண்பா)

சூரியகாந் தக்கல் அருந் சூரியவெப் பந்தன்மேற்
சேரின் எரியுந் திறத்தால்—பாரில்
ஒளியார் பிறர்செய் உபத்திரவம ஆற்ற
ஒளியார் பொறுப்பார் உயர்ந்து.

(உரை) சூரியகாந்தக்கல் அசேதனமானுலும் சூரிய வெப் பம் தன்மேற் பட்டால் எரிந்து விழுந்தன்மையால, பூலோகத்தில் கீர்த்தியுள்ளவர்கள் பிறர் செய்யும் வேதனையைச் சகிக்கப் பின் னிடையார்கள்; மேன்மையுடன் பொறுத்துக்கொள்வார்கள். (32)

(வெண்பா)

சிங்கஞ் சிறிதேனுஞ் சிந்துரமேற் பாய்வதற்குப்
பங்கமுறு தோடுகின்ற பான்மைபோல்—இங்குப்
பலமுள்ளார் அஞ்சார் பராக்கிரமத் திற்குக்
குலவுவய தில்லையெனக் கூறு.

(உரை) சிங்கஞ் சிறியதானுலும் பெரிய மதயானைமேற் பாய்வ தற்கு, அஞ்சாமல் ஓடுந் தன்மைபோல, இவ வுலகில் சௌர்ய பலமுள்ளவர்கள் எதற்கும் அஞ்சார். வல்லமைக்கு வயது முத லானவைகள் இல்லை யென்று சொல்வாயாக. (33)

4-வது அதிகாரம்

பொருள்

கலிவெண்பா

சாதி யிழிந்தொன்ன சற்குணந் தாழ்ந்தொன்ன
ஒரு மொழுக்கம் ஒழிந்தொன்ன—நீதில்
குடிமடிந் தாலென்ன கொண்டதொரு வீரம்
முடிந்தழிந் தாலென்ன மேவா—நெடிதுசெல்வம்
பெற்றிருந்தாற் போதும் பெறாவிட்டால் மேற்சொன்ன
சற்குணமெ லாமிருந் தும் தாழ்வுண்டாம்—பற்றுமவை
ஒவ்வாப் புகழான் உலகவழக் கென்றென்றும்
இவ்வா றிருக்கும் இயல்பு.

(உரை) சாதி பாதாளத்தில் ஆழ்ந்தாலென்ன? அதைக்காட்டி லும் சற்குணந் தாழ்ந்தாலென்ன? ஒழுக்கம் அடியோடு ஒழி ந்தாலென்ன? குற்றமற்ற வம்சம் அழிந்தாலென்ன? உயர் வாகக் கொள்ளும் வீரம் கழிந்தாலென்ன? மிகப் பெரிய செல் வம் பெற்றால் அதுவே போதும (அதனால் வாழ்வு வரும்). அஃது பெறாவிட்டால், மேற்சொன்ன சுகுணங்களெல்லா மிருந்தும் தாழ்வு வரும். அவைகள் புகழாற் புற்குஞ் சமான மாகமாட்டா. (இஃது இவ் வுலக இயற்கை வழக்கு). (34)

(பஃறொடை வெண்பா)

உலகிற் பணமுள்ளான் ஓங்குகுல முள்ளான்
அலகில் புலமையுள்ளான் ஆனகலை ஞான
நிலையுள்ளான் நீதி நெறியுள்ளான் சங்கப்
புலமையுள்ளான் பேரழகு பூண்டுள்ளான் என்று
பலராற் புகழப் படுவான் பணத்தான்
பல்குணத்தான் என்பதனைப் பார்.

(உரை) உலகத்தில் பணமுள்ளவனே "குலவிசிட்டன்; பெரும் புலவன்; கலைஞானி; நீதிமான்; சபாபதி; அழகன்" என்று பலரால் புகழப்படுவான். பணம் ஒன்றிருந்தால் மேற்சொன்ன குணம் பல இல்லாவிடினும் இருப்பவனாக எண்ணுவார்கள். இதை நீ எண்ணிப் பார். (35)

(கலிவெண்பா)

மன்னன் மதியில்லா மந்திரியால் மாஞானி
துன்னுசங்கத் தாலே சுதன்செல்வங்—தன்னாலோர்
வேதியன் வேத மறப்பால் விளங்குகுலம்
தீதுசெறி மைந்தனால் சீரொழுக்கம்—நீதியிலாத்
தீநட்பால் நாணம் தியங்குமது பானத்தால்
ஆனபயிர் மேற்பார்வை யற்றதனால்—தூநட்பு
தேசாந் தரவாழ்க்கை செய்வதால் மெய்க்காதல்
மாசாந்த மற்ற மனமதனால்—தேசார்
பெருஞ்செல்வம் நீதியில்லாப் பேதமையால் நீர்மை
சுருங்குமென்று நீயறிந்து சொல்.

(உரை) மதியற்ற மந்திரியால் அரசனும், துர்ச்சங்கத்தால் சிறந்த ஞானியும், செல்வங் கொடுப்பதால் மைந்தனும், வேத பாராயண மறப்பால் பிராமணனும், கெட்ட பிள்ளையால் நல்ல குலமும், ஒழுங்கற்ற கெட்ட சகவாசத்தால் சிறந்த ஒழுக்கமும், மயங்கு மதுபானத்தால் நாணமும், மேற்பார்வை யற்றதனால் இட்ட பயிரும், தேசாந்தர வாழ்க்கை செய்வதனால் சிநேகமும், பொறுமை யின்மையால் உண்மைக் காதலும், நீதி யில்லாமையால் பெருஞ் செல்வமும் நிலையழியும். (36)

(கலிவெண்பா)

பணந்தழிவுக் கோரருஞ்சற் பாத்திர தானம்
கணக்கின்றித் தானுகர்தல் காணு—இணக்கமற்ற
கள்ளன் எடுத்தலென்று காசினியிற் கண்டவழி
உள்ளபடி மூன்று உணர்ந்தெவருங்—கொள்ளுவதால்
முன்னிரண்டிற் செல்லவிடான் மூன்றும் வழியதனில்
அன்ன திழப்பான் அயர்ந்து.

(உரை) பொருளழிவிற்கு நல்வழியில் வழங்கல், கணக்கில்லாமல் தானனுபவித்தல், மறைந்து வாழுந் திருடன் அபகரித்தல் என்று உலகி லெவருங் கண்டுகொண்ட வழி மூன்று. ஆகையால், மயங்கி முன்னிரண்டு வழிகளிற் செலவிடாதவன் மூன்றும் வழியில் அதை இழந்துவிடுவான். (37)

பஃறொடை வெண்பா

சாணை கடைமணியுஞ் சத்திரந்தேய் கைக்கழுந்து
பேணுமதி சூரனும் பீடார் மதம்பொழிந்து
மாணுமுடல் வாடுகரு வாரணமுங் கார்த்திகையிற்
காணுமணல் மேடுதிகழ் காறும் பூரணையில்
வாணிலவும் நல்வழியில் வாய்ந்ததரு மந்தன்னில்
நாணுதலில் செல்வனும் நன்று.

(உரை) சாணைக்கல்லிற் கடைந்த மணியும், சத்திராயுதந் தேய்த்த கைத்தழும்பேறின வீரனும், சிறந்த மததாரை பொழிந்ததனால் பெரிய சரீரம் வாடின காரானையும், கார்த்திகை மாதத்தில் மணல்மேடு செறிந்த காட்டாறும், பூரணையில் வெண்ணிலாவும், நல்வழியிற் செலவிட்டுச் சிறந்த பிரபுவும் நன்றாய் விளங்குவார்கள். (38)

(வெண்பா)

நாழி யரிசெனினும் நல்குரவின் மேன்மையால்
ஆழி யெனக்கொண்ட ஆணமகன் தான்—வாழிமிகு
செல்வனு னக்கால் செகந்துரும்பா என்னுமெனில்
ஒல்லுந்தாழ் வேதுயர்வே து.

(குறள்)

சமயத்திற் கேற்றபடி தாழ்வும் உயர்வும்
அமையும் பொருள்களுக்கெல் லாம்.

(குறள்)

தாழ்ந்த துயரும் உயர்ந்தது தாழுமெனில்
சூழ்ந்துபொருள் கொள்க துணிந்து.

(உரை) நாழிதானிய மானாலும் வறுமையின் விசேஷத்தால், அதை ஆழிபோற் பெரிதாக மதித்த புருடனொருவன், பிறகு செல்வனானால் பூலோகத்தையே துரும்பென மதிப்பான். என்றால், உயர்வேது? தாழ்வேது? சமயம்போற் பொருள்கள் உயர்வென்றும் தாழ்வென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. ஒருகால் தாழ்ந்தது மற்றொருகால் உயரும்; அதுவே மறுகால் தாழும். (ஆகையால், ஆராய்ந்து பொருள்களைக் கொள்ளக்கடவர்.)

இங்கு நாழி யென்பது சிற்றளவு. மூலத்தில் 'பிடி' என்றிருக்கின்றது; ஒரு படியென்று கொள்ளற்க. (39)

(வெண்பா)

காசினியாங் காராம் பசுப்பால் கறப்பதெனின்
ஆசிலா வேந்தனே ஆன்கன்றை—நேசமுடன்
உண்பிப் பதுபோல் உலகளிக்க கற்பகம்போல்
மண்மா துனக்களிப்பாள் வாழ்வு.

"பரியினு மாகாவாம் பாலல்ல வுய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம."

என்னும் திருக்குறள் நீதியும் இங்கே கவனிக்கற்பாலன. (43)

5-வது அதிகாரம்

தீயோர்

(வெண்பா)

காரண மில்லாக் கலகம் தயையின்மை
சீரணவு நல்லோர்பாற் பேர்பகைமை—ஏரணவும்
சுற்றம் வெறுத்தல் துயர்சேர் பிறனுடைமை
பற்றிவை தீயோர்தம் பண்பு.

(உரை) காரண மில்லாமற் கலகஞ் செய்தலும், தயை யில்லாமையும், சிறந்த நற்குணமுடைய பெரியோரைப் பகைத்தலும், சுற்றத்தாரை வெறுத்தலும், துயரங் கொடுக்கக்கூடிய பிறன்மனைப் புகுதலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் துஷ்டர்களுடைய குணங்களாம். (44)

(வெண்பா)

அரவின் தலையில் அருமணியுண் டேனும்
விரவும் பயத்தால் விலக்க—விரைகுவபோல்
தீயவர்பாற் கல்வி சிறந்தாலும் மற்றவரை
நீயகன்று தூரத்தில் நில்.

(உரை) பாம்பின் தலையில் மாணிக்கம் இருந்தாலும் அதைக் கண்டவுடன் பயந்து அப்புறப்படுத்த அவசரப்படுவார்கள். (அது போல) துஷ்டரிடத்தில் கல்வி மேன்மை யிருந்தாலும் அவர்களை விட்டு அப்பாலே போ. (45)

(வெண்பா)

மானியை மந்தனென்றும் மாதவனை டம்பனென்றும்
ஆன பிறப்பொழுக்கம் ஆதரிப்—போனை
கருணையிலான் என்றுமின்சொல் காட்டுவோன் தன்னைத்
திருணனென்றும் ஏசுவர்தீ யார்.

(உரை) மானியை மந்தபுத்தி யுடையவனென்றும், மாதவசீலனை டம்பாசாரி யென்றும், உயர்வான பிறப்பாசாரத்தைப் பின்பற்றுவோனை இரக்கமில்லாதவன் என்றும், இனிமையாகப் பேசுபவனை அற்பனென்றும் (இன்னும் பலவாறு) துஷ்டர்கள் நிந்திப்பார்கள். (ஆகையால், அவர்களுக்கது இயற்கை.) ()

(கலிவெண்பா)

பேராசை தீது பிசினக் குணத்தாலே
தீராத பாவஞ் செறியுமே—நேரான
உண்மை யிருந்தால் உயர்தவமேன் தூயமனத்
தன்மையிருந் தாலேன் தலந்தொழுதல்—ஒண்மையிரு
நன்மை யிருந்தால் நலம்பெறலாம் நல்லபெருந்
தன்மையிருந் தாலழகேன் தக்கவித்தை—வன்மை
இருந்தால் தனமேன் இழிந்தவப கீர்த்தி
இருந்தால் இறப்பேன் இயம்பு.

(உரை) பேராசை பொல்லாது; (அஃதிருந்தால் வேறொரு கெட்டகுணம் வேண்டியதில்லை). பிசினத் தன்மையால் தீராத பாவம் சேரும். உண்மை பேசினால் வேறு செய்தவம் வேண்டியதில்லை, பரிசுத்தமான சாந்தமனம் இருந்தால் தீர்த்த யாத்திரை செய்ய வேண்டியதில்லை. ஒழுங்கான நல்ல குணம் இருந்தால் (எடுத்த காரிய முடிப்பதற்கு வேறொருவருடைய உதவி வேண்டியதில்லை), புலன் கிடைக்கும் பெருந்தன்மை யிருந்தால் அழகு

வேண்டியதில்லை. தகுந்த கல்விஞானம் இருந்தால் வேறு தனம் வேண்டியதில்லை. தாழ்வான அபகீர்த்தி இருந்தால் வேறு சாவு வேண்டுவதில்லை. நீ சொல்வாயாக. (47)

(கலிவெண்பா)

பகனிலா மங்கைப் பருவப்பெண் கல்விச்
சுகமிலா ஆணழகன் தோன்றுஞ்—சகமுலாம்
பொன்னாசை மன்னன் பொருந்துவறு மைக்குணவான்
மன்னுசெல்வன் தன்பால் மருவுதுட்டன்—பொன்னிவளர்
தாமரை யில்லாத் தடாகம் இவரெழுவர்
காமன நையவிருப் பார்.

(உரை) பகலில் ஒளியிழந்த சந்திரனும், மங்கைப்பருவம் அடைந்தும் கலியாணம் ஆகாத பெண்ணும், கல்விச்சுகம் தெரியாத ஆண் அழகனும், உலகடங்கலும் கைப்பற்றவேண்டுமென்னும் பொன்னாசையுள்ள அரசனும், நித்தியதரித்திரனாகிய உத்தமனும், பணக்காரனிடத்திற் சேர்ந்த துஷ்டனும், இலக்குமி வாழும் தாமரை யில்லாக் குளமும், ஆகிய இந்த எழுபேரும் நாம் மனம் வருந்த இருப்பவர்கள் (என்பது என்னெண்ணம்.) (48)

(வெண்பா)

அதிகோபங் கொள்ளும் அரசர் இடத்தில்
மதியோன் எவனும் மருவான்—விதிசேர்
மகஞ்செய்வோன் தன்னையங்கி வாட்டத் தொடங்கின்
முகங்கால் தெரியாது முன்பு.

(உரை) அதிக கோபங் கொள்ளும் அரசனிடத்தில், (விரும்பிப்) புத்திமான் எவனும் பொருந்தமாட்டான். விதிப்படி யாகஞ் செய்பவனை நெருப்பு எரிக்கத்தொடங்கின் அதற்கு அவனுடைய முகங்கால் தெரியாமல் வாட்டும். (49)

(கலிவெண்பா)

பேசா திருந்தால் பெருமூமை யென்று நன்றாய்ப்
பேசினால் வாயாடிப் பேதையென்றும்—ஆசையுடன்
ஒட்டியிருந் தாலச்சம் உட்பயமில் லானென்றும்
எட்டியிருந் தாலெதற்கும் இல்லாத—மட்டியென்றும்
நெஞ்சம் பொறுத்தால் நிலைத்த முரடனென்றும்
கொஞ்சம்பொ றாமேனல் குலவீனன்—வஞ்சனென்றும்
பேரார் துரைகளெல்லாம் பேசுவர்தந் சேவகனை
ஆராயுங் காலவர்பால் ஆராலும்—சீராகச்
சேவிதத லாகா சிறந்ததவ மாதவர்க்கும
பாவிக்க லாகாதாம் பண்பு.

(உரை) பேசாதிருந்தால் ஊமை யென்றும், நன்றாய்ப் பேசினால் வாயாடி மூடனென்றும், ஆசையோடு அருகி லிருந்தால் அச்சம் பயம் அற்றவ னென்றும், தூரத்தி லிருந்தால் எதற்கும் உதவாத மட்டி யென்றும், மனம் பொறுத்திருந்தால் முரடனென்றும், கொஞ்சம் அவசரப்பட்டால் இழிகுலதது வஞ்சகன் என்றும், பெரிய துரைகளெல்லாம் தமது சேவகனைப் பேசி ஏசுவார்கள். ஆகையால், அவர்களிடத்தில் சேவிக்க ஆராலும் ஆகாது. சிறந்த முனிவர்க்கும் அவர்களை இன்னாரென் றறிந்து நடக்க முடியாது. (50)

(நேரிசை வெண்பா)

துஷ்டரைச் சேர்ந்து சுவேச்சையாய் வாழ்ந்துகுணச்
சிஷ்டரை நீக்கிச் சிறப்பாக்கி—கஷ்டமுடன்
இத்தனைநாள் தாநுகர்ந்த இல்லா மையைமறந்த
மத்தரையார் சேர்வார் மதித்து.

(உரை) துஷ்டர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு, தம்மிச்சை போல் சிறப்பாக வாழ்ந்து, சற்குண சாதுக்களைச் சேர்க்காமல் நீக்கி, இதுவரையில் தாங்கள் கஷ்டத்தோடு அநுபவித்த தரித்திரத்தை மறந்த மூடர்களை மதித்து யார் சேர்வார்கள்? அப்படிச் சேர்ந்தாலும் சுகம் உண்டாகாது. (51)

(வெண்பா)

காலை நிழல்போலக் கயவர் செயுநட்புச்
சாலமிக நீண்டழியுஞ் சான்றோர்தம்—சீலமுள
நட்புச் சிறிதெனினும் நண்மாலை நீழல்போல்
இட்டமுடன் வளருஞ் சேர்ந்து.

(உரை) காலையில் சூரியன் நிழல்போல, மூடர் செய்யு நட்பு மிகவும் நீண்டிருந்தும் குறைந் தழியும். பெரியோருடைய அரிய நட்பு முதலிற் சிறிதெனினும் சாயங்காலத்தில் சூரியன் நிழல்போலப் பலம் பெற்று வளரும். (52)

(வெண்பா)

புல்லுண்மா னுக்கும் புனலுண்மீ னுக்குநன்செய்
நெல்லுண்ணு நல்ல நிறைகுணற்கும்—பல்லுண்
புலியுஞ் சிரற்புள்ளும் பூரியரும் கொன்னே
வலிய பகையாகு வார்.

(உரை) பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாமலே புல்லைத் தின்னும் மானுக்கும், நல்ல ஜலத்தைக் குடித்துப் பிழைக்கும் மீனுக்கும், நன்செய்ப் பயிராகிய நெல்லரிசிச் சோறுண்டு சாந்த நிறைந்து வாழும் நற்குணவானுக்கும், பல்லால் கொடுமை புரியும் புலியும், சிச்சிலிக் குருவியும், துஷ்டர்களும் முறையே யாதொரு காரணமும் இல்லாமற் பெரும் பகையாவார்கள். (53)

6-வது அதிகாரம்

நல்லார்

(கலிவெண்பா)

நன்னட்பி லாசையு நாட்டம் பிறர்குணத்தில்
துன்னலுங் கல்விநசை தோய்தலும்—உன்னுங்
குருவுக் கடக்கமும் கோதிலாக் கற்பு
மருவுமனை யாளிடத்தில் வாழ்வும்—வெருவும்
பழிக்கஞ்சு மாண்பும் பரமற் கன்பு
கொழிகதுந் திறனுங் கொடிய—வழிச்செல்லும்
தீயார்தங் கேண்மையினிற் றீர்தலும ஆயகுண
மேயார்க்கு வந்தனஞ்செய் வேம்.

(உரை) சற்சன சகவாசத்திற் பிரியமும், பிறருடைய குணத்தில் இச்சையும், கல்வியாசை பொருந்துதலும், குருவுக்கு அடங்கி நடத்தலும், குற்றமற்ற கற்புடைய மனைவியோடு வாழ்தலும, பெரியோர் அஞ்சும் பழிக்குப் பயப்படும் பெருந்தன்மையும், ஈசுவரனிடத்திற் பக்தியும், துன்மார்க்கர் சகவாசத்தை விட்டு நீங்குதலும் ஆகிய அருங்குணங்களை உடையார்க்கு நாம் வந்தனஞ் செய்யக் கடவோம். (54)

(கலிவெண்பா)

ஆபத்தில் தைரியமும் ஆனபெருஞ் செல்வத்தில்
கோபமிலாப் பெருமை கொள்ளலுமே—கோபித்
தவையில் விளங்கி அலங்கார வார்த்தை
சுவையாகப் பேசுதலும் தூய—நவைதீர்
கீர்த்திப் பிரியமும் கேடில் பெரும்போரில்
ஆர்த்தியுடன் வீரங்காட் டாண்மையும்—சீர்த்திமிகு

வேத கலாவிளக்க மேவுதலும் இவ்வுலகில்
கோதில் மகான்கள் குணம்.

(உரை) ஆபத்து வந்த காலத்தில் தைரியமாயிருத்தலும், பெருஞ் செல்வம் பெற்றபோது கோபத்தை யடக்கிப் பொறுமையோ டிருத்தலும், ஒற்றுமையோடு சபையிற் பொருந்தி இனிமையாக அலங்கார வார்த்தை பேசுதலும், பரிசுத்தமான குற்றமற்ற புகழிற் பிரியமும், கெடாத பெரிய யுத்தத்தில் மனப் பூர்வமாய் வீரத்தன்மையைக் காட்டும் ஆண்தன்மையும், புகழோடு கூடிய வேதசாஸ்திர விளக்கம் பெற்றிருத்தலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் சாது லக்ஷணங்களாம். (55)

(கலிவெண்பா)

பாரில் மகான்கள் பணமில்லாக் காரணத்தால்
ஆரும் நகையில்லா ராஞலும்—நேரும்
செயற்கையலங் காரமிது செல்வமென வெண்ணுர்
இயற்கையலங் காரமவர்க் கெய்துப்—உயர்ச்சிமிகள்
செங்கைக்குத் தானம் சிறந்த அலங்காரம்
பொங்குதலைக் காசான் புனைமலர்த்தாள்—பங்கமின்றிச்
சேவித்த லன்னுர் செயிர்தீர் முகத்தினுக்கு
நாவிற் பயிலுண்மை நற்றோட்குத்—தாவில்
பராக்கிரமந் தாங்குதலப் பண்புடையார் தங்கள்
நிராசை மயமாய் நிறைந்து—விராவுகின்ற
நெஞ்சந் தனக்கென்று நிஷ்களங்க மாயிருத்தல்
அஞ்செவிக்குக் கேள்வி யணி.

(உரை) உலகத்தில் கல்வி யொழுக்க நிறைந்த பெரியோர்கள் பணத்தை மதித்துப் பெருத காரணத்தால், நகைகள் பூண்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆயினும், இயற்கையழகு, அவர்க்குப் பொரு

ந்தியிருக்கும் செய்தி சொல்லுகிறேன் கேள்! செயற்கை யழ காகிய நகையை அவர்கள் ஒரு பொருளா மதிக்கமாட்டார்கள். அவர்களுடைய கைகளுக்குத் தானமே சிறந்த அலங்காரம். அவர்களுடைய தலைக்குக் குருபாத கமலங்களைக் குறைவின்றிச் சேவித்தலே அழகாகும். அவர்களுடைய குற்றமற்ற முகத்தி லுக்கு, நாவிற் பயிலும் உண்மை வாசகமே உத்தமாலங்காரம். அவர்களுடைய வலிய தோளுக்குப் பராக்கிரமமே அழகாகும். அந் நல்லாருடைய ஆசையற்ற நீறை மனதிற்கு நிஷ்களங்கமே அலங்காரம் ஆகும். அவர்களுடைய காதுக்குக் கேள்வியே அழகாகும். (56)

(கலிவெண்பா)

மன்னுயிரைக் கொல்லாமல் வாய்மையே பேசிப்பிறர்
பொன்னிடத்தில் இச்சையற்றுப் போற்றுகுரு—தன்னி
பக்தி யதிகரித்துப பல்லுயிர்க்கும் அன்புசெய்து [டத்தில்
சக்திய நு சாரமாய்த் தானதர்மம்—புத்தியுடன்
செய்துபிறன் தாரநச்சல் தீவினையா மென்றகற்றிப்
பொய்திகழ்பே ராசைதனைப் போக்கியுயிர்—உய்தலே
மேன்மைபெறு விக்குமென்று மெய்ந்நூற் களிலுள்ள
பான்மை யறிக பரிந்து.

(உரை) எவ் வுயிரையுங் கொல்லாமை மேற்கொண்டு, உண்மையே பேசி, பிறர் செல்வத்தில் இச்சையற்று, யாவரும் தொழத்தகும் குருவினிடத்தில் பத்தி யிருந்து, எல்லா வுயிர்க்கும் இரங்கி, சத்திக்குத் தக்கபடி தான தருமஞ் செய்து, பிறன்மனைப் புகுதல் பாவமென விலக்கி, மோச காரணமான பேராசையை யொழித்து உயிர் வாழ்தலே சிறப்பைத் தருமென்று உண்மை நூல்களிற் கூறியுள்ள விஷயத்தைப் பிரியத்தோடு தெரிந்து கொள்ளக்கடவீர்கள். (57)

(வெண்பா)

தக்கோர் மனமலர்போல் சம்பத்தில் மெல்லியதாம்
ஒக்க விபத்துவரின் ஒங்குமலைப்—பக்கத்தில்
கற்குண்டு போலக் கடினமாம் அன்னோர்கள்
நிற்குநிலை யீதறிக நீ.

(உரை) பெரியோர் மனம், சம்பத்து வந்த காலத்தில் பூப்போல் மிருதுவாயிருக்கும். ஆபத்து வந்தால் மலை யடிவாரத்திற் கற்குண்டுபோலக் கடினமாயிருக்கும். அவர்கள் நிற்கும் இந்நிலையை நீ முன்னிலையில் அறிந்து அதன்படி நடக்கக்கடவாய். ()

(கலிவெண்பா)

ஞாயத் தொழில்செய்தல் நல்லவுயிர்க் காபத்துத்
தோயினுஞ் செய்யாத் தொழிலியற்றற்—கேயுமனங்
கொள்ளா திருத்தல் கொடியோரை வேண்டாமை
தள்ளரிய தோழனையும் தான்வேண்டி—உள்ளமுவந்
தெள்ளள வேனு மிரவாமை என்றென்றும்
விள்ளரு மாபத்து மேவிடினும்—எள்ளவிலா
ஆண்மை குறையாமை ஆன்றோர்க் கநுகூலம்
கேண்மையுடன் செய்து கிளர்ந்திடுதல்—மாண்புளவிந்
நற்குணங்க ளெல்லாமும் நல்லோர்க் கியற்கையாம்
மற்றொருவ ரான்வருவ தன்று.

(உரை) நியாயமான தொழில் செய்து பிழைத்தல், உயிர்க்கு முடிவு வருவதானாலும் செய்யத் தகாத தொழிலைச் செய்வதற்கு மனம் பொறாமை, துஷ்டர்களை வணங்கி வேண்டாமை, உயிர்த் தோழனானாலும் அவனிடத்தில் இரவாமை, ஆபத்துக் காலத்தில் மனஞ் சோராமல் துணிவு கொள்ளுதல், பெரியோர்க் கநுகூலமாய் நடத்தல் ஆகிய இந்த நற்குணங்களெல்லாம் நல்லோர்க்கு இயற்கையாகவே இருக்கும். வேறொருவரால் வருவதன்று. (59)

(கலிவெண்பா)

பிறரறியாத் தானம் பிரியமாய்ச் செய்தல்
பிறர்செய் யுதவிப் பெருமை—பிறரறியப்
பேசுதல் தான்செய் பெருநன்றி பேசாமை
மாசுதிக முப்பிறரை வாய்மதத்தால்—ஏசாமை
செல்வம் வருங்கால் செருக்கின்மை யெல்லாமும்
நல்லோர் இயற்கையென நாட்டு.

(உரை) பிற ரறியாமல் தானம் செய்தலும், பிறர் தங்களுக்குச் செய்த வுதவியின் உயர்வைப் பலரறிய எடுத்துச் சொல்லுதலும், தான் பிறருக்குச் செய்த நன்றியை வெளியிலெடுத்துச் சொல்லிக்கொள்ளாமையும், பிறரை வாய்மதங்கொண்டு வையாமையும், செல்வம் வந்தபோது கர்வ மில்லாதிருத்தலும் ஆகிய எல்லாமும் நல்லோர்க்கு இயற்கையான குணங்களாம். ()

(கலிவெண்பா)

காய்ந்தவிரும் புண்டநீர் காணமற் போமதுவே
ஏய்ந்த கமல விலைமேலே—தோய்ந்ததெனின்
முத்தி னொளியடையும் முந்நீரில் வாழ்கின்ற
முத்திப்பிக் குள்ளதுவே மூடிநி—லைத்திருந்தால்
முத்து மணியாகும் மூதுலகிற் சேர்கின்ற
தத்த மிடத்தினது தன்மைதனக்—கொத்தகுணம்
சேர்ந்துத் தமர்மத் திமாதமர் என்னும்பேர்
ஆர்ந்திருப்பார் மாந்தரெல் லாம்.

(உரை) காய்ந்த இரும்பிற் றோய்ந்த நீர் காணமல் மறைந்துபோகும். அதுவே தாமரை இலைமேற் பொருந்தினல் முத்தின் ஒளியை அடையும். அதுவே கடலிலுள்ள முத்துச் சிப்

பிக்குள் சேர்ந்தால் கெட்டிமுத்து மணியாகும். (அதுபோல) இவ்வுலகில் மனிதர்களும் தாமதாம் சேர்ந்திருக்கின்ற இடத்தின் தன்மைக்கேற்றபடி உத்தமரென்றும், மத்திமரென்றும், அதமரென்றும் தத்தம் குணத்திற்குத் தக்க பேர் பெறுவார்கள். (61)

(கலிவெண்பா)

தந்தை மனதிற்குச் சந்தோஷம் நன்னடையால்
சந்ததஞ்செய் வோனே தனயனும—நிந்தையறக்
கொண்டாற்கு நன்மைசெயக் கோருகின்ற—ஒண்டொடி
பெண்டாட்டி செல்வம் பெறும்போதும் திண்டாட்டம்[யே
எய்து பொழுதும் இணக்கம் விடாதவனே
மெய்திகழும் நண்பனும் மேலான—செய்கையுள
இன்னோர்கள் எல்லார்க்கும் எய்தார்கள் புண்ணியர்க்கே
உன்னதமாய்க் கிட்டுவரென் றோது.

(உரை) தனது நல்லொழுக்கத்தால் தந்தையின் மனதிற்குச் சந்தோஷம் ஊட்டுபவனே புத்திரனாவான். தனது கணவற்கு நிந்தையற அடங்கிநடந்து நன்மை செய்கிறவளே பெண்டாட்டி யாவாள். செல்வம் வந்தபோதும், கஷ்டம் வந்தபோதும் நட்பை விடாதவனே உண்மை நண்பனாவான். இப்படிப்பட்ட மேன்மைக் குணமுடைய இம் மூவரும் எல்லார்க்குங் கிடைக்கமாட்டார்கள்; முன்செய் புண்ணியபலனுடையார்க்கே மேன்மையாய்க் கிடைப்பார்கள். (62)

(கலிவெண்பா)

அடக்கத்தால் நல்லோர்கள் யார்க்குமே லான
இடத்தைப் பெறுவார்கள் என்றும்—திடத்துடனே
மற்றவரைப் பூஷித்து வாழ்த்துவதால் தம்முடைய
நற்றறிவை நன்னிலைவைக் காட்டுவார்—உற்ற

பிறர்கருமத் திற்காகப் பேருதவி செய்து
திறமுடன் தம்ம தெரிப்பார்—உறவின்றித்
தம்மைக் கடிணமாத் தாறுமா றாய்பேசும்
வம்பதி யோர்பால் அருமபொறுமை—செம்மைபெற
காட்டி யவரைக் கலக்குவிப்பார் இன்னோரை
நாட்டினிற் போற்றுவார் காட்டு.

(உரை) தமது அடக்கமான குணத்தால் நல்லோர்கள் யார்க்கும் மேலான பதவியைப் பெறுவார்கள். என்றைக்கும் ஒரே விதமாகப் பிறரைப் பெருமைபடுத்திப் பேசி வாழ்த்துவதால் தம்முடைய கல்வியறிவையும் நல்லெண்ணத்தையும் தெரிவிப்பார்கள். பிறருடைய காரியத்திற்காகப் பேருதவி செய்து தமது நன்னடத்தையைத் திறமையோடு விளக்குவார்கள். பகைமை பாராட்டிச தம்மைத் தாறுமாறாகத் திட்டும் பொல்லாதவர்களிடத்தும் பொறுமை காட்டி அவர் மனதை யுறுத்தச் செய்வார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களோ உலகத்தில் துதியாதவர்களும் மதியாதவர்களும் யார் இருக்கிறார்கள்? நீ சொல்! பார்க்கலாம். (63)

7-வது அதிகாரம்

உதவி

(வெண்பா)

காய்த்த மரம்வளையக் கார்மேக நீர்கொண்டு
சாய்த்த பளுவினாற் றாழுமே—வாய்த்த
பொருளுடையார் கர்வம் பொருந்தார் பிறர்பால்
அருளுடையார் ஆவார் அமர்ந்து.

(உரை) நிறையக் காய்த்துப் (பழுத்த) மரம் வணங்கும்; கரிய மேகங்கள் நீர் நிறைந்துள்ள பளுவால் கீழ் இறங்கும்,

(அதுபோலக்) கல்விப்பொருளில் அல்லது செல்வப்பொருளிற் சிறந்த நல்லோர் அகங்காரம் அடையார்; பிறரிடத்திற் பொருக்திய இரக்கம் உடையவர் ஆவார். இதுவே அவர்கள் இயல்பு. (64)

(நேரிசை வெண்பா)

அருளுடைய நல்லோர் அருஞ்செவிக்குத் தோடு
பொருளுடைய நூற்கேள்வி பொன்னின்—உருளல்ல
கைக்குநகை காப்பல்ல காருண்ய தானமவர்
மெய்க்குப்ப ராபகார மே.

(உரை) உயிர்களிடத்துக் கிருபை பூண்ட பெரியோர்களுடைய மேலான காதுகளுக்குக் குண்டலம், பொன்னாற் செய்த வளையம் அல்ல; நூற்கேள்வி யாகும். அவர்களுடைய கைக்கு நகை, காப்பல்ல; காருண்யத்தோடு செய்யும் தான தருமங்களாகும்; அவர்களுடைய சரீரத்திற்கு ஆபரணம், பிறர்க்குதவி செய்தலே ஆகும். (65)

(வெண்பா)

ஆரும்வேண் டாமலே ஆதித்தன் தாமரையை
நீருள் மலர்த்து நிலாவுந்தன்—ஆரொளியால்
அல்லி மலரை அலர்த்தும்விண் நீர்வழங்கும்
நல்லோர்க் குவமையிவை நன்கு.

(உரை) ஆரும் வேண்டிக்கொள்ளாமலே சூரியன் நீரில் உள்ள தாமரையை மலர்விக்கும்; சந்திரனும் தன்னுடைய குளிர்ந்த கிரணத்தால் அல்லியை அலர்விக்கும்; மேகமும் மழை பெய்யும். இவைகள் (வெகு ஜனோபகாரமாயுள்ள) பெரியோர்களுக்குத் தக்க உவமைகளாம். (66)

(கலிவெண்பா)

தங்குறைதீர் வுள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறூஉம்
வெங்குறை தீர்க்கிற்பார் மேன்மக்கள்—தங்குறைதீர்
வுள்ளிப் பிறர்க்குறூஉம் வெங்குறை உள்ளுவார்
எள்ளும் இடைமக்கள் என்னுன்றும்—கள்ளமுடன்
தங்குறைதீர் வுள்ளித் தவிரார் பிறர்குறையைப்
பொங்குங்கீழ் மக்கள் பொருந்துகுறை—தங்களுக்,
கில்லையென் றலும் பிறர்க்கதை யெய்துவிப்பார்க்
கில்லை யொருபெயரும் இங்கு.

(உரை) தங்களுடைய குறைகளைக் கவனியாமல் பிறருடைய குறைகளைத் தீர்ப்பவரே மேன்மக்கள் (உத்தமர்). தங்களுடைய குறைகளைக் கவனித்தபடியே பிறருடைய குறைகளைத் தீர்ப்பவர் இடையாயார் (மத்திமர்). எந்தக்காலத்திலும் வஞ்சனையாகத் தங்களுடைய குறைகளையே கவனித்துப் பிறருடைய குறைகளைத் தீர்க்காதவர்கள் கீழ்மக்கள் (அதமர்). தங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாதிருந்தும், பிறருக்கு அதை உண்டாக்குகிறவர்களை இன்னொரென் றழைக்க, ஒரு பெயரும் இல்லை. (67)

(கலிவெண்பா)

நல்லது செய்வித்தல் நவையது நைவித்தல்
ஒல்லும் மறையுதவி ஒட்டுதல்—நல்ல
குணத்தைப் பலரறியக் கூறுதல் கேடுறின்
கணத்தவின்மை காலத் தருகை—இணக்கங்கூர்
இக்குணங்க ளெல்லாம் இசைந்தநன் னட்பினர்க்காஞ்
சற்குணங்க ளென்றுநீ சாற்று.

(உரை) தம் சிநேகனை நல்ல காரியஞ் செய்யத் தூண்டுதல், அவனிடத்திலுள்ள குற்றத்தை ஒழிப்பித்தல், அவனுக்குப் பிற

ரறியாமல் உதவி செய்தல், அவனுடைய நல்ல குணத்தைப் பல ரறியக் கூறுதல், அவனுக்குத் துன்பம் வந்தகாலத்தில், அவனை விட்டு நீங்காமை, அவனுக்குக் காலமறிந்து உதவிசெய்தல் ஆகிய இப்படிப்பட்ட சற்சகவாச குணங்களெல்லாம் உத்தம நட்பினர்க்குப் பொருந்திய நற்குணங்களென்று சொல்லக்கடவாய். (௧௫)

(கலிவெண்பா)

தன்னிடத்தி லேகலந்த தண்ணீர்க்குத் தீம்பால்தன்
இன்குணங்க ளெல்லாமுந் தந்ததனால் — அந்நீரும்
வெப்பத்தால் பால்படுமா வேதனையைக் கண்டழலில்
ஒப்பி விழுந்தே ஒடுங்குமால் — இப்புதுமை
கண்டபால் தானுந்தன் காதலுறு நண்பனுடன்
மண்டழலில் வீழுங்கால் பற்றுநீர் — அண்மிவந்து
சேருவதால் வெங்கோபந் தீரும் இதுபோலாம்
பெரியர்செய் நட்பின் திறம்.

(உரை) தித்திப்பான பாலானது தன்னை விட்டு நீங்காத தண்ணீர்க்குத் தன்னுடைய நல்ல குணங்களை யெல்லாம் தந்ததனால், அந்தத் தண்ணீரானது வெப்பத்தால் தன் சிநேகனாகிய பால் படும் பரம வேதனையைக் கண்டு பொறாமல் மனமொப்பி அக்னியில் விழுந்து மாயும். இப் புதுமையைக் கண்ட பால், தானுந் தன் அன்புள்ள நண்பனுடன் நெருப்பில் விழத் தொடங்குகையில், மறுபடியும் அந்தத் தண்ணீர்வந்து சேருவதால், தன்னுடைய கடுங் கோப மாறும். பெரியோர் செய்யு நட்பு இதுபோல இருக்கும். ()

(நேரிசை வெண்பா)

கூடவிடத்தில் ஓர்பால் கரியமால் வாழ்வார்
ஆடலரக்கர் ஓர்பால் அமர்வார் — இடமுடைய

மாமலைகள் ஓர்பால் வடவா னலமொருபால்
தாமிருக்கும் மேன்மைபெரி தாம்.

(உரை) சமுத்திரத்தினிடத்தில் ஒருபக்கம் விஷ்ணுமூர்த்தி பள்ளிகொண்டிருப்பார். ஒருபக்கம் அரக்கர்கள் ஒளிந்து குடியிருப்பார்கள். ஒருபக்கம் மலைகளும் பாறைகளும் இருக்கும். ஒருபக்கம் குதிரைமுக நெருப்பாகிய வடவாமுகாக்கினி இருக்கும். (நல்லதையும் கெட்டதையும் சமமாகக் கொள்ளும்) சமுத்திரத்தின் பெருமை சாலச் சிறந்ததாம். (70)

(கலிவெண்பா)

எண்ணற் கருஞ்சன்மம் இவ்வுலகைத் தாங்குகின்ற
அண்ணற் கமடம் அருவச்சோதி—நன்றும்
ஒருவ னுயிரன்றே னாலுலகில் மற்ற
உருவு திகழ் எல்லாம் உபகாரம்—ஒருவருக்கும்
செய்யாமை யாலன்ற செவ்வத்தி யின்கனிக்குள்
நொய்யபுழுப் போல் நொடிக்குள்ளே—ஐயமின்றித்
தோன்றி யழிதொழிலே தோய்ந்து விளங்குவார்
ஆன்றபெரி யோர்துணிபி தாம்.

(உரை) நினைத்தற்கரிய பெரிய சன்மங்கள், இவ் வுலகைத் தாங்குகின்ற ஆதிகூர்மாவதாரமூர்த்தியும் சோதிமயமாய் ஆகாயத்தில் தோன்றுகின்ற அருவ நக்ஷத்திரமுமேயாம் (கீழ் ஒன்று, மேலொன்றாக இரண்டு) மற்ற உருவமுடையா ரெல்லாம் ஒருவருக்கும் அழியா உபகாரம் செய்யாமையால், அத்திக்கனியின் உள்ளே இருக்கும் புழுக்கள்போலக் கணப்போதில் தோன்றித் தேக மில்லாமல் அழிந்துபோகுந் தொழிலையே மேற்கொண்டிருப்பார்கள். இது கற்றுணர்ந்த மேலோர் தீர்மானமாம். (71)

(கலிவெண்பா)

ஆசை யகற்றி அரும்பொறை மேற்கொண்டு
மோச மதத்தை முறுக்கியழித்—தேசுகின்ற
துற்செய்கை யின்மனத்தைத் தோயா தடக்கிமெய்யே
பற்பலர்க்கும் பேசிப் பணிவுடனே—சற்சனர்கள்
போம்வழியிற் சென்று புலவர்ப் பணிந்தெளியோர்
ஆம்பலர்க்கும் நன்மைசெயற் காதரித்துத்—தாம்பகைமை
பூண்டோர்க்கும் நீதி புரிந்தறிவால்—மாண்டோர்க்
கடக்கம் செலுத்தி அரும்புகழ்க்குப் பங்கத்
தொடக்கமி லாத துகள்தீர்—நடக்கையுடன்
வாழ்ந்துதுய ரப்படுவோர்க் கன்பு வழங்குவதே
ஆழ்ந்தறிவின் மேலோர்க் கழகு.

(உரை) ஆசையை நீக்கி அருமையாகிய பொறுமைக்குணம் பூண்டு, பிறரை வஞ்சிக்கு மதத்தை யழித்து, பெரியோர் பழிக்கும் கெட்ட காரியத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் அடக்கி, உண்மையே எல்லாரிடத்திலும் பேசி, வணக்கத்தோடு நல்லோர்கள் செல்லும் வழியிற் சென்று, வித்வான்களை வணங்கி, எளியோர்க்கு நன்மை செய்ய விரும்பி, பகைவர்க்கும் நீதி வழங்கி, அறிவிற்சிறந்த பெரியோர்க்கு அடங்கி, புகழ்க்குக் கேடில்லாத குற்றமற்ற ஒழுக்கத்தோடு வாழ்ந்து, துன்பப்படுகிறவர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துவதே அறிவுடையோர்க் கழகாகும். (72)

(கலிவெண்பா)

மனமாதி மூன்றால் மருவுநற் செய்கை
தினமாற்றல் என்கின்ற தெய்வக்—கனமருந்தாற்
பூரணரா யர்க்குமன்பு பூண்டுதவி செய்வதற்குக்
காரணராய் மற்றவர்பாற காணுகின்ற—ஏராறுவாம்

சற்குண மேனுமதைத் தாமலைபோ லேமதித்து
நிற்குமனங் கொண்ட நிமல—சற்குணர்கள்
இவ்வுலகில் எங்கும் இருப்போர் சிலராவார்
தெய்வகதி யாமிதனைத் தேர்.

(உரை) மனம் காயம் வாக்கு என்ற மூன்றாலும் நற்கருமங்களை நாள்தோறும் விடாமற் செய்தல் என்னும் அமுதத்தால் நிறைந்து, எவராலும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்யக் காரணராயிருந்து, அவர்களிடத்தில் காணும் அணுவளவு நற்குணத்தையும் மலைபோல மதித்து, அசையாமல் நிற்கு மனதைக் கொண்ட நின்மனலோத்தமர்கள் இவ் வுலகில் எங்குத் தேடினாலும் சிலரே இருப்பார்கள். இது தெய்வீக காரியமாகு மென்று நீ அறிந்து கொள்ளக்கடவை. (73)

8-வது அதிகாரம்

துணிவு

(கலிவெண்பா)

அமுதம் பெறச்சுரர்பா லாழி கடைந்தார்
அமுதம் பெறுமுன்ன ராலம்—திமிதிமென்று
மேலெழுந்த தற்கஞ்சார் மேலா மரதனங்கள்
பாலெழுந்த வற்றைப் பரிந்துமன மாலெழுந்து
நாட்டார் அதுகாறும் நாடி எவரானும்
தேடா அமுதம் திரளுமட்டும்—வாடார்
பிடித்த பிடிவிடார் பெற்றிபோல் நெஞ்சந்
தடித்த துணிவுடையார் தாமும்—முடித்தன்றி
எண்ணி முயல்கருமம் எப்படியுங் கைவிடார்
மண்ணிலே நின்ற வழக்கு.

(உரை) அமுதம் பெறும்பொருட்டுத் திருப்பாற்கடல் கடைந்த தேவர்கள் அமுதம் பெறுவதற்குமுன், ஆரவாரத்தோடு விஷங் கிளம்பிற்று. அதற்கவர்கள் ஒரு சிறிதும் அஞ்சவில்லை. ஒரு பக்கத்தில் இரத்தினங்கள் தோன்றின; அவைகளை அவர்கள் விரும்பினார் இல்லை; அதுவரையில் யாராலும் தேடா அமுதம் சேரும் மட்டும் மனஞ் சோராமலே ஒரே பிடியாய் இருந்த தன்மைபோல, துணிவு மிகுந்தவர்கள் தாமேற்கொண்ட காரியத்தை முடித்தால் அன்றிக் கைவிடமாட்டார்கள். இது உலக வழக்கு. (74)

(வெண்பா)

அதமரிடை யூறஞ்சி ஆர்கா ரியத்தின்
விதமறிந்தா ரம்பியார் விக்கின — மறுவரின்
விட்டொழிப்பார் மத்திமர் விக்கினம் வந்தாலும்
விட்டொழியா ருத்தமர்செய் வேர்கது.

(உரை) அதமர், இடையூற்றுக் கஞ்சி ஆகும் காரியத்தின் விதத்தை யறிந்து ஆரம்பிக்கமாட்டார்கள். மத்திமர், விக்கினம் வந்தால் அதை விட்டொழிப்பார்கள். உத்தமர், விக்கினம் வந்தாலும் சரீரம் இளைத்து, அல்லது மனம் வெறுத்து அதைக் கைவிட மாட்டார்கள். (75)

(பஃறொடை வெண்பா)

காரியஞ் சாதிக்குங் கருத்துடையோன் பூசயனம்
ஓரிடத்தில் கொள்ளுவான் ஓரிடத்தில் பஞ்சுமெத்தை
நேரிடினும் பள்ளிகொள்வான் நிண்ணயமாய்க் காய்கறிகள்
சேரவுண்பான் ஓரிடத்தில் தெண்ணீரா காரமுண்பான்
ஓரிடத்தில் கந்தை உகந்தணிவான் ஓரிடத்தில்
சீரிய பட்டணிவான் சேர்ந்தமற் றோரிடத்தில்
சோரிய நன்மைவந்து கூடின் மகிழ்ச்சியும்

ஏரிய தீமைவந்தா லுளின் விசனமும்
பூரியனைக் கொள்ளான் பொருந்துந் துணிவுடனே
சேரியனாய் வாழ்வான் நிசம்.

(உரை) எடுத்த காரியத்தை முடிக்கும் எண்ணமுடையவன் ஓரிடத்தில் தரையிற் படுப்பான்; ஓரிடத்திற் பஞ்சு மெத்தையிற் பள்ளிகொள்வான்; ஓரிடத்தில் ஒழுங்காகக் காய்கறி வகைகளோடு உண்பான்; ஓரிடத்தில் நீராகாரம் உண்பான்; ஓரிடத்தில் கந்தை கட்டிக்கொள்வான்; ஓரிடத்தில் பட்டணிவான்; நன்மை வந்தால் சந்தோஷமும், தீமை வந்தால் விசனமும் அற்பர்களைப் போலக் கொள்ளமாட்டான்; தைரியத்தோடு ஒழுங்காய் வாழ்வான்; இது நிஜம். (76)

பஃறொடை வெண்பா

நிந்தனைசெய் தாலுமன்றி நேராக வாழ்த்தியினும்
சந்தத முறு செல்வமிகச் சார்ந்தாலும தீர்ந்தாலும
விந்தையுடன் மரணமே மேவினும் வாழ்ந்திடினும்
சிந்தை துணிந்த திறமுடையார் நேர்வழியில்
அந்தமுடன் செல்வார் அதுதப்பி யோரடியும
பந்தமுடன் வையாரப் பால்.

(உரை) தம்மை யொருவர் நிந்தித்தாலும் அல்லது வாழ்த்தினாலும், தமக்குச் செல்வம் வந்தாலும் அல்லது வறுமை வந்தாலும், வாழ்வு வந்தாலும் மரணம் வந்தாலும் மனத்துணிவு கொண்ட மகான்கள் நேர் வழியில் நடப்பார்கள். அல்லாமல், அது தப்பி யோரடியும் அப்பால வைக்கமாட்டார்கள். (77)

(நேரிசை வெண்பா)

யார்மனம்பெண் ணாசைக் கழியாதோ கோபத்தீ
யார்மனத்தைத் தாக்கி எரிக்காதோ—யார்மனத்தை

ஆசைக் கயிறசைத்தப் பாலிழுக்கா தோ அன்னான்
மாசக்தி யான்ஜயங் கொள்வான்.

(உரை) எவன் மனம் பெண்ணாசையால் வாடாதோ, எவன் மனம் கோபத்தீயால் பற்றி யெரியாதோ, எவன் மனத்தை ஆசைக் கயிறு அசைத்து இழுக்காதோ, அவன் மிகுந்த வல்லமை யுள்ளவன்; எல்லாவற்றையும் வெற்றி கொள்வான். (78)

(நேரிசை வெண்பா)

நெருப்பைத் தலைகீழ் நிறுத்திப் பிடித்துந்
திருப்பா ததன்கொழுந்தைச் சிந்தை—இருப்பாம்
துணிவுடையோற் கெத்தனைதான் துன்பம் வரினும்
பணிவுடையோ னாகான் பயந்து.

(உரை) நெருப்பைத் தலைகீழாய் நிறுத்திப் பிடித்தாலும் அதன் சுவாலை கீழே திரும்பாது; (அதுபோல) சிந்தையில் எப்போதும் துணிவுடையோனுக்கு எத்தனைதான் துன்பங்கள் வந்தாலும் பிறரை வணங்கமாட்டான். (79)

(நேரிசை வெண்பா)

மலையுச் சியிலேறி மண்மேல் விழலாம்
தலையா யிரத்தான்வாய் தன்னில்—நிலையாகங்
கையை யிடலாங் கனலிற் புகலாங்கேள்
ஐயநற்கு ணம்விடலா கா.

(உரை) மலைமேலேறிக் கீழே விழுந்தாலும் விழலாம். ஆதிசேடன் வாயில் நிலையாக நமது கையை இடலாம். நெருப்பிற் குளிக்கலாம். ஆனால், நமது நற்குணத்தை மட்டும் விடலாகாது. ஐயனே! இதை நீ கேட்டுக் கவனிப்பாயாக. (80)

(நேரிசை வெண்பா)

நற்குண வானுக்கு நன்னீராம் அக்கினியும்
பொற்சிகர மேரு பொடிக்கல்லாம்—பற்கூர்ந்த
சிங்கம் சிறுமானும் செங்கணர வம்பூவாம்
சிங்கிநிம் பாலாஞ் சிறந்து.

(உரை) நல்ல குணமுடையவனுக்கு நெருப்புந் தண்ணீராகும்; பொற்சிகர மேருமலையும் பொடிக் கல்லாகும்; கூரிய பல்லுடைய சிங்கமும் சிறு மானாகும்; கோபக் கண்ணுடைய பாம்பும் பூவாகும்; விஷமும் தித்திப்பான பாலாகச் சிறந்திருக்கும். (81)

(நேரிசை வெண்பா)

குறைத்த மரந்துளிர்ச்சி கொள்ளுவதைத் தேய்ந்து
மறைத்த மதிவளர்ச்சி வாய்ந்து—நிறைப்பதனைக்
காணும் பெரியோர் கவலார்கள் துன்பமெய்தின்
நாணு மவர்க்கதுதான் நைந்து.

(உரை) வெட்டின மரம் தளிர்ப்பதையும், தேய்ந்து குறைந்து போன சந்திரன் வளர்ந்து நிரம்புவதையும் காணும் பெரியோர்கள் துன்பம் வந்தால் மனம் வருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அது பயந்து வருந்தும். (82)

(பஃறொடை வெண்பா)

செல்வனாய் நல்லோனாய்த் தீரனாய் இன்சொலனாய்
ஒல்லும் வகையாலே உத்தமர்க் கீவோனாய்
நல்லகல்வி மானாய் நயகுணனாய்ப் பொன்னனாய்
சொல்லரிய ஞானியாய்த் தோமிலா மோனியாய்
வல்ல முனிவனாய் வாட்டுமுனி வற்றவனாய்
வெல்லுஞ் சமர்த்தனாய் மேவும் பொறுமையனாய்த்

தொல்லையி லாதமனத் தூயதர்மஞ் செய்வோர்க்குப்
பல்லலங் காரமிவை பார்.

(உரை) செல்வமுடையவனும், நல்லவனும், தைரிய முடையவனும், இன்சொல் பேசுபவனும், சொல்லுதற்கரிய ஞானியாய், குற்றமற்ற மௌனியாய், நல்ல கல்விமானும், நயவார்த்தை சொல்பவனும், பணக்காரனும், தன்னால் இயன்ற விதங்களில் சற்சனர்க்குக் கொடுப்பவனும், செய்தவத்திற் சிறந்த முனிவனும், கெடுக்குங் கோபம் அற்றவனும், வெற்றிகொள்ளும் பலசாலியாய், பொறுமை யுடையவனும் வேறொரு தொல்லை யில்லாமல் சுத்த மனத்தோடு நல்ல தானஞ் செய்வோர்க்கு மேற்சொன்ன நற்குணங்களெல்லாம் பலவிதமான ஆபரணங்க ளாகும். (83)

9-வது அதிகாரம்

தெய்வம்–கடவுள்

(கலிவெண்பா)

கோட்டை சுவர்க்கம் குருவியாழ னஞ்சுரர்கள்
வாட்டமிலா வீரர் வயிரங்கைக்—நீட்டுகின்ற
ஆயுதமால் என்றும் அநுக்கிரகஞ் செய்கடவுள்
காயுமத மாபகைவர் கால்வாங்கி—ஓயுமா
செய்யுமயி ராவதமாஞ் சீர்களிவை பெற்றிருந்தும்
உய்யுமா றில்லாமல் உம்பர்கோன்—மெய்யாய்ப்
பகைவர் தமக்கஞ்சிப் பாறினன் என்றால்
தொகையாம் பலங்களொரு தூய—வகையாருந்
தெய்வபல மின்றிச் சிறப்படையா என்றுசொல
ஐயமிலை ஐயமிலை ஆம்.

(உரை) சுவர்க்கமே கோட்டை; வியாழபகவானே குரு; தேவர்களே சேனைவீரர்; வயிரமே கையாயுதம்; திருமாலே அநுக்கிரகஞ் செய்யுங் கடவுள்; அயிராவதமே பகைவரை ஓட்டும் யானை. இப்படிப்பட்ட சிறப்புகளைப் பெற்றிருந்தும் தேவேந்திரன் பிழைக்கும் வழி தெரியாமல் பகைவர்க்கஞ்சி ஓடினான் என்றால் பலவித பலங்கள் கூடியிருந்தும் தெய்வபலம் இல்லாவிட்டால், சிறப்பில்லை. இதற்கு யாதொரு சந்தேகமும் இல்லை. (84)

(நேரிசை வெண்பா)

பாம்பிருந்த பெட்டியொன்றிற் பாராதெலியொன்று
தூம்புசெய்து செல்லக் கடுபசியாற்—சாம்பியபாம்
பவ்வெலியைத் தின்றுபின்னர் அவ்வழியே தப்பியதால்
தெய்வபலம் ஆரறிவார் தேர்ந்து.

(உரை) பாம்பிருந்த பெட்டியில் அதைப் பாராத எலியொன்று துளைசெய்து உட்சென்றது. அதற்குள் சில தினங்களாக ஆகாரமின்றி வருந்தின பாம்பு அவ்வெலியைத் தின்று பசியாறி அவ்வழியே தப்பிப் போய்விட்டது. ஆகையால், தெய்வ பலத்தை யாரால் அறிய முடியும்? (85)

(வெண்பா)

பந்துகீழ் வீழ்ந்துமேல் பாய்வதுபோல் சற்குணன்தான்
நொந்துதன் னீர்போய் நுடங்கிடினும்—வந்துவிடும்
முன்னிலைக்குப் பச்சைமண் மொத்தைபோல் துர்க்குணன்
முன்னிலைக்கு வாரான் முயன்று. [தான்

(உரை) பந்தானது கீழே விழுந்து மேலே பாய்வதுபோல, சற்குணன் நொந்து தன்னிலையில் இழிந்தாலும் உடனே முன்னிலைக்கு வந்துவிடுவான். பச்சைமண் மொத்தைபோல, துர்க்

குணன் தன்னிலையில் தாழ்ந்தால் அப்படியே அழுந்திவிடுவான் (முன்னிலைக்கு வரமாட்டான்.) (86)

(வெண்பா)

ஆடைத் தலையொருவன் ஆதித்தன் சூடுபொருன்
கோடைப் பனைநிழலிற் கூடினான்—நீடுமதன்
செங்காய் தலைமேல் தெறித்திறந்தான் தெய்வபலம்
இங்கா ரறிவா ரியம்பு.

(உரை) தலையில் துணி சுற்றிய ஒருவன் கோடை வெய்யில் பொருமல் ஒரு பனைமர நிழலிற் றங்கி, அங்கு அதன் காய் திடீரென்று அவன் தலைமேல் வீழ்ந்ததனால் மாண்டான். ஆகையால், தெய்வ பலத்தை யாரால் அறிய முடியும்? (87)

(வெண்பா)

பாம்பு புலிபறவை பாசத்தாற் கட்டுண்ணல்
ஆம்புத்தி மான்வறுமை ஆர்ந்திடுதல்—பாம்பிரண்டு
சூரியனைச் சந்திரனைத் தோய்ந்துபற்றல் தெய்விக
காரியங்க ளென்றுணர்ந்தேன் கண்டு.

(உரை) பாம்பும் புலியும் பறவையும் மந்திர தந்திர சூத்திரங்களாற் கட்டுண்ணுதலும், புத்திமான் வறுமை யடைதலும், இராகு கேதுக்கள் சூரிய சந்திரரைப் பின் தொடர்ந்து பிடித்தலும் தெய்வீக காரியங்க ளென்று கண்டு தெரிந்துகொண்டேன். (88)

(வெண்பா)

புலிக்கலங் காரப் புருஷனையுண் டாக்கித்
தவிக்கச்செய் தெய்வம் சால்பு—கவிக்கும்
அவனை அழிக்கின்ற தந்தேர் அதற்குக்
கவனங் குறைவோ கழறு.

(உரை) சற்குண நிரம்பிய அலங்கார புருஷனை யுண்டாக்கி யும் உடனே அவனைத் தெய்வம் அழிக்கின்றது. அதற்குக் கொஞ்சமேனும் அவன் விஷயத்தில் ஞாபகம் இல்லையோ? (89)

(வெண்பா)

அமுத மிருப்பிடம் ஒளஷத ராஜன்
அமித வயித்திய ரார்வார்—இமவான்
மருகற் கணியா மதியுங் கயநோய்
பெருகிவிதி யாலழிவான் பீடு.

(உரை) சந்திரன் அமுதத்துக் கிருப்பிடம்; மூலிகைகளுக்கு அரசன்; அநேக வயித்தியர் அவனைச் சூழ்ந்திருப்பார்கள்; சிவனுக்கு ஆபரண மாவான். இப்படியிருந்தும் அவன் க்ஷயநோய் அதிகரித்துத் தெய்வ விதியால் பெருமை யழிவான். (90)

(வெண்பா)

தெய்வக் குயவன் தெரியா தெனக்கிங்கென்
செய்யமண் மொத்தையென் சிந்தையைச்—செய்துதன்
கையிலே துன்பக் கடுந்தண்டங் கொண்டடித்
தைய சுழற்றுமன அச்சு.

(உரை) தெய்வக் குயவன், இங்கு என்ன செய்வதற் கென்று எனக்குத் தெரியவில்லை! என் சிந்தையை மண் மொத்தையாக்கித் தன கையிலே துன்பமென்னுங் கடுங்கோல் கொண்டடித்து, என் மனச் சக்கரத்தைச் சதா சுழற்றிக்கொண் டிருக்கிறான். (91)

(வெண்பா)

பெரியோர்க்குத் துன்பம் பிறப்பிக்க எண்ணும்
தெரியாத் தனத்தாலே தெய்வம்—உரியகற்ப

காலமழைபோல் கயவர் சலிப்பரிவர்
சாலச் சலிப்பரோ தாம்.

(உரை) அறிவில்லாமையால் தெய்வம், பெரியோர்க்குத் துன்பமூட்ட வெண்ணுறும். கற்பாந்த காலத்திற் சலிக்கும் குலமலைகள்போல மூடர் சலித்து நிலைபெயர்வார்கள். இவர்கள் என்றுஞ் சலிப்பரோ? பெரியார் என்றும் சலியார். (92)

(வெண்பா)

சாதகத்தின் வாயிற் சாருஞ் சிலதுளிபோல்
பாதகமின்றி விதி பாலிக்கும்—ஆதலினால்
இன்னாருக் கின்னபடி என்றதெய்வ வல்லமையின்
பின்னாருக் காராலென் பேசு.

(உரை) சாதகப் பறவையின் வாயில் விழும் சில நீர்த்துளிகளைப் போல உயர்வு தாழ்வின்றித் தெய்வவிதி எல்லார்க்கும் தக்கபடி பலனைக் கொடுக்கும். ஆகையால், இன்னாருக் கின்னபடி யென விதிக்கும் அந்தத் தெய்வ வல்லமைக்குப் பிறகு, யாரால் யாருக் கென்ன ஆக்கமோ கேடோ விளைக்க முடியும்? (93)

10-வது அதிகாரம்

ஊழ்

(கலிவெண்பா)

தேவர்க்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன் அன்னாரும்
ஓவுதலில் தெய்வத்திற் குட்பட்டு—மேவுதலால்
தெய்வம் வணங்குகின்றேன் தெய்வமூ ழின்படியே
செய்வதால் ஊழ்வணக்கஞ் செய்கின்றேன்—எய்துபலன்

ஊழின் படியதனால் உம்பரால் தெய்வத்தால்
சூழும் பயனில்லை தொல்வினையில்—ஆழும்
அமரரும் தாண்டற் கரிதாமூழ் தன்னை
அமர்ந்து தொழுதிடுவேன் யான்.

(உரை) தேவரை வணங்குகின்றேன். தேவரும் கெடாத தெய்வபலத்திற் குட்பட்டு நிற்பதால் தெய்வத்தை வணங்குகின்றேன். தெய்வம் ஊழின்படி நன்மை தீமை நமக்குச் செய்வதால் ஊழை வணங்குகின்றேன். நமக்கு எய்தும் பலன்கள் ஊழின்படி யாகையால் தேவராலுந் தெய்வத்தாலும் உண்டாகும் பலன் ஒன்று மில்லை. ஊழ்வினையில் ஆழும் தேவரும் தாண்டற் கரிதாகிய ஊழை விரும்பித் தொழுவேன். (94)

(பஃறொடை வெண்பா)

அண்டத் திடையில் அயனெதனா லேயிருப்பான்
விண்டுவெத னாற்பரியாய் மேவுதற் கேற்பட்டான்
பண்டுருத்தி ரன்தான் பலியோ டெதனாலே
கொண்டிரந்தான் சூரியனுங் கோளமா வானத்தில்
அண்டியெத னாற்றிரிவான் அந்தகைய வூழ்வினைக்குத்
தெண்டனிட்டு வந்தனஞ்செய் வேன்.

(உரை) அண்டமத்தியில் பிரமன் எதனால் பொருந்தியிருப்பான்? விஷ்ணு எதனால் கற்கியாய் மேவுதற்கு ஏற்பட்டான்? ஆதியில் உருத்திரன் எதனால் பிச்சையோ டெடுத்து இரக்கப் புறப்பட்டான்? சூரியனுங் கோளாகாரமாய் எதனால் ஆகாசத்திற் சஞ்சரிப்பான்? அப்படிப்பட்ட ஊழ்வினைக்குத் தெண்டன் இட்டு வந்தனஞ் செய்வேன். (95)

வராது. மரங்கள் தங்கள் பருவத்தால் பழுத்தல்போல, முன் செய் தவத்தினளவே முழுப்பலன் கிடைக்கும். (100)

(கலிவெண்பா)

சேவித்தும் வர்த்தகஞ் செய்தும் பயிரிட்டும்
பாவித்தும் பன்னூல் படித்துணர்ந்தும்—மேவி
முயற்சிபல செய்தும் மூவா அதிர்ஷ்டம்
உயர்ச்சியின்றி ஓர்பலனும் உண்டோ—அயர்ச்சியின்றி
அன்னதுதான் எய்துமேல் ஆர்போய்த் தடுத்தாலும்
உன்னுபல னுண்டாம் உயர்ந்து.

(உரை) சேவித்தும், வர்த்தகஞ் செய்தும், பயிரிட்டும், பிறரை உயர்வாகப் பாவித்தும், பல நூல் படித்தும், பன் முயர்சி செய்தும், கெடாத நல்லதிர்ஷ்ட உயர்ச்சியின்றி ஒரு பலனும் உண்டாகாது. தாழ்க்காமல் அது வந்து சேருமானால், ஆர் தடுத்தாலும் நில்லாமல் நினைத்த பலன் கிடைக்கும். (101)

(வெண்பா)

ஆனவதிர்ஷ்டத்தால் அடவி நகரமாம்
ஆனவதிர்ஷ்டத்தால் அகிலமும்—ஊனமிலாச்
சுற்றமாம் பூமியெலாந் தொட்டவிடம் பொன்மணியாய்
மற்றெருப்பி லாமம் வரும்.

(உரை) அதிர்ஷ்டம் கூடி வருவதால் காடும் கடி நகரமாகும்; எல்லாரும் பந்துக்க ளாவார்கள்; பூமியில் கைபட்ட விடங்களி லெல்லாம் பொன்னும் மணியும் புதை பொருளாய்க் கிடைக்கும். ()

பார்த்ருஹரி நீதி சதகம்
மூலமும் உரையும்
முற்றுப் பெற்றன.

FIRST EDITION] [1000 COPIES.

உ

பரமபதி துணை

பர்த்ருஹரி நீதி சதகத்தின்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

பர்த்ருஹரி நீதி சதகத்தின்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி முற்றிற்று.

	அ.	ப.
ஆத்திசூடி உரை	0	9
கொன்றைவேந்தன் உரை	0	9
வெற்றிவேற்கை உரை	1	0
வாக்குண்டாம் உரை	1	3
நல்வழி உரை ...	1	6
நன்னெறி உரை ...	1	6
ஷை 6 நூற்கோத்த உரை	8	0
ஷை 6 நூலின் மூலமும், நீதி நெறி விளக்க மூலமும், அவற்றின் இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்பும் அடங்கிய இந்நூற்றிரட்டு ...	8	0
அறப்பளீசுர சதகம் ...	3	0
குமரேச சதகம் ...	3	0
திருவேங்கட சதகம் ...	3	0
தண்டலையார் சதகம் ...	2	0
கோவிந்த சதகம் ...	0	9
எம்பிரான் சதகம் ...	1	0
சிவசங்கர சதகம் ...	0	9
ஷை 7 சதகமும் அடங்கிய சதகத்திரட்டு 1-ம்பாகம்	12	0
கைலாசநாதர் சதகம் ...	2	0
ஜெயங்கொண்டார் சதகம்	2	0
குருநாத சதகம் ...	1	0
அவையாம்பிகை சதகம்	2	0
அருணாசல சதகம் ...	1	0
அண்ணாமலைச் சதகம் ...	2	0
வடவேங்கடநாராயணசதகம்	2	0
தொண்டைமண்டலசதகம்	2	0
கோகுல சதகம் ...	0	9
திருத்தொண்டர் சதகம்	2	0
ஷை 10 சதகமும் அடங்கிய சதகத்திரட்டு 2-ம்பாகம் ரூ	1	

	அ.	ப.
ஏசுவை நம்பினால் ரக்ஷிப் படையலாமா? ...	0	6
கிறிஸ்தவர் விடை மறுப்பு	4	0
விவிலிய குற்சிதம் ...	2	0
ஷை திக்கார கண்டனம்	2	0
சிடாம விளக்கம் ...	1	6
ஏசு மனிதனே, கடவுளா?	2	0
விக்கிரகாராதன முதலியன	1	0
பைபிள் யார் எழுதியது?	1	0
சிவனுந் தேவனு மென்னும் தீய நாவுக்கு ஆப்பு ...	1	0
கிறிஸ்தவர் ஞானோதய ஆபாச விளக்கம் ...	0	6
பிரோடெஸ்டாண்டு கிறிஸ்து மத கண்டனம் ...	0	9
வஜ்ஜிராடங்கம் ...	1	0
கிறிஸ்துமதத் திரியேகத் தூய ஆபாசம் ...	0	6
இந்துஜெய பேரிகை: 4 பாகமும் ...	3	9
பைபிளும் உலக சிருஷ்டியின் ஆபாசமும் ...	0	9
கிறிஸ்துமதத்தின் குருட்டு நம்பிக்கை ...	0	3
பாதிரிமார் ஸ்கூலில் பெண்கள் படிக்கலாமா? ...	0	3
ஆரியப்பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் முறைமை	0	6
ஷை 18 நூலும் சேர்ந்தது ரூ	1½	
சைவதூஷண பரிகாரம்	4	0
பிரசங்க பீடிகை, கிறிஸ்து மத கண்டன வஜ்ஜிர குடாரம்	1	6

பஞ்சதந்திர பாடற்கதை என வழங்கும்

பஞ்சதந்திரம் செய்யுள்

விலை அணா 8

பஞ்ச தந்திரம் என்பது இனிய கதைகள் மூலமாக நீதிகளைப் போதிக்கும் ஓர் அரிய நூல். பஞ்ச தந்திரம் என்றால் ஐந்து உபாயம்: அதாவது, பகைவரை ஜயிப்பதற்கு உபயோகிக்க வேண்டிய ஐந்து வகை உபாயங்களை உணர்த்தும் நூல் என்பது பொருள். இதில் அடங்கியுள்ள ஒவ்வொரு கதையும் அறிவை விருத்தி செய்யக்கூடிய நீதிகளைக் கொண்டிருப்பதால், இந் நூல் உலகத்தில் வழங்கும் பல பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முதனூல் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ளது; இது தமிழில் முன்னர் வசன ரூபமாய் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, பின்னர் கல்வி பயிலும் சிறுவர் சிறுமியர் இதிலடங்கிய கதைகளைச் சுலபமாக மனப் பாடம் பண்ணத்தக்க விதமாய், எல்லோருக்கும் விளங்கத் தக்க எளிய நடையில் இனிய சந்தம் அமைந்த விருத்தப் பாக்களால் அமைக்கப்பட்டு, பஞ்சதந்திர பாடற் கதை என வழங்கி வருகிறது. இது விவேக சிந்தாமணியைப் போல் பல நீதிகளைப் போதிக்கும் அரிய நூலாய் இருப்பதால், இப் பஞ்சதந்திர பாடற் கதையானது வித்தியார்த்திகளுக்கு வெகு அத்தியாவசியகமான நூலாகும். [பஞ்ச தந்திர வசனம்: விலை அணா 10

விவேக சிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்: 2 பாகமும் [விலை ரூபா 1-2-0]

'விவேக சிந்தாமணி' என்பதற்கு விவேகத்தைத் தருவதாகிய சிந்தாமணி போன்ற நூல் என்று பொருள். 'சிந்தாமணி' என்பது வேண்டியவற்றைத் தரும் சிறப்புற்ற ஒருவகைத் தெய்வமணி. இம் மணி வேண்டியவற்றை யெல்லாம் தருவதுபோல், இந் நூலும் வேண்டிய விவேகங்களை யெல்லாம் தரக்கூடியதா யிருத்தலின், இதற்கு 'விவேக சிந்தாமணி' என்னும் பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது. இந் நூல் சிறுவரும் கற்றுணர்வதற்குத் தகுதியான தெளிவான பாடல்களையுடையதாகவும், நீதிகளை எளிதிற் போதிக்கக் கூடியதாகவும் இருத்தலால், இது கல்வி பயிலும் மாணவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் மிக உபயோகமான நூலாகும்.

	அ.	ப.
சிப்பன் காளப்பாட்டு ...	2	0
உரிச்சொல் நிகண்டு உரை	8	0
விடுகவி மஞ்சரி ...	2	0
ஸ்ரீ திலகர் விசாரணை ...	12	0
அறப்பளீசுர சதகம் உரை	12	0
குமரேச சதகம் உரை ...	1	ரூ
ஆத்திசூடிவெண்பா உரை	1	ரூபா
பிரகலாத சரித்திரம் ...	4	0
திருவள்ளுவர் சரித்திரம்	3	0
சமயகுரவர்நால்வர்ச[illegible]ரம்	3	0
சாவித்திரி சரித்திரம் ...	1	0
மனமோகனராஜன் சரித்	1	6
புருஷத்வேஷபூதகி சரித்	1	6
கடன்பட்ட கந்தன் சரித்	1	0
அவிவேக பூரணகுரு கதை	1	6
பச்சையப்பமுதலியார்சரி	10	0
சங்கீத சாஸ்திர சரித்திரம்	4	0
சிதம்பர ரகஸ்யம் ...	1	0
கஜேந்திர மோக்ஷம் ...	2	0
இனிது நாற்பது உரை...	3	0
இன்னா நாற்பது உரை...	3	0
களவழி நாற்பது உரை...	3	0
கார் நாற்பது உரை ...	3	0
சிறுபஞ்சமூலம் உரை ...	12	0
நான்மணிக்கடிகை உரை	8	0
முதுமொழிக்காஞ்சி உரை	5	0
ஏலாதி உரை ...	6	0
திரிகடுகம் உரை ...	6	0
வியாதி மூலம் ...	0	6
பணவிடு தூது ...	2	0
டிக்கவுண்டு மாலை ...	1	6
காங்கிரஸ் மகாசபை ...	4	0
ஔவைகுறள் ...	2	0

	அ.	ப.
108 திருப்பதித்திருப்புகழ்	8	0
அஷ்டப்பிரபந்த மூலம்	12	0
நைடதமூலம் ...	1	ரூபா
சோணசைலமாலை உரை	12	0
நால்வர் நான்மணிமாலை மூலமும் உரையும் ...	12	0
திருவாரூர் நான்மணிமாலை மூலமும் உரையும் ...	8	0
உவமான சங்கிரகம் உரை	4	0
சதாசிவரூபம் உரை ...	4	0
சௌந்தரியலகரி உரை...	6	0
ஸ்ரீ கந்தரநுபூதி உரை ...	8	0
கந்தரலங்காரம் உரை ...	5	0
கந்தரந்தாதி உரை ...	5	0
கந்தர் சஷ்டி கவசம் உரை	5	0
ஸ்ரீ விநாயக கவசம் உரை	5	0
கல்வளையந்தாதி உரை ...	5	0
மறைசையந்தாதி உரை...	5	0
சரஸ்வதியந்தாதி உரை...	5	0
கபிலரகவல் உரை ...	3	0
வீரசைவ வினாவிடை ...	5	0
சைவ சமய விளக்க வினாவிடை, ஆசௌச வினாவிடை	8	0
பிரச்னோத்தரரத்னமாலிகை	2	0
பர்த்ருஹரிவைராக்யசதகம்	3	0
உபயஞார்த்த தீபிகை ...	0	6
பட்டணத்தார் பாடல் ...	2	0
பத்திரகிரியார் புலம்பல்	1	6
சிவராத்திரி மான்மியம்	5	0
தாலாட்டுப் பிரபந்தம் ...	4	0
ஸ்தலயாத்திரைபொதுவிதி	6	0
பரமானந்த தீபம் ...	2	0
புஷ்பவிதி, புஷ்பபலன்	3	0

	ரூ.	அ.
சிவக்ஷேத்திர விளக்கம்...	1	8
அஷ்டோத்தர சத நாமாவளி	0	4
ஸ்ரீ விஷ்ணு சகஸ்ரம் ...	0	2
ஸ்ரீ ராம சகஸ்ரம் ...	0	2
ஸ்ரீ சிவ சகஸ்ரம் ...	0	2
ஸ்ரீ விநாயகர் சகஸ்ரம் ...	0	2
ஸ்ரீ சுப்ரமண்யர் சகஸ்ரம்	0	2
ஸ்ரீ லலிதா சகஸ்ரம் ...	0	2
ஸ்ரீ சங்கர விஜயம் ...	1	4
ஸ்ரீ விவேகானந்த விஜயம்	1	12
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம்	1	4
ஸ்ரீ ராமானுஜ விஜயம் ...	2	0
ஸ்ரீ மாத்வ விஜயம் ...	1	0
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ ரின் விரிவான சரித்திரம்	2	0
அடியார் உபதேசசாரங்கள்	2	0
ஸ்ரீ விவேகானந்தர் விரிவான சரித்திரம்... ...	2	0
ஆத்திசூடிப்புராணம் உரை	2	0
பிங்கல நிகண்டு உரை ...	2	8
மதவிருக்ஷம்... ...	2	0
ஸ்ரீ பகவத்யாமருத வசனம்	3	0
குசேலோபாக்யான மூலம்	1	0
கல்லாடம் உரையுடன் ...	3	0
பழமொழி அகராதி ...	2	0
கட்டளைப் பிரபந்தம் ...	0	8
நளவெண்பா உரையுடன்	1	8
நீதிநெறிவிளக்கம் உரை	0	10
வேதப்பொருள் விளக்கம்	0	12
தண்டியலங்காரம் உரை	1	12
சிவதருமோத்தரம் உரை	3	0
திருவெங்கைக்கோவை மூலமும் உரையும் ...	2	8

	அ.	ப
தமிழறியும்பெருமாள்கதை	6	0
நாலாயிரப் பிரபந்த சாரம்	8	0
ஒருதுறைக்கோவை ...	4	0
சீகாளத்திக் கலம்பகம் ...	2	0
யாப்பிலக்கண வினாவிடை	4	0
அணியிலக்கண வசனம்	4	0
வச்சணந்திமாலை உரை ...	2	0
சூடாமணி	1	0
அம்பலரீயம், யோகசரீயம்	3	0
ஜாதக [illegible]கம் ...	2	0
வீரப்பிரம்ம விலாசத்திரட்டு	2	0
சைவசித்தாந்த வரலாறு	4	0
வேதாந்த சூடாமணி மூலம்	3	0
கைவல்ய நவநீத மூலம் ...	3	0
சுகர் கைவல்யம் ...	3	0
ஏகாந்தசேவை ...	1	0
ஓங்காரத்தின் மகத்துவம்	1	0
அஷ்டாக்ஷர மகத்துவம்...	1	0
ஆரிய சந்தியாவந்தனம்	1	0
மதுமுறைகண்ட வாசகம்	5	0
மஹாதேவ மாலை ...	2	0
நடராஜபதி மாலை ...	2	0
ஜீவசாக்ஷி மாலை ...	2	0
சிவானந்த மாலை ...	4	0
மாதரொழுக்க இலக்கணம்	3	0
பிள்ளைத் தாலாட்டு ...	0	6
திருமங்கல்யதாரணவிதி	0	6
பாரதநீதி	2	0
சிவசிவவெண்பா முதலியன	8	0
நீதிவெண்பா விரிவுரை	4	0
நீதிசாரம் விரிவுரை ...	4	0
பஞ்ச தந்திரம் செய்யுள்	8	0
பஞ்ச தந்திரம் வசனம் ...	10	0

பர்த்ருஹரி சிங்கார சதகம்

சிப்பன் பிரஸ், சென்னை]   [விலை அணா 3

மஹா கணபதி துணை

பர்த்ருஹரி சிங்கார சதகம்

தமிழ்ப் பண்டிதர்
ஸ்ரீமாந் ம. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளை

அவர்கள் செய்யுள் வடிவாக மொழிபெயர்த்ததுவும்,
மேற்படியார் இயற்றிய தெளிவுபொருள் விளக்க உரையும்.

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை,
87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

1925
விலை அணா 3

பர்த்ருஹரி சிங்கார சதகத்தின்
விஷய அட்டவணை

அரிச்சந்திர புராண வசனம்: அரிச்சந்திர புராண மூலத்தை அநுசரித்துத் தமிழில் நூதனமாக வசனப் படுத்தப்பட்ட அரிய நூல்; இனிய நடையில் கதை விரிவாக அமைந்தது: விலை ரூபா 1-8-0

அருணாசல புராண வசனம்: அடியார்களின் பாவத்தைப் போக்கும் திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ அருணாசலேசுவரரின் மீது பாடப்பட்டுள்ள மேற்படி புராணத்தின் கருத்தை எல்லோரும் எளிதில் அறிந்துணருமாறு, இனிய நடையில் வசன ரூபமாக இயற்றப் பெற்றது: விலை ரூபா 1

பிரபோத சந்திரோதய வசனம் என்னும் மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்: விலை ரூபா 1

பிரபுலிங்கலீலை வசனம்: கவிச் சக்ரவர்த்தியாகிய துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச ஸ்வாமிகள் இயற்றிய அரிய நூலின் தமிழ் வசனம்: விலை ரூபா 1

ஸ்ரீ பக்தலீலாம்ருத வசனம்: 82 பக்தர்களின் திவ்விய சரித்திரம்: விலை ரூபா 3

வேதப்பொருள் விளக்கம்: ருக், யஜுர், சாம, அதர்வணம் ஆகிய நான்கு வேதங்களிலுள்ள முக்கிய விஷயங்கள் அடங்கியது: விலை அணா 12. வேதப்பொருள் சாரசங்கிரகம்: அணா 4

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்னும் திருவெண்காட்டடிகள் சரித்திரம் (வசனம்): விலை அணா 12

ஸ்ரீ பகவத்கீதை வசனம்: ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசித்த திவ்ய கீதையின் தமிழ் வசனம்: ரூபா 1-8-0

சைவசமய விளக்க வினாவிடையும், சைவசமய ஆசௌச வினாவிடையும்: விலை அணா 8

வீரசைவ வினாவிடை: இதில் வீரசைவ மதத்தின் சமயாசார இலக்கணங்கள் யாவும் விரிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன: அணா 5

உ

பரமபதி துணை

பர்த்ருஹரி

சிங்கார சதகம்

மூலமும் உரையும்

மன்மத வணக்கம்

(வெண்பா)

யாவனொருவன் அயன்முதன்மூத் தேவரைப்பூ
ஏவதனால் வென்றே இறுமாக்குந்—தேவனந்த
மன்மதனை வந்திப்பேன் மன்னுஞ்சிங் காரப்பேர்
துன்னுசத கம்பொலியச் சூழ்ந்து.

(உரை) சிருஷ்டி, திதி, சம்மாரம் என்னும் முத்தொழிலையும் செய்ய வல்லவர்களானாலும் பிரமன் விஷ்ணு சிவன்முதலிய முத்தேவர்களையும் தன்னுடைய பூவம்பால் சரசுவதி முதலிய மூன்று பெண்களுக்கும் முறையே அடிமைகளாக்கி வெற்றிகொண்டு களித்திருக்கும் தேவனெவன்? அந்தத்தேவனும் மன்மதனை இந்தச் சிங்காரசதக மிடையூறின்றி முடியும்படி தியானித்து வந்தனஞ் செய்கின்றேன்.

(விசேஷவுரை) மன்மதனுடைய புஷ்பபாண மகத்துவத்தால் சிவன் பார்வதியைத் தனது அரையுடலிலும், விஷ்ணு இலக்குமியைத் தனது மார்பிலும், பிரமன் சரசுவதியைத் தனது நாவிலும் வைத்துக்கொண்டிருப்பதே இங்குக் குறிக்கப்பட்டது.()

1-வது அதிகாரம்

பெண்கள் பெருமை

(வெண்பா)

புன்னகையால் கைகள் புரள்வதனால் நாணத்தால்
மன்னுமச்சத் தால்முகத்தால் வாட்கண்ணால்—இன்மொழி
போலி வெறுப்பொயிலால் பூவையர்கள் ஆடவரை [யால்
மாலியற் றிப்பிணிப்பார் மற்று.

(உரை) புன் சிரிப்பாலும், கைகளைப் புரட்டுவதனாலும், கூச்சத்தாலும், பயத்தாலும், முக நயத்தாலும், வாள்போற் கூரிய கடைக்கட்பார்வையாலும், நய மொழியாலும், போலி வெறுப்புரையாலும், சொகுசாலும், இன்னும் பல விதத்தாலும் பெண்கள் ஆண்மக்களை மயக்கித் தம் வசப்படுத்துவார்கள். (2)

(வெண்பா)

அரைக்கண் கடைக்கண் அரும்பார்வை பைய
உரைக்குமொழி நாண முயர்ந்து—நிரைக்கின்ற
புன்னகைஒய் யாரம் பொருந்துநடை மாதர்க்குப்
பொன்னகைபோ லுள்ள பொருள்.

(உரை) கடைக்கண்ணால் அரைப்பார்வை பார்த்தல், இனிமையாய் ஈனசுரத்தோடு பேசுதல், நாண நிறைந்த புன்னகை, சிங்காரமாய்க் குலுக்குநடை முதலியவைகள் பெண்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள பொன்னகைபோற் சிறந்த பொருள்களாம். (இவைகளால் அவர்கள் ஆடவரை வசப்படுத்துவார்கள்.) (3)

(கலி வெண்பா)

கருவிழியை மேலேற்றிக் காட்டுவாள் ஓர்சார்
உருவுளர்ந்து வீழ்ந்திடுவாள் ஓர்சார்—திருமடந்தை

ஒக்குமிவள் நாணால் ஒருசார் தலைவளைப்பாள்
மிக்கஒயில் ஓர்சார் விளக்குவாள்—தக்கமுகச்
செந்தா மரையைத் தெரிவிப்பாள் ஓர்சார்கண்
அந்தா மரைநீல மாமென்று—சந்தேகம்
கொள்ளத் திருப்புவாள் கோலம் இதுவென்று
விள்ளப் புகுவதெலாம் வீண்.

(உரை) *திருமகளுக்குச் சமானமான இவள் தன் கண்ணிற் கறுப்புவிழியை மேலேற்றி யோரிடத்தில் காட்டுவாள்; ஓரிடத்தில் தன் உருவம் துவண்டு வீழ்வாள்; ஓரிடத்தில் வெட்கத்தால் தலை குனிவாள்; ஓரிடத்தில் மிகுந்த ஒயிலால் தன் சொகுசைக் காட்டு வாள். ஓரிடத்தில் தன் முகத்தாமரையைக் காட்டுவாள்; ஓரிடத் தில் தன் கண்களைக் கண்டோர் நீலமலரோ என்று சந்தேகங் கொள்ளும்படி திருப்புவாள். ஆகையால், பெண்களின் கோலத் தை விளம்புதல் வீணாகும் (அரிது என்றபடி.)* (4)

(வெண்பா)

மதிமண் டலமுகமும் வாரிசநேர் கண்ணும்
மதிபொன்போல் மேனி வனப்பும்—சுதிவண்டை
வெல்லும் அளகமும் வேழநிகர் மார்பகமும்
ஒல்லும் இனிய உரைவழக்கும்—நல்ல
செயற்கையுள்ள இந்தச் சேயிழைக்கு நீங்கா
இயற்கையா யுள்ள எழில்.

(உரை) *சந்திரமண்டலம்போல் முகமும், தாமரைபோற் கண்களும், உயர்வாக மதிக்கக்கூடிய தங்கம்போல் மேனி நிற மும், கீதம் பாடும் வண்டை வெல்லும் கூந்தலும், யானை மத் தகத்தையொத்த மார்பிடமும், இனிமையாகிய வார்த்தை வழக்க*

மும், நற்குண நற்செய்கையுள்ள இந்த மங்கைக்குப் பிறவி தொட்டு இயற்கையாயுள்ள அலங்காரங்களாம். (5)

(வெண்பா)

முகத்திற் சிறுநகைப்பு மொய்கலக வாட்கண்
சுகத்திற் சிறந்ததிஞ் சொற்கள்—உகக்குமிடை
அங்கைப் பிடிநடையிங் காமிவற்றில் யாதுசிறு
மங்கைக்கி யாது வனப்பு.

(உரை) முகத்திலுள்ள புன்னகை, கலக விழிகள், காதுக்கினிய மதுரமொழிகள், அழகிய துதிக்கையையுடைய பெண் யானையைப் போன்ற ஒய்யாரநடை முதலியவைகளில் இடையழகும் இளம்வயது முள்ள இம் மங்கைக்கு அழகு தாராதது எது? (எல்லாம் அழகாகவே இருக்கும்.)

(வி - ரை) 'உகக்குமிடை அங்கைப்பிடி' என்பது 'அழகிய கைப்பிடி யளவு' என்றும் பொருள் தருவது காண்க. (6)

(கலிவெண்பா)

நாகரிகர் தம்வயதில் நாடத் தகுவதெது
மோகமுடன் மங்கை முகமதியம்—யோகமுடன்
மோத்தற் குரியவையில் முக்கியமா யுள்ளதெது
ஏத்தற் குரியமங்கை யின்னுயிர்ப்பாஞ்—சோத்திரத்தில்
மேன்மையாய்க் கேட்பதெது மெல்லியலின் கண்டமொழி
பான்மையா யுண்பதெது பாவையிதழ்த்—தேன்மதுரம்
தீண்டத் தகுபொருளில் திவ்வியமாய் உள்ளதெது
காண்டற் கரியவெழிற் கன்னியுடல்—வேண்டியென்றும்
சிந்தனைசெய் தக்கதெது தேன்மொழியின் ஒய்யாரம்
அந்தனைசெய் தக்கதவள் வாய்ப்பு.

(உரை) நாகரிகபுருஷர் நல்ல வயதில் ஆவலாய் நாடிக் காணத் தக்க தெது? மங்கைப்பருவப் பெண்ணின் மதிமுகம். சந்தோஷமாய்ப் மோக்கக்கூடியவைகளில் முக்கியமாயுள்ள தெது? புகழ்தற்குரிய பூவையின் சுகந்த வாடை. காதில் விசேஷமாய்க் கேட்பதெது? அவளுடைய கற்கண்டுபோன்ற இன்சொல். மேலாக உண்பதெது? மெல்லியலின் உதட்டில் ஊறும் தீந்தேன். தீண்டத்தக்க பொருளில் சிறந்ததெது? காணுதற்கரிய கன்னிகையின் திருமேனி. எக்காலத்தும் விரும்பிச் சிந்திக்கக்கூடிய தெது? இலங்கிழையின் ஒய்யார உருவம். ஆகையால், அப்படிப்பட்டவளுடைய வாழ்க்கையை உகந்து நாம் வந்தனஞ் செய்யவேண்டும். (7)

(வெண்பா)

காற்சிலம்பாற் கைவளையால் காஞ்சியாற் கல்லென்று
மேற்கிளம்பு மோசை வெருட்டியமான்—போற்கட்
கடைப்பார்வை யால்மாதர் கட்டிப் பிடிப்பார்
தடைப்படா தாடவரைத் தாம்.

(உரை) காலி லணிந்த சிலம்பாலும், கையி லணிந்த வளையாலும், இடையி லணிந்த மேகலாபரணத்தாலும், மேலெழும் ஓசையால் மருண்ட மான்போன்ற தமது கட்கடைப் பார்வையால் மாதர்கள் ஆடவரைத் தடையில்லாமற் கட்டிவிடுவார்கள். (ஆடவர்களில் யார்தாம் மாதர்களின் மருண்ட மான் கண்வலையில் அகப்படார்கள்?) (8)

(வெண்பா)

குங்குமத்தின் சாந்து குமுகுமென்று தான்மணக்கத்
தங்குழுத்தின் மாலை தளதளென்ன—கங்கைமலர்ப்
பாதச்சிலம் பொலிக்கப் பார்மேல் எவர்மயங்கார்
காதற் பெருக்கிற் கலந்து.

(உரை) குங்குமச் சாந்து குமுகுமென்று மணக்கவும், மார்பிற் றங்கிய முத்துமாலை தளதளவென்று ஒளிவீசி ஆடவும், பூப்போல் மெல்லிய பாதச்சிலம்பு கல்கல்லென்று ஒலிக்கவும் நங்கை நடக்கையில் இவ் வையகத்தில் யார்தாம் காதல் வெள்ளத்தில் வீழ்ந்தாழ்ந்து மயங்கார்? (யதீந்திரர்களையும் பெண்கள் தம் வசப் படுத்திக்கொள்வார்கள்.) (9)

(வெண்பா)

மெல்லியலார் பெண்களெலாம் மெய்வலியில் லாரென்று
சொல்லுவார் பாவாணர் சும்மாதாம்—வல்லசுரர்
தம்மைவென்ற இந்திரனைத் தாம்வென்றார் மாதரெனில்
அம்மவவர் போல்வலியார் யார்.

(உரை) "பெண்களெல்லாம் மிருதுவானவர்கள், சரீரபலம் இல்லாதவர்கள்" என்று பாவாணர் சும்மா சொல்லுவார்களன்றி உண்மையல்ல. பலமுள்ள அரக்கரை வென்ற இந்திரனையும் பெண்கள் மயக்கித் தம் வசப்படுத்தி வென்றார்கள் என்றால் அவர்களைப் போல் பலமுள்ளவர்கள் இவ் வுலகில் வேறு யார் இருக்கின்றார்கள்? (இல்லை என்றபடி.) (10)

(வெண்பா)

பெண்களுக்கா ணண் மக்கள் பெருஞ்சேவ கரோபெண்
கண்களுக்குட் பட்டுக் கருத்தாயப்—பெண்களுக்குக்
குற்றேவல் செய்குவார் கோணு தவர்நிரம்பக்
கற்றோரே யானாலுங் காத்து.

(உரை) பெண்களுக்கு ஆண்கள் பெரிய வேலைக்காரர்களோ, என்னவோ? பெண்களுடைய கண்வலைக் குள்பட்ட ஆண்கள் நன்றாய் வாசித்தவர்களானாலும் மனமுவந்து, அந்தப் பெண்களுக்குக்

குற்றேவல் கோணுமற் செய்து காப்பார்கள். (பெண்களின் கடைக் கண் பார்வையின் மகத்துவம் இது.) (11)

(கலிவெண்பா)

பெண்மணி நின் கேசம் பிறழா தொழுங்கர்கும்
கண்மணிகள் வேதக் கருத்துடைய—பண்மணக்கும்
வாய்ப்பொறிதான் தூயகுண வாய்ப்புடைய தாகும்நின்
எய்ப்புடைய மார்பில் இருப்பாக— ஆய்ப்புடைய
மாமுனிவர்க் காதாரம் மன்னும் மடந்தாய்நின்
நேமநிலை சாநத நிலையிவ்வா—றுமெனினும்
மோகம் பெருக்கியெம்மை மூடர்க ளாக்குவதால்
தேகம் நிலைகுலைந்து சீர்கெட்டுப்—போக
உறுதி யிறுதியாய் ஓடுகின்ற தெப்படியோ
நிறங்கரிய கூந்தல் நெறிந்து—செறிந்து
முடிக்கிருக்கும் வாயில் முறுவல் ஒழுங்காய்ப்
படிந்திருக்கும் காதளவிற பாய்ந்து—முடிந்திருக்குங்
கண்கள்நின் பால்வீடு கட்டழுத் தாரத்தால்
ஒண்மை மிகுந்திருக்கும் உண்மையினல்—எண்மையாய்
ஓங்கும் அநுராகம் உன்னுடம்பால் எங்களுக்கு
ஈங்கிறும்பூ தல்ல இது.

(உரை) ஏ பெண்மணீ! உன் கூந்தல் குலேயாமல் மெத்த ஒழுங்காய்ப் படிந்திருக்கின்றது; உன் கண்மணிகள் வேதோப நிஷத்தின கருத்தை அடக்கிக்கொண் டிருக்கின்றன. உன்னுடைய திருவாய் பரிசுத்த குணகணங்களைப் பொருந்தியிருக்கின்றது. உனது மார்பில் இசைந்து பொருந்திய இருப்பான பால்வீடுகள் மாமுனிவர்க்குக் காயசித்தியாதாரமா யிருக்கின்றன. ஆனாலும், அவைகள் மோகத்தைப் பெருக்கி யெங்களை மூட...

ஆக்கிவிடுகின்றன. ஆகையால், நாங்கள் சரீரநிலை குலைந்து தாறுமாறாய்ச் சீர் கெடுகின்றோம். எங்கள் வைராக்கியமெல்லாம் போய் விடுகின்றது. இது எப்படி என்று ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது. ஆனாலும், ஒருவாறு காரணஞ் சொல்லுகிறேன். உன்னுடைய கரிய நிறக் கூந்தல் நெறிந்து செறிந்து முடிந்து அழகாய் விளங்குகின்றது. வாயிற் பற்கள் வரிசையாய் அமைந்திருக்கின்றன. மார்பிற் பால்வீடு முத்தாரத்தழகு மிகுந்து தோன்றுகின்றன. இந்த உண்மையினால் உன் உடம்பு எங்களுக்கு மிகுந்த அநுராகத்தை உண்டாக்குகின்றது. ஆகையால், நாங்கள் வைராக்கியந் தப்பி வாழ்வது அதிசயம் அன்று. (12)

(வெண்பா)

உலகில்வில் லாளிகள் உண்மையாய் வில்லில்
இலகும் சரந்தொடுத் தெய்வார்—நிலையாய்நீ
கண்ணுக் கெட்டாவெங் கருத்தே இலக்காயுன்
பண்பிற் குறித்தெய்வாய் பார்த்து.

(உரை) உலகத்தில் வில் வித்தையிற் சிறந்தோர் விளக்கமான வில்லில் அம்பு தொடுத்துக் கண்ணுக்குத் தோற்றும் பொருளை எய்வார்கள். நீயோ ஒரு நிலையா உன்கண்ணுக் கெட்டாத எம் மனதே இலக்காக உனது அழகாதி குணங்களால் எய்கின்றாய்! (இது அதிசயம் என்றபடி.) (13)

(வெண்பா)

பகலிரவாக் காலத்தில் பானுமதி மீன்கள்
மிகவிருந்து மானேர் விழியாள்—அகன்றதனால்
எங்குமிருள் மூடி யிருக்கின் றதுதோழா!
சங்கடத்தி லாழ்வேன் தவித்து.

(உரை) "பகலில் வெளிச்சந் தர சூரியனும், இரவில் சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் மிகுதியாயிருந்தும் மான்விழித் தேன்மொழியாகிய என் காதலி அகன்றதனால், எங்கும் இருள்மூடியிருக்கின்றபடி நான் சங்கடப்பட்டுத் தவிக்கின்றேன். ஆ, என் தோழா!" என்று காதலனொருவன் தன் தோழனோடு சொல்லிக்கொண்டான். (14)

(வெண்பா)

திரண்டுருண்ட மார்பும் திரக் கறுத்த
இரண்டு விழியும் இதழும்—வெருண்டென்னை
வாடச் செய்தாலும் வகையாகச் செய்திடுக
நீடச் சிறுத்தவிடை நேராக—மூடிப்
பொதுவிடத்தி லேயிருந்தும் பூண்டென்னை வாட்டும்
இதுவென்ன ஞாயமோ இங்கு.

(உரை) திரண்டுருண்ட மார்பும், மெத்தக் கருமையான இரண்டு கண்களும், உதடும் நான் மருண்டு வாடும்படி வருத்தினாலும் வருத்தட்டும். மெத்தச் சிறுத்து மறைந்துள்ள இடையானது நேராக மூடிப் பொதுவிடத்திலிருந்தும் என்னை ஓரவஞ்சனை மேற்கொண்டு வருத்தும் இது என்ன ஞாயமோ, இங்கு எனக்குத் தெரியவில்லை. (ஏ, காதலீ! உன்னை நான் பெறாததனால், இவ் வங்கங்கள் என்னை வருத்துகின்றன. ஆகையால், நீ கடைக்கணித்துக் காப்பாயாக என்றபடி.) (15)

(வெண்பா)

மூகஞ்சந் திரகாந்த மொய்நீலங் கண்கள்
தகும்பதும ராகங்கை தான்பெற்—றகமகிழ்ந்திப்
பெண்மணியென் கண்மணிபோல் பீடார் மணிமாய்க்
கண்ணெதிரே தோன்றுங் கலந்து.

(உரை) சந்திரகாந்த மணிபோன்ற முகத்தையும், முழுநீல மணிபோன்ற கண்களையும், தகுதியான பதுமராக மணிபோன்ற கைகளையும் பெற்றதனால் மனமகிழ்ந்து, இந்தப் பெண்கள் சிகாமணியார் என் கண்மணிபோல், பெருமை பொருந்திய மணிமயமாய் என் கண்ணெதிரிற் கலந்து தோன்றுவார். (காக்ஷி.) (16)

(வெண்பா)

மார்பிடீ குருவாம் வதனத்திற் சந்திரனும்
சீர்பாதந் தன்னிற் றிகழ்சநியாம்—ஏர்கூர்
கிளிமொழியார் தோற்றம் கிரகவட்டம் போலும்
களிமொழியார் ஆவார் கலந்து.

(உரை) மார்பிடம் சுவர்க்கம்போன் றுயர்ந்திருப்பதால், குரு ஸ்தானமாம்; முகம் சந்திர ஸ்தானமாம்; பாதம் மந்தகதியாய் நடப்பதால் சநி ஸ்தானமாம். ஆகையால், இந்தக் கிளிமொழியார் என்னெதிரில் கிரகவட்டம்போல் தோன்றி வெருள்கின்றார். (இனிக் களி மொழியாராய் என்னைக் கலந்துகிற்பார்.) (17)

(வெண்பா)

மார்பு பருத்திருந்தென் மான்கண் கறுத்திருந்தென்
சீர்சால் முகந்தான் றெளிந்திருந்தென்—தேர்மனமே!
சும்மா கிடைக்குமோ சுந்தரியின் கூட்டுறவு
அம்மா தவஞ்செய் அறிந்து.

(உரை) மார்பு பருத்திருக்கிற தென்றும், கண்கள் கருத்திருக்கின்றன என்றும், முகம் தெளிந்து சிறந்திருக்கிறதென்றும் நீ வியந்தென்ன பிரயோஜனம்? ஓ, மனமே! சுந்தரியின் கூட்டுறவு உனக்குச் சும்மா கிடைக்குமா? இதை அறிந்து நீ தவஞ் செய். (அப்போது கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால் கிடைக்காது என்றபடி.) (18)

(வெண்பா)

அலங்கார சேஷ்டையிவ் வஞ்சனமான் கண்ணி
அலங்கார மாய்ச்செய்வா ளந்தோ—அலங்கார
மங்கைப் பருவமிந்த மாந்தளிர் மேனிக்குப்
பொங்குமழ கீயுமிப் போது.

(உரை) இம் மை தீட்டிய மான்கண்ணி, சிங்கார சேஷ்டை சிறப்பாகச் செய்கின்றாள்; சிங்கார மங்கைப் பருவம் இந்த மாந்தளிர் மேனிக்கு இப்போது மிகுந்த அழகைத் தருகின்றது. (இப்போதுதான் சிங்கார சேஷ்டை செய்யத் தொடங்கினாள் என்றபடி.) (19)

(வெண்பா)

மான்விழியின் தேன்மொழிகள் மாமதுர மாமவற்றால்
தான்கொண்ட காதலைத் தான்விளக்கும்—மீன்விழிதான்
சிங்கார மாகச் சிறந்திருப்பாள் காமுகர்க்
கிங்கா தரமா யிருந்து.

(உரை) மான் போன்ற விழியுடைய இம் மங்கையர்க்கரசியின் தேன் மொழிகள், மிகவும் தித்திப்பானவைகள். அவைகளால் இவள் தான் கொண்ட காதலைத் தானே தெரிவிக்கிறாள். இந்த மீனாக்ஷி, காமுகர்க்கு ஆதாரமாய் அலங்காரமாய்ச் சிறந்திருக்கின்றாள். (20)

2-வது அதிகாரம்

கூடற் சிறப்பு

(விரகதாபத்தால் வாடின மேனியுடன் தனித்து ஒரு மங்கை வனத்தில் வந்தாள்.)

(வெண்பா)

வந்தாளோர் மங்கை வனத்தில் நிலவெறிக்க
நொந்தாள் இடையில் நுடங்குந்தன்—முன்றானை
கொண்டுதன்னை மூடினாள் கோல மாநிழலைக்
கண்டுநின்று கொண்டாள் கரந்து.

(உரை) வனத்தில் மங்கை யொருத்தி வந்து நிலவெறிக்கக் கண்டு வருந்தினாள். அது தன்மேற் படாமல் தடுக்கத் தன் முன்றானையால் தன்னை மூடிக்கொண்டாள். அங்குள்ள அழகான மா நிழலைக் கண்டு அதில் மாறி மாறி நிலவுக்கு ஒளிந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். (21)

(வெண்பா)

பாரா திருக்குமட்டும் பார்க்கவரு மோவென்று
கோராநிற் போம்பார்த்தால் கூடலை—நேராதோ
மங்கையென்போம் நேரின் மனமொத் திணைபிரியா
திங்கிருக்க வெண்ணுவோம் யாம்.

(உரை) மங்கையை நாம் பாராதிருக்குமட்டும், அவள் நாம் பார்க்க வருவாளோ என்று கோருவோம்; பார்த்தால், அவள் நம்மோடு கூடலைச் சம்மதியாளோ என்று எண்ணுவோம்; அதுவுங் கைகூடினால், அவளோடு மனமொத்து இணை பிரியாமல் என்றும் இருக்கமாட்டோமா என்று விரும்புவோம். (22)

(வெண்பா)

மல்லிகைப்பூ மாலை மகிழ்ந்தணிந்து மாமணச்சாந்
தொல்லு முடலில் உகந்துகொண்டு—நல்லமங்கை
தன்னைத்தன் மார்பில் தழுவுவோன் இவ்வுலகில்
மன்னுசுவர்க் கங்காண்பான் வாழ்ந்து.

(உரை) மல்லிகைப்பூ மாலையை மகிழ்ச்சியுடன் சூடி, சிறந்த மணம் வீசும் செஞ்சந்தனத்தை யுடலிற் பூசி, எழில் மிகுந்த வஞ்சிமையை இறுகத் தன் மார்பிற் றழுவிக்கொள்வோன் இவ் வுலகில் சுவர்க்கங் கண்டு வாழ்வோன் ஆவான். (23)

(வெண்பா)

காதல் வளர்ந்து கருதரிய நாணமச்சம்
ஆதல் நிறைந்து அறிவுமிகுந்—தோதல்
அலங்கார மாக அணைத்தின்பம் நல்கல்
மலங்காத மங்கை வழக்கு.

(உரை) உண்மைக் காதல் அதிகரித்தல், எண்ணுதற்கரிய நாணமும் அச்சமும் நிறைந்த அறிவு மிகுந்து நாயகனுக்கு உறுதி கூறல், அழகாகப் பெண்சுக மனைத்தும் காதலனுக்குக் கொடுத்தல், இவைகள் அழகு முதலியவைகளிற் கெடாத மங்கையின் வழக்காகும். (24)

(வெண்பா)

ஆனந்த வாரிதியில் ஆழ்ந்து பரவசமாய்
ஊனந் தவிர்ந்தமங்கை ஒண்டொடியைத்—தானந்தா
வைப்பாகப் பெற்றுமலர் வாயமுதம் உண்பானை
ஒப்பாரார் வையகத்தில் ஓது.

(உரை) ஆனந்த சாகரத்தில் ஆழ்ந்து பரவசமாய் ஊனமின்றி, குணங்குலங் குறிகளிற் சிறந்த மங்கைப் பருவத்து மாண்

புள்ள காயகியைப் பொன்போற் பெற்று, அவளுடைய மலர் வாய்த் தேனை மாந்தும் ஆண்மகனுக்கு இவ் வுலகில் யார் நிகரா வார்கள்? (இல்லை என்றபடி.) (25)

(வெண்பா)

கண்கள் செருகிக் கருதுசுா தத்திலாண்
பெண்கள் நுகரும் பெருஞ்சுகமே— கண்காண்
சுகாநு பவமென்று சொல்லுவா ரன்னோர்
மகாநு பவமா மதித்து.

(உரை) இளம் பருவத்து மங்கையும் ஆண்மகனும் கூடற் சமயத்தில், கண்கள் செருகி அரைக்கண் பார்வையால் அனுபவிக்கும் ஆநந்தத்தையே பரமாநந்தமாகப் பாவித்துக் கண்கண்ட சுகமென்று சொல்லுவார்கள். (26)

(வெண்பா)

ஆண்கள் கிழமாய் அதிகமூத் தாலுலகில்
மாண்மதன் கேளிசெய்வார் வாய்க்கென்னல்—வீண்மொழி
பெண்கள் தனம்வீழ்ந்து பேரிளம்பெண் ஆனக்கால் [யே
மண்ணில் அதற்குதவார் மற்று.

(உரை) ஆண்கள் கிழமாய் அதிக மூத்தாலும் உலகத்திற் சிறந்த மன்மதக் கிரீடை செய்வார்கள் என்று சொல்லுதலும், பெண்கள் தனஞ் சரிந்து பேரிளம்பெண்களானால் சுரதலீலைக்கு உதவார்களென்று சொல்லி விதிக்காமையும் ஒழுங்கல்ல. (27)

(வெண்பா)

ஆசை கடலாம் அதனுழன் கர்ண்பாரார்
தேசு பெறுமிளமை தேயுமுன்பே—மாசுகத்தைக்

காணுவார் நல்லறிவோர் காதலியும் நானுமெங்கள்
ஏனுலாம் வீடடைவோம் இன்று.

(உரை) ஆசை சமுத்திரம் போலாம்; அதன் ஆழங் காண யாராலாகும்? இளமை மாறுமுன்பே புத்திமான்கள் சுரத சுகத்தைக் காண்பார்கள். ஆகையால், நானும் என் காதலியும் எங்கள் வீட்டைச் சேர்ந்து (இப்போதே சுகாநுபவங் காண்போம்.) (28)

(வெண்பா)

இளமைபே ராசைக் கிருப்பிடமாம் பற்பல்
அளவிலாத் தீவினைக் காதாரம்—உளமலிமெய்ஞ்
ஞான வொளிக்கிருளாம் நண்ணுதுய ரக்கடலா
மேனுமிது வேசிறந்த திங்கு.

(உரை) இளம்பிராயம் (யௌவனம்) பேராசைக்கு இருப்பிடமாகும்; அளவற்ற பல பாவங்களுக்கு ஆதாரமாகும்; மனத்தில் உண்மை ஞானத்தை மூடும் இருளாகும்; பொருந்து துன்பக் கடலுமாகும். ஆனாலும், இதுபோலச் சிறந்த பொருள் உலகத்தில் வேறு ஒன்றும் இல்லை. (29)

(வெண்பா)

மன்மதனை வந்தித்து மன்னும் சுகானுபவம்
தன்னை வளர்க்கின்ற தாயாகிப்—பொன்னைநிகர்
மங்கையருக் கின்பம் வழங்கிளமை வாய்க்கெதவனோ
இங்கொருவன் உத்தமனென் பேன்.

(உரை) மன்மதனைப் பூசித்து அனுபவிக்கும் சுரத சுகாநுபவத்தை வளர்க்குந் தாய்போன்றது இளம்பிராயம். இன்னும் அதுவே இலக்குமிபோல் அழகு நிரம்பிய மங்கைமார் கண்களுக்கு

இன்பம் அளிக்கும். இப்படிப்பட்ட இளமையைப் பெற்றோரில் எவனோ ஒருவன்தான் உத்தமனாயிருப்பவன். (30)

(வெண்பா)

தாமரைக்கண் மங்கை தனைக்கண்ட பண்டிதரும்
தாமுழுத்தர் பாலலுத்துத் தாழ்ந்தாலும்—ஓமென்றிப்
பொற்றொடியைப் பெற்றால் புகழ்பூண்போம் என்றெண்ணி
யுற்றுவகை பூப்பார் உகந்து.

(உரை) தாமரைக் கண்ணியைக் கண்ட பண்டிதர்களும் தாங்கள் உலுத்தரை யடுத்து மனமழிந்து வாழ்ந்திருந்தாலும் 'சரி' என்று விரும்பி, "இப் பொன் வளையை நாம் பெற்றோமானால், புகழ் அடைவோம்" என்று எண்ணிச் சந்தோஷமடைந்து தம் நிலையை மறப்பார்கள். (31)

(வெண்பா)

கயிலாச மாமலைமேற் கண்மூடி வாழும்
இயலாரும் யோகியரும் இன்ப—ஒயிலாரும்
மங்கையைக் கண்டளவில் மாமோக மெய்துவார்
தங்கள் தவமிழப்பார் தாம்.

(உரை) கயிலாசமலைமேல் கண் மூடி யோகத்திருக்கும் உத்தமர்களும் இன்பரஸச் சாயலுள்ள மங்கைப்பருவ மாதைக் கண்டவுடன் தங்கள் தவங்கள் இழந்து பெருமோகத்தில் ஆழ்வார்கள். (பெண்கள் இல்லையானால் எல்லாருந் தவஞ் செய்யலாம்.) (32)

(வெண்பா)

மாதர்கள் மூலமாய் மன்னுசமு சாரத்தில்
ஏதமுடன் கூடி இருப்பதன்றி—மாதர்கள்

இன்றேல் சமுசாரம் இன்றாம் அதைவிடுதல்
அன்றே வெகுசுலப மாம்.

(உரை) பெண்கள் மூலமாய்ப் பொருந்திய சமுசாரத்திற் கூடிக் கஷ்டத்தோடிருக்கவேண்டு மன்றி, மாதர்கள் இல்லையானால் சமுசாரம் இல்லையாம். அப்போதே அதை விடுதல் வெகு சுலபமாகும். (33)

3-வது அதிகாரம்

இருபக்கச் சிறப்பு

(பெண்களின் உறவு துறவு என்னும் இருபக்க வர்ணனை)

(வெண்பா)

துறவை விரும்பினால் தோய்வாய் வனத்தில்
உறவை விரும்பினால் ஓங்கில்—லறமுகந்து
தாம்பூல மங்கைக்குத் தந்துமகிழ் வாய்மைந்தா!
ஓம்பி இதைநீ உணர்.

(உரை) மங்கையைத் துறக்க விரும்பினால் மைந்தனே! நீ, வனஞ்சென்று தவஞ்செய். அவளோடு கூடியிருக்க விரும்பினால், அவளுக்குத் தாம்பூலம் ஆய்ந்து மடித்துக் கொடுத்து இல்லறத்தில் உகந்து வாழ். இதை நீ தேர்ந்தறிவாயாக. (34)

(வெண்பா)

பிறர்க்குதவி செய்தல் பெரும்புண் ணியமாம்
தறைக்குள் அதுசமு சாரம்—சிறக்கச்செய்
சேயிழைசேர்க் தேயாகும் சிற்றின்பம் சின்னீர
தாயினுங் கைவிடலா கா.

(உரை) பிறர்க்கு உபகாரம் புரிதலே பெரும் புண்ணியமாகும். இந்தப் பூலோகத்தில் அது சமுசாரம் சரியாய்ச் செய்யக்கூடிய கற்புடைய மங்கையின் சேர்க்கையாலேயே கைகூடும். ஆகையால், சிற்றின்பம் முதலில் அற்பசுகந் தருவதாயினும் அதை நீ கைவிடக் கூடாது. (35)

(வெண்பா)

ஏதுசெய்வீர் பண்டிதர்காள் இங்குளமா தங்கப்
புதுநிதம்பங் கோருவிரா பூமேல்—விதுதவழ்மா
தங்க நிதம்பம் தனைக்கோரு வீராநீர்
இங்கெனக்குச் சொல்வீர் இசைந்து.

(உரை) ஏ, பண்டிதர்காள்! உலகில் நீவிர் நாட்டிலுள்ள மாது அங்க நிதம்பத்தை இச்சிப்பீரா? சந்திரன் தவழும் மாதங்க (மலை) நிதம்பத்தை (இடத்தை) இச்சிப்பீரா? ஏது செய்வீர்கள்? எனக்கு விடை கூறுங்கள்! (36)

(வி - ரை) மாதங்கம்=மாது+அங்கம்; மலை.
நிதம்பம்=மலையிடம்
நிதம்பம்=தொடைக்கும் இடைக்கும் நடுவிடம்.

(வெண்பா)

தத்துவந்தேர் ஞானந் தமக்கில்லை யார்குமேல்
நித்தியமும் மாதர் நிதம்பமே—முத்தியென்று
கொள்ளச் சரியாகும் கூறுசமு சாரத்தில்
கொள்ளத் தகுமிரண்டு கூறு.

(உரை) சமுசாரத்தி லிருந்தும் உண்மை யாராய்ச்சி ஒன்று, மாதர் நிதம்ப இச்சை ஒன்று. இவ் விரண்டில் முன்னைய தில்லையேல் பின்னையதே பெரும்பற்றுக் கொள்ளல் சரியாகும். கஷ்ட

மென்று கூறும் சமுசாரத்தில் இந்த இரண்டு விதங்களும் கொள்ளத் தக்கவைகளாகும். (37)

(வெண்பா)

குளித்தால் கங்கை குளிக்க சுகத்திற்
களித்தால் மடமங்கை காதல்—அளிக்கவிருந்
தன்னவ ளோடுசமு சாரத்தில் யோக்கியமாய்
மன்னி யிருக்க மகிழ்ந்து.

(உரை) துறவியாய்ப் பாவ நீக்கவேண்டிக் குளித்தால் கங்கையிற் குளி. சமுசார சுகானுபவம் வேண்டினுல் உண்மைக் காதலை யளிக்கும் உத்தமியோடு கூடி ஒருமுத்தமீ யென்று நாடி யோக்கியமாய்ப் பொருந்தி யிருக்கக்கடவாய். (38)

(வெண்பா)

மார்பின் பளுவால் வணங்குமிடை மங்கையரைச்
சேர்ந்திருந்து வாழ்வதொன்று சேராமற்—சேர்வரிய
காட்டகத்தில் வாழ்வதொன்று காதலுடன் ஏதேனும்
வீட்டகத்தில் இசசைவைத்து வேண்டு.

(உரை) வீட்டகத்தில் (இல்லற வீட்டில்) இச்சை வைத்தவன் மார்பின் பளுவால் வணங்கு மிடையுள்ள மங்கையரைச் சேர்ந்து வாழக்கடவன். வீட்டகத்தில் (மோக்ஷவீட்டில்) இச்சை வைத்தவன் துறந்து சென்று காட்டகத்தில் வாழக்கடவன். (39)

(வி - ரை) வீடு=இல்=இகசுக வாழ்க்கை வீடு.
வீடு=மோக்ஷம்=பரசுக வீடு.

(வெண்பா)

பற்றுற்ற போதுலகில் பாவையர்கள் நேசம்போல்
உற்ற சுகந்தருவ தொன்றில்லை—பற்றறற

பின்ன ரதுபோல் பெரும்பிழை காரணமாம்
என்ன பொருளும் இல.

(உரை) (வைராக்கியம் இன்மையால்,) ஆசை அதிகரித்த போது இவ் வுலகில் பெண்களோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையைப் போலப் பொருந்திய இன்பந் தாவல்லது வேறொரு பொருளும் இல்லை. (வைராக்கியம் உண்மையால்,) ஆசை யற்றபிறகு அப் பெண்ணாசையைப் போலப் பெருந் துன்பகாரணமாகிய பொருள் கள் எவையும் இல்லை. (40)

4-வது அதிகாரம்

பெண்களின் வல்லமை

(வெண்பா)

தோற்பதுமை போலுந் துடியிடையைக் கண்டக்கால்
நாற்சதுரப் பாவுணர்ந்த நாவலனும்—ஏற்புடைய
தேன்மொழியே! மீன்விழியே! சீதேவி யேயென்று
தான்துதிப்பான் பெண்மயக்கத் தால்.

(உரை) தோல்பொம்மை போன்ற பெண்ணொருத்தியைக் கண்ட கவிஞனாகிய பண்டிதனும் 'எனக்கு உகந்த தேன்மொழிப் பாவையே! மீன்விழிப் பூவையே! சீதேவியே! மாதேவியே!' என்று துதிப்பான் என்றால், பெண்மயக்கத்தின் வல்லமையே வல்லமை! (41)

(வெண்பா)

கண்டால் மயக்கும் கருத்தில் உறநினைத்துக்
கொண்டால் வருத்துமுற்றுக் கூடினால்—அண்டாத
சோகமுண் டாக்கும் துடியிடைமெய் யன்னவளைப்
போகமுண் டாக்கு மெனல்பொய்.

(உரை) உடுக்கை இடையுடைய மங்கையின் மேனி: கண்டால் மயக்கும்; மனத்திற் பொருந்த நினைத்துக்கொண்டால் வருத்தும்; தொட்டுக் கூடினால் பெருஞ் சோக முண்டாக்கும். ஆகையால், அப்படிப்பட்டவளை நாம் சுகம் கொடுப்பவள் என்பதெல்லாம் சுத்தப் பொய். (42)

(வெண்பா)

கண்ணுக் கெதிரிலிருக் கின்றமட்டும் காரிகைதான்
எண்ணற் கரியவின்பம் ஈயுமால்—கண்ணுக்குத்
தோன்றாத போதுவிடம் தோய்ந்ததுபோ லேதுன்பம்
தான்றருவாள் கூட்டுறவைத் தள்.

(உரை) கண்ணுக் கெதிரி லிருக்கின்றவரையிலுமே சுந்தரி அளவற்ற இன்பத்தைத் தருவாள். கண்ணுக்கு மறைவாயிருந்தால் விஷம் பாய்ந்ததுபோலத் துன்பத்தைக் கொடுப்பாள். அப்பேர்ப்பட்டவளுடைய உறவைத் தள். (43)

(வெண்பா)

பெண்ணன்றி வேறு பெரிய விடமமுதம்
மண்ணுலகி லில்லை மனமொத்து—நண்ணுகின்ற
உள்ளன்பி லாதாளே ஒக்குவிட மாரமுதம்
உள்ளன் புடையாளென் றோர்.

(உரை) பெண்ணே பெரு விடமாம்; பெண்ணே பேரமுதமாம். அவள் அன்றி வேறு விடமும் இல்லை; அமுதமுங் கிடையாது. கணவனோடு பொருந்தும் உள்ளன்பிலாதவளே உயிரை வாங்க ஒக்கும் விடமாம்; உள்ளன்புடையவளே பொருந்திய அமுதமென்று தெரிந்துகொள். (44)

(வெண்பா)

வஞ்சனைக்குக் கொள்கலனும் மாநரக ஊர்வழியாம்
எஞ்சா அமுத மெனும்விடமாம்—அஞ்சா
மனம்படைத்த மாதரெனும் மாயயந்தி ரங்கள்
தினம்படைத்தான் ஏன்பிரமன் தேர்ந்து.

(உரை) வஞ்சனையை யிட்டுவைக்கும் பாத்திரம்; நரக நகரத்திற்குச் செல்லும் வழி; குறைவில்லாத அமுதமென்று பேரிட்டழைக்கும் விஷம். ஆகையால், அஞ்சா நெஞ்சுடையவர்களாகிய மாதரென்னும் மாய யந்திரங்களைப் பிரமன் கை தேர்ந்து, விடாமல் ஏன் படைத்தானோ தெரியாது. (45)

(வெண்பா)

விவேக மெனும்புருஷன் மெய்யுணர்ந்துங் கெட்ட
விவேகியாய் மாதுமெய்யை வேண்டித்—துவேஷமின்றித்
தாமரைபொன் சந்திரனோர் தையலின்கண் மேனிமுகம்
ஆமெனத்தான் மோசம்போ வான்.

(உரை) விவேகம் என்னும் ஒருவன் தத்துவந் தேர்ந்தோனாயினும் மாதர்களைக் கண்டளவிற் கெட்டு, அவிவேகியாய் அவர்களை விரும்பிக் கொஞ்சமேனுந் துவேஷமின்றிப் புலவர் புகழ்தலை நம்பித் தையலின் கண் மேனி முகம் முறையே தாமரை பொன் சந்திரனும் என்று மோசம் போகின்றான். (இது வியப்பு என்றபடி.)

(வி-ரை) தாமரை-கண்; பொன்-மேனி; சந்திரன்-முகம்; நிரனிறைப் பொருள்கோள். (46)

(வெண்பா)

வண்டுகள் வேலையின்றி வாரிசத்தின் செந்நிறத்தைக்
கண்டுழலு மாறுபோற் காமுகர்கள்—பெண்டுகளின்
கட்கடையின் நோக்கமொழியில் கண்டவைக ளின்மயங்கிக்
கெட்டுத் தவிப்பார் கிடந்து.

(உரை) வண்டுகள் தமக்கு வேறு வேலை யின்றித் தாமரை மலரின் செந்நிறத்தைக் கண்டு அலைந்து திரிகிறபடி, காமம்பிடித்த ஆண்மக்கள், பெண்மக்களுடைய கடைக்கட் பார்வை ஒயில் முதலியவைகள் அவர்களுக் கியற்கையென் றுணராமல், அவைகள், தம்மைக் குறித்தனவென் றெண்ணி மதிமோசம் போய், அவர்களின் மயக்கத்திற் கிடந்து, வேறு வேலை யின்றிக் கேடுகெட்டுத் தவிப்பார்கள். (47)

(வெண்பா)

வயதில் முழுமதிபோல் வாய்ந்துமுது மைக்கண்
இயலுநுங்கு சூர்பனங்காய் என்னப்—பயிலுமுகங்
கொண்டமங்கை சேர்க்கை கொடிது கொடிதந்தோ
தண்டாத் துயரந் தரும்.

(உரை) இளமையிற் பூரணச் சந்திரன்போல் அமைந்து முதுமையில் நுங்கு சூர்ந்த பனங்காய்போல் கண் குழிந்து ஆழ்ந்தமுகங் கொள்ளும் பெண்களின் சேர்க்கை பெரிதும் துயரந் தருவதால் மிகவுங் கொடிது. (48)

(வெண்பா)

பெண்டுக ளென்கின்ற பேராற்றில் மூழ்கினுற்
கொண்டுசெமு சாரக் குரைகடலிற்—றண்டாமல்
தள்ளியுனை மாய்த்துவிடும் சாக்கிரதை யாயதைநீ
எள்ளிவிட்டு நீங்கி இரு.

(உரை) பெண்மக்கள் என்கின்ற பெரிய நதியிற் குளித்தால், அது உன்னை அடித்துக்கொண்டு போய், சமுசார சாகரத்தில் தவறாமல் தள்ளிக் கொன்றுவிடும். ஆகையால், அதி சாக்கிரதையாய் அதை நீ இகழ்ந்துவிட்டு அப்பாலே இரு. (49)

(வெண்பா)

ஒருவ னிடத்தில் ஒருவாறு பேசி
ஒருவ னிடத்திற்கண் ஓட்டி—ஒருவன்
இடத்தில் மனஞ்செலுத்தும் ஏந்திழைமார் அன்பு
படைக்க ஒருவனிலை பார்.

(உரை) ஒருவனிடத்தில் ஒருவிதமாய்ப் பேசுவார்கள்; ஒருவனிடத்தில் பார்வையைச் செலுத்துவார்கள்; ஒருவனிடத்தில் மனம் வைத்திருப்பார்கள். ஆகையால், மாதர் உண்மை யன்பு வைத்திருப்பவன் ஒருவனும் இல்லை. இதை நீ எண்ணிப் பார். (50)

(வெண்பா)

கண்க ளெனும்விடத்தைக் காட்டி யுனையாட்டும்
பெண்களெனும் பாம்பைப் பிரிந்தோடு—மண்வளையில்
மற்றையராத் தீண்டின் மருந்துண்டு மங்கையரா
உற்றவராத் தீண்டினில்லை ஒன்று.

(உரை) கண்களென்னும் விஷத்தைக் காட்டி உன்னை யாட்டுவிக்கும் பெண்களென்னும் பாம்புகளை விட்டு அப்பாலோடிப் போ! ஏனென்றால், புற்றில் வாழும் மற்றைப் பாம்பு கடித்தால் மந்திரவாதிகளிடத்தில் மாற்று மருந்துண்டு. மங்கையராகப் பொருந்தியுள்ள பாம்புகள் கடித்தால் அதை மாற்ற யாதொரு மருந்துங் கிடையாது.

(வி - ரை) புற்றுப்பாம்பை நீ பிடித்து ஆட்டுகிறாய்; பெண்களென்னும் பாம்பு உன்னைப் பிடித்து ஆட்டுகின்றன. (51)

(வெண்பா)

குடும்பக் கடலிற் குளிக்குமாண் மக்கள்
நெடும்பெரிய மீன்கள் நிசமாய்த்—துடியிடையார்
ஆந்தூண்டி லின்கண் அழகா மிரையைநச்சிச்
சாந்திறத்தா லாமெனநீ சாற்று.

(உரை) சமுசார சாகரத்தில் மூழ்கி வாழும் ஆண்மக்கள், உடுக்கையிடை மாதர் என்னுந் தூண்டிலில் அவர் அழகென்னும் இரையை விரும்பிச் சென்று, அதனில் அகப்பட்டுச் சாவதால், பெரிய மீன்களுக்குச் சமானமா யிருக்கிறார்கள் என்று நீ நிச்சயமாய்ச் சொல்.

(வி - ரை) சமுசாரத்தில் ஆண்மக்களாம் மீன்கள் பெண்களென்னுந் தூண்டிலுக்குத் தப்பிப் பிழைக்க வழிதேட வேண்டும். (52)

(வெண்பா)

பெண்களுடம் பென்னும் பெருங்காட்டில் மார்பென்னுங்
கண்ணகன்ற மேடு கலந்திருக்கும்—உண்ணிலவி
மன்மதனாங் கள்ளன் மகிழ்ந்திருக்கின் றான்மனமே!
நின்னைவவிப் பான்போகேல் நீ.

(உரை) பெண்களுடைய உடம்பாகிய காட்டில் அவர்கள் மார்பாகிய பெருமேடு செறிந்திருக்கின்றது. அதற்குள் மறைந்து மன்மதனாங் கள்ளன் மகிழ்ந்திருக்கின்றான். ஓ மனமே! நீ அங்கே போனால் உன்னை யவன் இழுத்துக்கொண்டு போய்விடுவான். ஆகையால், நீ அங்குப் போகாதே. (53)

(வெண்பா)

உண்மையாாத் தீண்டின் ஒருதீங்கும் இல்லைகருங்
கண்மை யணிந்தவளர் காரிகையார்—பெண்மைநிகழ்
பாம்பு கடிக்கின் பலதீங்கும் உண்டாகும்
ஓம்புவா ரில்லை உனை.

(உரை) உண்மையாகவே உன்னைப் பாம்பு கடித்தாலும் மணி மந்திர ஔஷதங்களால் விஷந் தீரும்; அதனால் ஒரு தீங்கும் இல்லை. கருமையாகிய கண் மை தீட்டி யிருந்த அழகுடைய பெண்களென்னும் பாம்பு கடிக்கின் பல தீங்கும் உண்டாகும். உன்னைக் காப்பார் ஒருவரும் இல்லை. (54)

(வெண்பா)

பஞ்சேந் திரியங்கள் பற்பலவா றென்னையிந்த
நஞ்சே யனையவெழில் நங்கையின்பத்—தஞ்சாமல்
வீழ்த்தி வருத்தும் விதமுணர்ந்தேன் என்னையவை
தாழ்த்துஞ்சூ தேசூது தாம்.

(உரை) மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்னும் ஐம் பொறிகளும் பலவிதமாய் என்னை யிந்த விஷம் போன்ற அழகுடைய மங்கை யின்பத்தில் சற்றேனும் அஞ்சாமல் தள்ளி வருத்துந் தன்மையை உணர்ந்தேன். என்னை யவைகள் வாழவைப்பது போல் தாழவைக்கும் தந்திரமே தந்திரம்! (அதை நான் இப்போதே கண்டுகொண்டேன்.) (55)

(வெண்பா)

மணிமந்தி ரௌஷதத்தில் மாறுப்பெண் மோகம்
தணியா மயக்கந் தருமே—பிணிபோலக்
கால்கைகள் சோரவிரு கண்சுழலச் சித்தத்தில்
மால்பெருக்கும் இல்லையொரு மாற்று.

(உரை) மணி மந்திரம் ஔஷதம் என்னும் மும்மை வழியா லும் தீராத பெண் ஆசை குறையாத மயக்கத்தைக் கொடுக்கும்; கைகால்கள் சோர்வடையக் கண்களைச் சுழற்றும். மனமயக்கை வளர்க்கும். இதற்கு மாற்றில்லை. (ஆகையால், நான் என்ன செய் வேன்?) (56)

(வெண்பா)

பிறவிக் குருடன் பெருங்குஷ்ட ரோகி
உறவுக்குந் தன்மனம் ஒத்துப்—பெறுவாள்
பணமதனால் வேசையின் பாழுறவைச் சான்றோர்
பிணமுயக்க மென்பார் பிரித்து.

(உரை) பிறவிக்குருடன் பெரிய குஷ்டரோகி முதலியோர்க ளுடைய உறவுக்குஞ் சம்மதப்பட்டுப் பணம் பெறும் வேசையின் பாழான உறவு கீழானது; பிணத்தோடு சேர்வதுபோலாகும் என்று சான்றோர் அதைக் குலமகள் உறவினின்று வேறு பிரித் துக் கூறுவார்கள். (ஆகையால், புத்திமான் விலைமாதரைக் கண் ணாலே பார்க்கவுங் கூசுவான்.) (57)

(வெண்பா)

மதன நெருப்பில் வடிவாஞ் சமிதை
பதன முடன்விலைப் பாவை—விதம்விதமாய்
இட்டெரிக்கின் றாளதிற்றம் யௌவனம்பொரன் றமிழுதை
விட்டெரிக்கின் றார்கள் விடர்.

(உரை) மதனுக்கினி மயமாகிய விலைமாது தன் அழகென் னும் சமிதையை அந்த அக்கினியில் பத்திரமாயிட்டுப் பலவித மாய் எரிக்கின்றாள்; அதில் விடபுருஷர் (காமுகர்) தமது இளமை பொன் என்னும் நெய்யை விட்டு வளர்க்கின்றார்கள். (58)

(வெண்பா)

குலவீனன் வஞ்சகன் குண்டன் வெறியன்
உலகில் எவனும் உயர்ந்தோன்—கலகவிழி
வேசைக்கா வானதனால் மேற்குலத்தோன் சேர்ந்தவள்
ஆசைக்கா ளாகான் அழிந்து.

(உரை) தாழ்ந்த குலத்தோன், சூதன், கலகப்பிரியன், குடிவெறியன், இன்னும் உலகில் தாழ்ந்தோன் எவனும், கலகக் கண்ணையுடைய விலைமகட்கு உயர்குலத்தோ னாவான். ஆகையால், உயர்குலத்தோன் அவளைச் சேர்ந்து மானமழிந்து அவளுடைய ஆசைக்கு ஆளாகான். (59)

(வெண்பா)

வாக்கில் அமுதாம் மனத்தில் விஷமிருந்து
தேக்குமாம் வேசையர்க்குத் தேர்ந்திதனைப்—போக்கிலிகள்
ஆகும் விடர்கள் அவரிதழ்த்தேன் உண்டுரத்தைச்
சோகமுடன் குத்துவார் தோய்ந்து.

(உரை) வேசையர்க்கு வாக்கில் அமுத மிருக்குமாம்; மனத்தில் விஷமிருந்து தேக்குமாம். அதை யறிந்த போக்கிலிகளாகிய காமுகர்கள் அவர்களுடைய உதட்டில் ஊறும் தேனை உண்டு, மார்பை மயக்கத்தோடு கூடிப் பிசைந்து குத்துவார்கள். (60)

5-வது அதிகாரம்

போலித் துறவு

(வெண்பா)

காதளவா நீண்டவிழி கட்டழகி ளேடிளமை
ஊதி யகன்மார் புடையமங்கை—மீதெவனிங்
கிச்சைவையான் அன்னான் இகபர சாதனங்கள்
நிச்சயமாய்ப் பெற்றுய்வான் நேர்ந்து.

(உரை) காதளவு நீண்ட கண்கள், மிகுந்த அழகு, இளம் பிராயம், வீங்கி யகன்ற மார்பு இவைகளையுடைய மங்கைப் பருவத்துப் பெண்ணைக் கண்டு அவன்மீது எவன் ஆசைவைத்து வாடானோ, அவன் இகலோக பரலோக சுகசாதனங்கள் வரப்பெறும் புண்ணியவானாய்க் கடைத்தேறுவான். (61)

(வெண்பா)

ஒயிலாயுன் கண்பார்வை ஓட்டியெமை வாட்ட
இயலாதுன் னால்நங்காய் இன்னும்—மயலாலே
வாடோம் முதுமையுற்றோம் வன்காட் டகஞ்சேர்வோம்
நீடோம்பே ராசை நிலைத்து.

(உரை) ஏ, பெண்மையிற் சிறந்த மாதே! உன் கண்பார்வையை அழகாய் எங்கள்மேல் செலுத்தி வருத்த இன்னும் உன்னால் முடியாது, ஏனென்றால், நாங்கள் பெண் மயலாலே வாடமாட்டோம்; வயது முதிர்ந்து மூத்தோம்; கடுங்காட்டில் தவஞ்செய்யச் செல்லுவோம். இனிப் பேராசையில் நிலைத்து நிற்கமாட்டோம். (62)

(வெண்பா)

பாங்கா! இப் பைந்தொடிதன் பானற்கண் பார்வையினால்
ஈங்கெம்மை வாட்டுமிது வென்னையோ—நாங்கள்
இவள்சாய லுக்குருகோம் இன்பத்தை நீத்தோம்
இவளொளைமையேன் பார்ப்ப தினி.

(உரை) "பாங்கனே! இந்தப் பைந்தொடி மான் மருண்டு தனது நீலக்கண் பார்வையால் இப்போது எங்களை வருத்துங் காரணம் என்ன? நாங்கள் இவள் இள மயிற் சாயலுக்கு உருகமாட்டோம்; சிற்றின்பம் வெற்றின்ப மென்று வெறுத்துவிட்டோம். இன்னும் இவளேனோ எங்களைப் பார்த்தபடி யிருக்கவேண்டும்."

(வெண்பா)

பூங்குயிலும் மன்மதனும் பூண்டெம்மை வாட்டுகின்ற
தீங்குகள்தாம் என்ன இனிச் செய்யுமெமை—நாங்கள்
மலைவில்லிக் கன்புசெய்வோம் மன்மதா! நின்காசு
செலவில்லை அப்பாலே செல்.

(உரை) "அழகான குயிலும் மன்மதனுங் கூடி வருத்துவதனால் நேரிடுகின்ற கெடுதிகள் எம்மை இனி என்ன செய்யும்? (ஒன்றுஞ்செய்யா.) நாங்கள் முன்போ லில்லை. குன்றவில்லியாகிய சிவனடியா ராகிவிட்டோம். ஏ, மன்மதா! நின் காசு இனி எம்பாற் செல்லாது. அடா அப்பாலே போ!" என்றார் ஒரு துறவி. (64)

(வெண்பா)

அன்பாய் மனங்கலந்த ஆண்பெண் அகன்றிருந்தும்
இன்பாய் அருகில் இருப்பவராம்—வன்பாய்
மனம்பிரிந்த மக்கள் மருவியிருந் தாலும்
இனம்பிரிந்தா ராவா ரிழிந்து.

(உரை) அன்பின் உறுதியால் மனங் கலந்த ஆண்பெண்கள் தூர இருந்தாலும் சந்தோஷமாய் அருகிலிருந்து வாழ்பவர்களுக்குச் சமானமாவார்கள்; உள்ளன்பில்லாமல் மனம் வேறுபட்ட ஆணும் பெண்ணும் கூடியிருந்தாலும் அக் கூட்டத்திற் பிரிந்து மனமழிந்து தாழ்ந்து வாழ்பவர்களுக்குச் சமான மாவார்கள். (65)

(வெண்பா)

இனியென் தலைவி யிருந்தென் இறந்தென்
இனிநான் துறவி யிதனால்—இனிநானும்
வீட்டிலிருந் தாலென வெளியிலிருந் தென்னென்றோர்
பாட்டையிற்போ வோன்சொன்னான் பார்த்து.

(உரை) "இனி என் காதலி யிருந்தென்ன? இறந்தென்ன? இனி நான் முன்போலின்றித் துறவியானேன். ஆகையால், இனி நான் வீட்டுக்குள் இருந்தாலென்ன? வெளியிலிருந்தா லென்ன?" என்று ஒரு பாட்டைசாரி (வழிப்போக்கன்) யோசித்துப் பார்த்துச் சொன்னான். (அதுபோலவே அவன் தன் வீட்டுக்குப் போகாமல் இருந்தான்.) (66)

(வெண்பா)

பெண்ணாசையிற் றீர்ந்து பெருங்கருணை யன்பறிவோ
டுண்ணாடிக் கூடி யொழுகுங்கள்—பெண்ணாசை
போக்காதாம் உம்மைப் பெருநரக வேதனையிற்
றீர்க்காது பாவச் செயிர்.

(உரை) பெண்ணாசையை விட்டுப் பெரிய ஜீவகாருணியம் அன்பு ஞானம் என்னும் முப்பெருஞ் சற்குணப் பெண்களோடு கூடி வாழுங்கள். (பால் வீடாகிய மார்க்கமும் இடையையும் உடைய) பெண்ணாசை உங்களை நரகவேதனையினின்றும் நீக்குமா, பாவங்களாகிய குற்றங்களுக்குப் பரிகாரமாமா? (ஆகாது.)

(வி - ரை) கருணை, அன்பு, ஞானம் என்பன முறையே தாய், தங்கை, மனைவி போல்வனவாம். (67)

(வெண்பா)

எவன்யோக நிஷ்டையில் ஈடுபட்ட ஞானி
அவன்பெண் முகமார்பில் ஆசை—உவந்துவையான்
நிஷ்டையி லேயே நிலைத்திருந்து பித்தனென
இஷ்டம்போல் வாழ்வான் இருந்து.

(உரை) எவன் யோகசமாதி கைகூடி உயர்ந்த ஞானியா யிருக்கின்றானோ, அவன் பெண்களின் முகம், மார்பு முதலியவைக ளில் மயங்கி ஆசை வைக்கமாட்டான். நிஷ்டையிலேயே நிலையா யிருந்து பித்தனைப்போலத் தன் இஷ்டப்படி இருந்து வாழ்நாளைக் கழிப்பான். (68)

(வெண்பா)

மன்மதன்றன் மாயத்தால் மாநிலமெல் லாமெனக்குத்
துன்புதரும் பெண்ணுருவாய்த் தோற்றியதால்—பின்புமெ
ஞானமெனு மைதீட்டி நான்பார்க்கின் றேன்பிரம [யஞ்
ஞானமிலாச் சோதி உரு.

(உரை) மன்மத விகாரத்தால் இந்தப் பூலோகமெல்லாம் எனக்குத் *துன்பந் தரும் பெண்ணுருவாய்த் தோற்றியது. பிறகு நான் ஞானமை தீட்டிப் பார்க்கின்றபோது எங்கும் குறைவற்ற பரப்பிரமஜோதி சொரூபத்தைக் காண்கின்றேன். (69)

(வெண்பா)

பண்டிதனே யானலும் பைந்தோடியார் தம்முருவைக்
கண்டுமயங் காதமட்டும் கௌரவமாய்—விண்டுநன்மை

* துன்பந் தரும் என்றது துறவு பூண்ட பிறகு.

தீது பகுத்தறியும் நீபனு வான்மயங்கின்
ஓதவனுந் தீர்வான் உணர்வு.

(உரை) பண்டிதனுயினும் பாவையர் வடிவத்தைக் கண்டு மயங்காதிருக்கும்வரையில் பெருமையோடு நன்மை தீமை பகுத்தறியும் ஞானியாயிருப்பான்; அப்படி மயங்கினுல், யாவரும் புகழ்ந்தேத்தும் அவனும் அறிவில்லாதவ ஞவான். (70)

(வெண்பா)

பண்டிதர்கள் பேச்சுப் பரமவே தாந்தந்தாம்
ஒண்டொடியார் மோகம் ஒழியார்கள்—கண்டுமொழித்
தொண்டையிதழ்க் காரிகையார் தோற்றந் தனையுலகிற்
கண்டெவனும் அப்பாற்போ கான்.

(உரை) பண்டிதர்கள் பேச்சுமட்டும் பரமவேதாந்தமாக இருக்கும்; அவர்கள், பெண்ணுசையை ஒழியார்கள். இந்தப் பூலோகத்தில், கற்கண்டு போன்ற சொல்லேயும் கோவைக்கனி போன்ற உதட்டையும் உடைய பெண்களைக் கண்டுவிட்டு யாரும் தூரத்திற் போய்விடமாட்டான். (சமீபத்திற் சேர முயலுவான் என்றபடி.)

(வெண்பா)

போலிவித்து வான்கள் புனையிழையார் நேசத்தைக்
கேலியாய் வீணே கிளத்துவார்—கோலியரு
மாதவஞ்செய் தாலுமிவர் வானுலகில் வாழரம்பை
மாதரையே சேர்வார் மதித்து.

(உரை) போலி வித்துவான்கள் "அலங்கார ஆபரணமணிந்த மாதர்நேசங் கூடாது" என்று அவர்களைப் பரிகாசஞ் செய்து வீண் பேச்சுப் பேசுவார்கள். (தவமே தகுதி யென்பார்கள்.) தவம் பூண்டு செய்தாலும் ' அவர்கள் அதன் பலனுகத் தேவலோக

மாதரையே மதித்துச் சேர்வார்கள். (இதுவே விதி. இதற் கென் செய்வார்கள்?) (72)

(வெண்பா)

ஆனை மதத்தை அடக்கி அதற்குமேல்
ஊனமில்சிங் கத்தை ஒடுக்குவார்—மானவர்கள்
மன்மதனார் வல்லமையை மாற்றுவா ரில்லையென் பேன்
என்னவிடை சொல்வார் இதற்கு.

(உரை) மானவர்கள் ஆனை மதத்தையும் அடக்குவார்கள்; அதற்குமேல் சிங்கத்தையும் ஒடுக்குவார்கள். மன்மதன் வல்லமையை மாற்றுகிறவர்கள் ஒருவரும் இல்லையென்று சொல்வேன். இதற்கு யார் என்ன விடை சொல்வார்களோ தெரியவில்லை. (73)

(வெண்பா)

எதுவரையில் ஆடவன்மே லேந்திழைகண் பாயா
ததுவரையில் நல்லவன் ஆவான்—அதுவரையில்
ஐம்புலனை வெல்லுவான் ஆன்றோர்க் கடங்குவான்
பம்பியவஞ் செய்யான் பரிந்து.

(உரை) எதுவரையில் ஆண்மகன்மேல் பெண்பிள்ளையின் விழியம்பு பாயாதோ, அதுவரையில் அவன் நல்லவனாயிருப்பான்; ஐம்புலனை அடக்கி ஆளுவான்; பெரியோர்க்கு அடங்கி நடப்பான்; நெருங்கிச் சென்று தகாத காரியங்களை விரும்பிச் செய்யமாட்டான். (74)

(வெண்பா)

மனத்தி லொருகரும மைவிழியார் செய்ய
நினைத்தால் அதனை நிறுத்த—அனைத்துலகும்
செய்து திகழ்பிரம தேவனுக்கு மாகாது
மெய்யிதுமெய் மூக்காலு மெய்.

(உரை) மை தீட்டிய நெடுங்கண் மாதர்கள் ஒரு காரியத்தைச் செய்யவேண்டு மென்று தீர்மானித்தால், அதைத் தடுக்கப் பிரமதேவனாலு முடியாது; இது முக்காலும் உண்மையாம். (75)

(வெண்பா)

மதன நெருப்புடலில் மன்னு திருந்தால்
விதனமின்றி யாரும் வியன்பண்—டிதனுவான்
அற்புதவா னுவான அருங்குலவா னுவானோர்
சற்குணவா னுவான் தழைத்து.

(உரை) மன்மத விகார நெருப்பு ஒருவனுடைய உடம்பிற் பற்று திருந்தால், அவன் எவனானாலும் பெரிய பண்டிதன் ஆவான்; மகத்துவ முடையவனுவான; உயர் குடியிற் பிறந்தவனுவான்; குடும்பம் வளர்ந்து நற்குணம் உடையவன் ஆவான். (76)

(வெண்பா)

நாரியர்வேற் கண்கள் நரககபா டந்திறக்கும்
பேரியலுங் கோல்போற் பிறங்குவதால்— நாரியர்வாழ்
வோங்குசமு சார ஓலிகடலி லாழ்ந்தவர்க்குள்
நீங்கின்றி வாழ்ந்தவனர் செப்பு.

(உரை) பெண்களின் வேற்கண்கள் நரகவாயிற் கதவைத் திறக்கும் பெரிய கோல்போல் விளங்குவதனால், அவர்களுடைய வாழ்வாகிய சமுசார சாகரத்தில வீழ்ந்து ஆழ்ந்த ஆண்மக்களில் தீங்கில்லாமல் வாழ்ந்தவன் யாவன்? நீ சொல்வாயாக. (77)

(வெண்பா)

உணங்கி முடமாய் ஒருகண் குருடாய்
அணங்கி னலிந்தகல்வா யாகி—வணங்கினவால்
அற்றநாய் பெண்ணாய்பின் அன்பாயோ டுங்காமற்
குற்றவன்மை யாரறிவார் ஓர்ந்து.

(உரை) சரீரம் மெலிந்து, கால் ஊனமாய், ஒருகண் தெரியாமல், நோயால் வாடி, திறந்த வாயுடையதாய், வளைந்த வால் அறுந்த ஆண் நாய், பெண்ணாயைக் கண்டவுடன் அதன் பின் அன்பாய் ஓடும். ஆகையால், மன்மதன் வல்லமையை யாரால் ஆராய்ந்து அறிவதற்கு ஆகும்? (78)

(வெண்பா)

மன்மதன்வென் றிக்கொடியாம் மங்கையரை நிந்தித்துத்
துன்மதிசேர் மாந்தர் துறப்பார்கள்— அன்னவரை
மன்மதன்கோ பித்து மழித்துமயிர் நீட்டிவிடும்
ஜென்மதண்டஞ் செய்வான் தெரிந்து.

(உரை) மன்மதனுடைய வெற்றிக்கொடி போன்ற மாதர்களைத் துஷ்டபுத்தியுள்ள ஆண்மக்களே துறந்துவிடுவார்கள். அப்படிச் செய்யும் அவர்களை மன்மதன் கோபித்து, அவர்களுடைய தலை மயிரை மழித்து மொட்டைத் தம்பிரான்களாக்கியும், அதை வளர்த்து நீட்டிச் சடைத் தம்பிரான்களாக்கியும் ஜன்மதண்டனை தெரிந்து செய்வான். (79)

(கலிவெண்பா)

பராசனுங் கோசிகனும் பைந்தொடியார் தம்மால்
தராதலத்திற் பட்டழிந்த தன்மை— அராவணிந்த
ஈசன் பெருமையிழந் தீடழிந்த தன்மையிவை
தேசமெங்கு நன்றாய்த் தெரிந்தவைதாம்— வாசத்
தயிர்பாலெய் யோடன்னம் தக்கபடி யுண்போன்
செயிர்சேர் புலனடக்கஞ் செய்து— மயலறுத்தல்
ஆகாது குன்றம் அலைமேல் மிதக்குதலும்
ஆகாத வாறென் றறி.

(உரை) பராசர முனிவனும் விசுவாமித்திரனும் முறையே மச்சகந்தி மேனகை என்னும் மாதரால் இவ் வுலகில் மானமழிந்த தன்மையும், ஆலாபரணனுகிய சிவன் தாருகாவனத்து முனிவர் மனைவியரால் பெருமையிழந்த மாண்பும் இந்தப் பூலோகமெங்கு நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயங்கள்தாம். வாசனையான கட்டித் தயிர் பால் நெய்யோடு அன்னத்தைத் தக்கபடி உண்ணும் ஒருவன், குற்றமுள்ள ஐம்புலனடக்கிப் பெண்மயக்கத்தைப் போக்குதல் மலை, அலையில் மிதக்குதல் ஆகாது போலவே, ஆகாத காரியமாம். (80)

6-வது அதிகாரம்

இளவேனிற் காலச் சிறப்பு

(வெண்பா)

இளவேனில் வந்தவுடன் எல்லாம் அழகாய்க்
களகளவென் றோங்குமந்தக் காற்று—குளுகுளுவென்
றின்பமாய வீசும் இளங்குயில்மாக் கோடுகளில்
இன்பமாய்க் கூவும் இருந்து.

(உரை) இளவேனிற் காலம் வந்தவுடன் எங்கெங்கும் சோலைகளும் பிறவும் அழகாய்த் தளிர்த்துக் களகளவென்று விளங்கும். மந்தமாருதமாகிய தென்றற் காற்று, குளுகுளு வென்று இன்பமாய் வீசும். இளங் குயில்கள் மாமரக் கிளைகளின்மேல் அழகாயிருந்து செவிக் கின்பமாய்க் கூவும். (81)

(வெண்பா)

மாவின் இளந்தளிரால் மந்த இள மாருதத்தால்
கூவு குயிலின் குரலாலே—மேவுமிள

வேனில் விரகரை வீட்டுமகா லத்திலமு
தேனும் விடமாம இழிந்து.

(உரை) மாமரத்தின் கொழுந்திலைகளாலும், மெதுவாய்ச் சில்லென்று வீசும் தென்றற் காற்றாலும், கூவுகின்ற குயிலின் குரலாலும், இளவேனிற் காலமானது, காமுகரை வருத்தும். அகாலத்திற் கிடைத்த அமுதமும் தாழ்ந்த விஷமாய்விடும். (82)

(வெண்பா)

கூவு குயிற்குரலால் கோதகன்ற வெண்ணிலவால்
பாவு கொடி படர்ந்த பந்தலால்—மேவிரவிற
பாவையர் கூட்டுறவாற் பன்னுசுகந் துன்னுவார்
மாவேனி லிற்சிலரே வாய்ந்து.

(உரை) கூவுகின்ற குயிலின் குரலாலும், மாசற்ற வெண்ணிலவாலும், பரவிப்படர் கொடியின் பந்தலாலும, பாவையரோடு சொன்னயம் பேசிக் கூடியிருத்தலாலும் இரவிற் பொருந்திய சுகானுபவஞ் செய்பவர்கள் வேனிற்காலத்தில் சிலரே யாவார். (83)

(வெண்பா)

குயிற்பேடு மாமலரைக் கூறுமவி சென்று
வெயிற்கொதுங்கிப் பார்த்திருக்கும வேனில்—இயற்கையிது
வாகை மலரை வழிப்போக்கன் மேல்வாரி
ஓகையொடு தென்றலிறைக் கும்.

(உரை) பெட்டைக் குயில் மாமலர்க் கொத்துக்களை யாகபலியென்று எண்ணி வெய்யிலுக் கொதுங்கிப் பார்த்திருக்கும். இது இளவேனிலின் இயற்கை விசேடம். தென்றற் காற்று வாகைமலரை வாரி வழிப்போககன்மேல் உல்லாசமாய் இறைக்கும்.

(வி - ரை) மாம்பூ யாகபலி யென்றால், மாந்தளிர் யாகாக்கினி. காமுகர்களுடைய விரகாக்கினியே யாகாக்கினி; அதில் இடும் ஆகுதியே மாமலர். (84)

(வெண்பா)

சக்களத்திக் காய்ச்சலால் தாங்கொண்ட கோபத்தை
மிக்க விளந்தென்றல் வீசுவதால்—மைக்குழலார்
மாற்றுவார் தங்கணவர் மன்னுமிடத் திற்செல்வார்
காற்றிற் குடண் டோர் கனம்.

(உரை) மாற்றாள்மேல் தாங்கொண்ட காய்ச்சலால், கணவன்மேல கொண்ட கோபத்தைக் கருங்கூந்தல் மாதர், மிகவும் இனிய தென்றற்காற்று வீசுவதால், மாற்றித் தங்கணவர் தங்கியுள்ள இடத்திற்குச் செல்லுவார். இதனால் கண்ணுக்குத் தோன்றாத காற்றுக்கும் கோபமாற்றும் வல்லமை உண்டு என்பது புலப்படுகின்றது. (85)

(வெண்பா)

மாமரத்தின் பூக்கள் மணம்வீசும் வண்டுகள்தாம்
காமாரப்பூத் தேனைக் களித்துண்ணும்—பாமரருங்
காற்றின்ப நாடிப்பூங் காவனத்திற் சேர்ந்திருக்கத்
தோற்றுமிள வேனிற் சுகம்.

(உரை) மாமரத்தினுடைய தேனமர் மலர்கள் மணம் வீசும்; வண்டுகள் சோலைகளிலுள்ள மலர்களின் தேனை உண்டு களிக்கும்; மூடர்களுங் காற்றுச்சுகத்தை விரும்பிப் பூஞ்சோலையிற் சேர்ந்திருப்பார்கள். இப்படி இளவேனிற் சுகம் விளங்கியிருக்கும். (86)

7-வது அதிகாரம்

முதுவேனிற் காலச் சிறப்பு

(வெண்பா)

புதுச்சந் தனமும் புனையிழையார் கூட்டும்
மதுசசிந்து காவும் மதியும்—வெதுப்பையற
மாற்றுமிளந் தென்றலும மல்லிகையும மாளிகையுந்
தோற்றுமுது வேனிற் சுகம்.

(உரை) நறுமணங் கமழும் சந்தனமும், ஆபரணமணிந்த மங்கையரைக் கூடியிருத்தலும், தேன் சொரியும் பூஞ்சோலையும், சந்திரனும், வெதுவெதுப்பை மாற்றும் இளந்தென்றற் காற்றும், மல்லிகை மலரும், உப்பரிகையும் முதுவேனிலில் சுகந்தருவன வாம். (87)

(வெண்பா)

நல்லமணங் கொண்ட நறுமலரின் மாலிகையும்
சில்லெனுங்கால் வீசுஞ் சிவிறியும்—சொல்லரிய
வெண்ணிலவும் ஒதுமுது வேனிலின்கண் மங்கையரும்
புண்ணியர்க்கே எய்தும் பொருள.

(உரை) நல்லமணம் வீசும் புதுப்பூமாலையும், சில்லென்று காற்று வீசும் விசிறியும், புகழ்தற்கரிய புது வெண்ணிலவும், மங்கைப் பருவத்துப் பெண்களும், உயர்வாகப் பேசும் முதுவேனிற் பருவத்தில், புண்ணியஞ்செய்தவர்களுக்கே கிடைக்கும் பொருள்களாம். (88)

(வெண்பா)

சுண்ணவெள்ளை தீற்றுச் சுவர்சூழ் உபரிகையும்
வெண்ணிலவும் சுந்தரஞ்சேர் மெல்லியலும்—நண்ணுமணப்

பொற்சுண்ணத் தூளும் பொருந்துமுது வேனிலின்கண்
நற்றவர்க்கென் செய்யு நவிவு.

(உரை) சுண்ணும்பு வெள்ளை பூசின சுவர்கள் சூழ்ந்த உப்பரிகையும், வெண்ணிலாவும், சுந்தரவதியான மங்கையும், வாசனை பொருந்திய பொற் சுண்ணப்பொடியும், முதுவேனிற் காலத்தில் நல்ல தவசிகளாகிய துறவிகளை வருத்தா. (இல்லறத்தாரையே வருத்தும் என்றபடி.) (89)

8-வது அதிகாரம்

கார் காலச் சிறப்பு

(வெண்பா)

மல்லிகையின் பூமணக்கும் மன்மதற்கு வாழ்வுதரும்
சொல்லும் பயோதரங்கள் தோயுமிக—நல்ல
தெனினுங்கார் காலம் இலங்கிழையார் போல
கனிவாய்த் தராது களிப்பு.

(உரை) மல்லிகைப்பூ மணப்பதாலும், மன்மதற்கு வாழ்வைத் தருவதாலும், புகழ்ந்தோதும் (பால் வீடாகிய மார்பு) மேகங்கள் பொருந்தியிருப்பதாலும், கார்காலம் ஆபரணம் அணிந்த பெண்களைப் போன்றது; இன்பந்தருவது. ஆனாலும், அவர்களைப்போல அவ்வளவு மனங் கனிந்த மகிழ்ச்சி தராது. (90)

(வெண்பா)

மயிலகவும் காட்டுமலர் மல்லிகையின் வாசம்
பயிலும்புற் றீசல் பறக்கும்—வெயின்மூடி
மேகஞ் செறியுமிவை மெத்தக் களிப்பெவர்க்கும்
ஆகுங்கார் காலத் தமைப்பு.

(உரை) மயில்கள் ஆடும்; காட்டு மல்லிகை மலர் மணம் வீசும்; புற்றில் ஈசல் பறக்கும்; வெயிலை மேகம் மூடி மந்தாரமா யிருக்கும். இவைகள் யார்க்கும் இன்பந் தரும் கார் காலத்துப் பொருந்திய விசேடங்களாம். (91)

(வெண்பா)

மேகமயில் புற்றுகளின் மேற்காளான் மூன்றாலும்
சோகமுறு வார்விரகர் சொல்லுங்கால்—வேகமாய்
மேலோடி ஆடி விரிந்துகார் காலத்தில்
மாலாடச் செய்யுமவை வாய்ந்து.

(உரை) மேகம், மயில், புற்றின்மேற் பூத்த காளான் ஆகிய மூன்றாலும் விரகர்கள் சோகமுற்று வருந்துவார்கள். மேகம் அவர்கள், மேல் நோக்கும்போது கவிந்தோடியும்; மயில் அவர்கள், நடுவில் மலைப்பிரதேசங்களைப் பார்க்கும்போது ஆடியும்; காளான் அவர்கள், கீழே பூமியைக் கவனிக்கும்போது பூத்தும், கார் காலத்திற் பொருந்தி அவர்களுக்கு விரகவேதனையை உண்டாக்குகின்றன. (92)

(வெண்பா)

மின்னலொருபால் மிகுபே ரிடியொருபால்
மன்னுசெந் தாழை மணமொருபால்—துன்னுமயில்
ஆடலொருபால் அமைந்தகார் காலத்தில்
கூடலையார் கொள்ளார் குறித்து.

(உரை) மின்னல்கள் ஒருபக்கம், மிகுந்த ஓசையுடைய பேரிடிகள் ஒருபக்கம், பொருந்திய மகிழம்பூ வாசனை ஒரு பக்கம், நெருங்கிய மயில்களின் ஆட்டம் ஒரு பக்கம், விளங்கியுள்ள

கார் காலத்தில் காதலர்களிற் கூடியிருப்பதை விரும்பாதவர்கள் யாவர்? (93)

(வெண்பா)

பேரிடி யோடு பெருமேகஞ் சூழ்ந்திருண்ட
கார்காலத் தூறல் கவிந்துமின்னல்—ஊருங்கால்
கூடியுள் ளார்மகிழ்வார் கூடாத காதலர்கள்
ஊடி யுளமழிவார் ஒய்ந்து.

(உரை) பேரிடிகளோடு பெருங் கருமேகஞ் செறிந்த கார் காலத் தூறல்மழை மனைகளில், கூடியுள்ள கணவன் மனைவியர் குதூகலிப்பார்கள். கூடாதவர்கள் ஊடிப் பிரிந்திருந்து மனம் வாடி வருந்துவார்கள். (94)

(வெண்பா)

வாடை மழையால் வருந்துகின்ற பைந்தொடியார்
மேடையை விட்டிறங்கார் மெய்நடுங்கி—ஆடவரைக்
கட்டித் தழுவுவார் கார்காலத் தன்னவரோ
டொட்டி யுறுவார் உவந்து.

(உரை) வாடைக் காற்று கொண்டுவரும் குளிர் மழையால் வருந்துகின்ற மாதர்கள் மாடியை விட்டுக் கீழிறங்காமல் உடல் நடுங்கிக் காதலரைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு, கார்காலத்தில் அவர்களோடு சந்தோஷமாய்ச் சேர்ந்து பிரியாமல் இருப்பார்கள். (95)

9-வது அதிகாரம்

மழைக் காலச் சிறப்பு

(வெண்பா)

இரவிற் சுரத இளைப்பொழிய மங்கை
சரதமுடன் கொண்டுவந்து தந்த—இரதமுள்ள
தண்ணீரைக் *கர்க்கரிககாய் தன்னொடுமா ரிக்காலத்
துண்பவனே தன்னியனென் றோது.

(உரை) இரவில் நுகர்ந்த சுரதத்தா லுண்டாகிய இளைப்பு நீங்கும்படி, மங்கை யொருத்தி மனமுவந்து கொண்டுவந்து தந்த உருசியுள்ள குளிர்நீரைக் கக்கரிக்காயுடன் (வெள்ளரிக்காயுடன்) மாரிக்காலத்தில் மகிழ்ந் துண்பவனே பாக்கியவானாவான். (96)

10-வது அதிகாரம்

முன்பனிக் காலச் சிறப்பு

(வெண்பா)

மூன்பனியில் ஆடவர்கள் மொய்குழலார் தம்மோடு
துன்பொழிய †மஞ்சிட்டித் தூசுகட்டி—இன்பமுடன்
குங்குமச் சாந்தணிந்து கூடி மகிழ்வார்கள்
துங்கமுறு தாம்பூலந் துய்த்து.

---

* கர்க்கரிக்காய்=என்பது கக்கரிக் காயென்றும், வெள்ளரிக் காயென்றும் வழங்குகிறது.

† மஞ்சிட்டி=ஒருவிதச் சாயவேர்.

(உரை) முன்பனியில் ஆண்மக்கள் நெருங்கிய கூந்தல் மாத ரோடு துன்ப நீங்க மஞ்சிட்டிச் சாயந் தோய்த்த ஆடை யணிந்து, இன்பத்தோடு குங்குமச் சந்தனம் பூசித் தாம்பூலந் தின்று கூடிக் களிப்பார்கள். (97)

(வெண்பா)

மந்தார மாலிகையும் வாய்விரியு மொட்டுகளில்
வந்திருந்து தேனுண்ணும் வண்டுகளும்—நந்தாமற்
சேர்ந்திருக்கும் முன்பனியில் சேயிழையார் தம்மோடு
சேர்ந்திருப்போன் தேவனெனச் செப்பு.

(உரை) மந்தாரமலர் மாலையும், வாய் விரியத் தொடங்கும் அரும்புகளில் படிந்திருந்து தேனை உண்ணும் வண்டுகளும் கொடாமற் பொருந்தி யிருக்கும் முன்பனிக் காலத்தில், அழகான ஆபரணம் அணிந்த அரிவையரோடு கூடியிருப்பவன் மனிதனாயி னும் தேவனுக்குச் சமானமாவான் என்று சொல். (98)

11-வது அதிகாரம்

பின்பனிக் காலச் சிறப்பு

(வெண்பா)

பின்பனிக் காலத்தில் பெய்வளையார் மேல்வீசி
அன்புடன் முத்தந்தந் தாடையவிழ்த்—தன்னவர்தம்
மெய்யைக் குலுக்கி மிகவசைத்து நாயகர்போல்
கையைப் பிடித்தாட்டுங் காற்று.

(உரை) பின்பனிக் காலத்தில் காற்று, வளைய லணிந்த மாதர்கள்மேல் வீசி, அவர்களுக்குக் குளிர்ச்சியாய் முத்தங் கொடு

த்து, அவர்களுடைய ஆடையைத் தளர்த்தி, தேகத்தை அசைத்துக் குலுக்கி, அவர்களுடைய நாயகர்போல் கையைப் பிடித்து ஆட்டும். (99)

(வெண்பா)

காரிகையார் தமமேல் கடுமை யுடன் மோதி
வேரிமலர்க் கண்கள் விழிக்காமல்—ஏரியலும்
கூந்தல் குலையவும் கூறை யவிழவும்
காந்துமாம் பின்பனியிற் காற்று.

(உரை) பின்பனிக் காற்று, பெண்கள்மேல் வேகமாய் மோதி, அவர்களுடைய தாமரைமலர்க் கண்களை விழிக்கவொட்டாமற் செய்து, கூந்தலைக் குலைத்து, ஆடையை அவிழ்த்து அலங்கோலஞ் செய்து கோபிக்கும். (100)

பர்த்ருஹரி சிங்கார சதகம் உரை

முற்றுப்பெற்றது.

FIRST EDITION] [1000 COPIES.

உ

பரமபதி துணை

பர்த்ருஹரி சிங்கார சதகத்தின்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

பர்த்ருஹரி சிங்கார சதகத்தின்
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி முற்றிற்று.

	அ.	ப.		அ.	ப.
ரிப்பன் கானப்பாட்டு ...	2	0	108 திருப்பதித்திருப்புகழ்	8	0
உரிச்சொல் நிகண்டு உரை	8	0	அஷ்டப்பிரபந்த மூலம்	12	0
விகவி மஞ்சரி ...	2	0	நைடதமூலம் ...	1 ரூபா	
ஸ்ரீ திலகர் விசாரணை ...	12	0	சோணசைலமாலை உரை	12	0
அறப்பளீசுர சதகம் உரை	12	0	நால்வர் நான்மணிமாலை மூலமும் உரையும் ...	12	0
குமரேச சதகம் உரை ...	1 ரூ		திருவாரூர் நான்மணிமாலை மூலமும் உரையும் ...	8	0
த்திருடிவெண்பா உரை	1 ரூபா		உவமான சங்கிரகம் உரை	4	0
பிரகலாத சரித்திரம் ...	4	0	சதாசிவரூபம் உரை ...	4	0
திருவள்ளுவர் சரித்திரம்	3	0	சௌந்தரியலகரி உரை...	6	0
சமயக்குரவர்நால்வர்சரித்ரம்	3	0	ஸ்ரீ கந்தரநுபூதி உரை ...	8	0
சாவித்திரி சரித்திரம் ...	1	0	கந்தரலங்காரம் உரை ...	5	0
மனமோகனராஜன் சரித்ர	1	6	கந்தரந்தாதி உரை ...	5	0
புருஷத்வேஷபூதகி சரித்	1	6	கந்தர் சஷ்டி கவசம் உரை	5	0
கடன்பட்ட கந்தன் சரித்	1	0	ஸ்ரீ விநாயக கவசம் உரை	5	0
அவிவேக பூரணகுரு கதை	1	6	கல்வளையந்தாதி உரை ...	5	0
பச்சையப்பமுதலியார்சரி	10	0	மறைசையந்தாதி உரை...	5	0
சங்கீத சாஸ்திர சரித்திரம்	4	0	சரஸ்வதியந்தாதி உரை...	5	0
சிதம்பர ரகஸ்யம் ...	1	0	கபிலாகவல் உரை ...	3	0
கஜேந்திர மோக்ஷம் ...	2	0	வீரசைவ வினாவிடை ...	5	0
இனிது நாற்பது உரை...	3	0	சைவ சமய விளக்க வினாவிடை, ஆசௌச வினாவிடை	8	0
இன்னா நாற்பது உரை...	3	0	பிரச்னோத்தரரத்நமாலிகை	2	0
களவழி நாற்பது உரை...	3	0	பர்த்ருஹரிவைராக்யசதகம்	3	0
கார் நாற்பது உரை ...	3	0	உபநயனார்த்த தீபிகை ...	0	6
சிறுபஞ்சமூலம் உரை ...	12	0	பட்டணத்தார் பாடல் ...	2	0
நான்மணிக்கடிகை உரை	8	0	பத்திரகிரியார் புலம்பல்	1	6
முதுமொழிக்காஞ்சி உரை	5	0	சிவராத்திரி மான்மியம்	5	0
ஏலாதி உரை ...	6	0	தாலாட்டுப் பிரபந்தம் ...	4	0
திரிகடுகம் உரை ...	6	0	ஸ்தலயாத்திரைபொதுவிதி	6	0
வியாதி மூலம் ...	0	6	பரமானந்த தீபம் ...	2	0
பணவிடு தூது ...	2	0	புஷ்பவிதி, புஷ்பபலன்	3	0
டிஸ்கவுண்டு மாலை ...	1	6			
காங்கிரஸ் மகாசபை ...	4	0			
ஔவைகுறள் ...	2	0			

உ

ஸ்ரீ பர்த்ருஹரியின் சரித்திரச்சுருக்கம்.

இந்நூலாசிரியராம் பிரஹ்மநிஷ்டராகிய பர்த்ருஹரி யென்பவர் மஹாநுபாவர், ஸ்ரீ சங்கரபூஜ்ய பகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமிகளின் குருமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமிகளின் புத்திரரென்று அநேக கிரந்தங்களிற் காணப்படுகின்றனர். ஒருகாலத்தில் ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமிகள் வித்தைகற்கும் விருப்பங்கொண்டு பூப்பிரதக்ஷிணமாக யாத்திரை செய்து வந்து ஒரு விருக்ஷத்தடியிற் சற்று நேரந் தங்கியிருந்தனர். அவ்விருக்ஷத்தின் மேல்பாகத்தில் ஒரு பிரஹ்மராக்ஷஸன் சாபவசத்தால் அநேககாலம் வசித்திருந்தது. தெய்வகதியால் இவருக்குச் சந்திப்பு நேர்ந்தவுடன் பிரஹ்மராக்ஷஸ் கீழிறங்கி வந்து "முற்பிறப்பி லொரு பிராமணனா யிருந்து அநேக வித்தைகளைக் கற்றிருந்த யான் அவைகளை அந்நியருக்கு உபதேசிக்காத தோஷவசத்தால் இப்பிரஹ்மராக்ஷஸ னாகிய ஜென்மமடைந்தனன். இனி அவைகளை யுனக்குபதேசித்துவிட்டு இச்சன்மசாபத்தை யடையவேண்டுமென்று நினைக்கின்றனன்" என்றது. அதைக் கேட்டவுடன் ஸ்வாமிகள் சந்தோஷமடைந்து "தேடிப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது" என்னும் பழமொழிப்படி "விரைந்தது முடிந்தது" எனக் கருதி அவ்வித்தைகளைக் கற்கத்தொடங்கினர்.

ஆறுமாதத்திற்குள் சகல வித்தைகளையும் ஆகார நித்திரைக ளின்றி மிகுந்த சிரமத்தோடுகூடிக் கற்றார். அவ்வாறுமாச காலமுஞ் சென்றவுடன் பிரஹ்மராக்ஷஸ் தன் சரீரத்தை விட்டு விதேக கைவல்யத்தை யடைந்தது. ஸ்வாமிகளனுக்கிரகம் பெற்றுக்கொண்டு வரும் வழியில் ஒரு தாசியின் கிருகத்தின் வெ

ளித்திண்ணையில் விஸ்ராந்திக்காகச் சயனித்திருந்தனர். ஆறு மாதகாலமாய்த் தாமெடுத்துக்கொண்ட சிரமத்தால் நித்திரை செய்யவும், ஆறுமாதபரியந்தம் ஒரே நித்திரையாக இருந்து விட்டனர். அந்தத் தாசி வந்து பார்த்து பயந்து வைத்தியர் பாற் காண்பிக்க "இது நித்திராதோஷம், இது தெளிய ஆறு மாதஞ் செல்லும், அதுவரை அன்னசாரமிட்டு இரக்ஷிக்க வேண்டும்" என்றார். அதுமுதல் அத்தாசியின் மகளாய ஒரு யுவதி சுவாமிகளின் தேகரக்ஷணத்தின்பொருட்டு அன்னத்தைக் கரைத்துத் தேகத்தில் பூசுதல் முதலிய பணிவிடைகளைச் செய்துகொண்டு வந்தாள். அவ்விதம் ஆறுமாதஞ் சென்றபின் சுவாமிகள் நித்திரை கலைந்தவுடன் மிகுந்த உபசாரத்தால் மயக்கந் தெளிந்து, மிகுந்த வணக்கத்துடன் எதிர்நின்ற அச்சிறுமியை நோக்கி, "பெண்ணே! நான் இவ்விடம் வந்திருந்ததன் பின் நடந்ததென்ன?" என வினவ, "சுவாமி! தாங்களிவ்விடம் வந்து இன்று ஆறுமாதமாயது; இதுவரை நித்திரையி லிருந்தீர்கள். இவ்வாறுமாசபரியந்தமும் யான் தங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தேன்" என்று அச்சிறுமி கூறினாள். உடனே சுவாமிகள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் "பெண்ணே! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று கேட்டார். "சுவாமி! யுவதிகளுக்குப் புருஷபாக்கியமே சிறந்த பாக்கியமாதலால் தாங்கள் என் வரனாயிருக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தனள். உடனே சுவாமிகள், "ஹா! ஹா!! நான் பிராமணனா யிருக்கின்றேன்; இவளோ சூத்ர ஸ்திரீயா யிருக்கின்றனள். ஆகையால் விவாகஞ் செய்தல் எங்ஙனங் கூடும்? நான் இவளுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதெங்ஙனம்?" என்றிவ்வாறு சற்றுநேரஞ் சிந்தித்து,

ஸ்மிருதியில் "பிராஹ்மணனானவன் பிராஹ்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும் நான்கு வர்ணங்களினின்று நான்கு ஸ்திரீகளை ஏககாலத்தில் விவாகஞ் செய்யலாம்" என்று கூறியிருக்கும் விதியை நோக்கிச் சமாதானப்பட்டு உடனே அந்நகரத்திலுள்ள அரசன் மந்திரியாகிய ஒரு பிராமணரது புத்திரியையும், அந்நகரத்தரசனது குமாரியையும், ஒரு உயர்ந்த வைசிய புத்திரியையும், தாசியாகிய முற்கூறிய சூத்திர ஸ்திரீயையும் ஏககாலத்தில் விவாகஞ் செய்து அவ்வரசனது அரண்மனையில் வசித்திருந்தனர். சில வருடங்கள் சென்றபின் அப்பிராமண புத்திரியினின்றும் **வரருசி** யென்றொரு புத்திரனும், க்ஷத்திரிய குமாரியினின்றும் **விக்ரமாதித்தன்** என்றொரு புத்திரனும், வைசிய ஸ்திரியினின்றும் **பட்டி** யென்றொரு புத்திரனும், சூத்திர ஸ்திரீயினின்றும் பர்த்ருஹரி யென்றொரு புத்திரனும் உற்பத்தியாயினர். புத்திரர்களோடு சிலகாலமிருந்து பின்னர் காட்டிக்குத் தபசு செய்வதற்காகச் சுவாமிகள் சென்றனர். அதிபால்யத்திலேயே அம்மூத்த புத்திரனாகிய வரருசியும் தபசு செய்யும்பொருட்டுக் காட்டிக்குச் சென்றார். இவர் ஒரு கிரந்தஞ் செய்துளார். அதற்கு ஸ்ரீ சங்கர பூஜ்யபகவத்பாத ஆசாரிய சுவாமிகள் பாஷ்யஞ் செய்திருக்கின்றனர். சில வருடஞ்சென்றபின் **விக்ரமாதித்தனும், பட்டியும்** தபஞ்செய்து யாவையும் பெறக் காட்டிக்குச் செல்லத் துணிந்து தங்கள் சகோதரனாகிய **பர்த்ருஹரியினிடம்** ராஜ்யத்தை யொப்புவித்துக் காட்டிக்குச் சென்றனர். இங்ஙனம் பர்த்ருஹரி ராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்துவருங்கால் ஒரு தினத்தில் ஒரு முனிவர் பர்த்ருஹரியைப் பார்க்க வருங்கால் ஒரு மாம்பழத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து இவ்வண்ணஞ் சொன்னார்: "ஓ

மஹாராஜனே! இப்பழம்போன்று யாண்டுங் கிடைத்தலரிது, இப்பழத்தைப் புசித்தாற் கிழப்பருவமுறாது எழிலாய தருணப்பருவத்துடன் சிரஞ்சீவியாய் வாழலாம். ஆதலால், இப்பழத்தைத் தாங்கள் புசியுங்கள்" எனக் கூறி, அம்முனிவர் தமது ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றார். அரசன் அப்பழத்தை வாங்கி "நாம் இப்பழத்தைப் புசிப்பதைவிட நமது பட்டஸ்திரீ புசிப்பாளேயாயின் அவள் அழகிய யுவதியாகவே யெப்போது மிருப்பள், நமது மரணபரியந்தம் யௌவன ஸ்திரீயோடு கூடவிருந்து சுகத்தை யனுபவிக்கலாம். நாம் இப் பழத்தைப் புசித்தால் நமது பட்டஸ்திரீ இறக்குங்காலையில் நாம் யாரோடிருந்து சுகத்தை யனுபவிப்போம். ஆதலால் நமது பட்டஸ்திரீ புசிப்பதே உசிதம்" என நினைத்து அப்பழத்தைத் தன் மனைவிக்காக அர்ப்பணஞ் செய்தார். மனைவி, அப்பழத்தை வாங்கி "இப்பழத்தை நாம் புசிப்பதைவிட நமது சோர புருஷனாகிய சாரதிக்குக் கொடுப்போம்" என்று தனது சோர நாயகனாகிய குதிரைக்காரனுக்குக் கொடுத்தாள். அவன் அப்பழத்தை வாங்கி "நாம் இப்பழத்தைப் புசிப்பதைவிட நமது சோரநாயகிக்குக் கொடுப்போம்" என்று அவ்வரண்மனை கூட்டும் ஒரு வேலைக்காரிக்குக் கொடுத்தான். அவள் அப்பழத்தை வாங்கி அப்பழத்தின் மகிமை தெரியாமல், "இப்பழத்தை நமது குழந்தைகளுக்குக் கொடுப்போம்" என்று நினைத்து அப்பழத்தைத் தன் குப்பைக் கூடையின்பேரில் வைத்துக் கொண்டு போகுங்கால் அரசன் மாளிகையினின்று பார்த்து, "இப்பழம் நமக்கு முனிவர் கொடுத்த பழம்போன்றிருக்கின்றதே" என்று நினைத்து அவ்வேலைக்காரியைக் கூப்பிட்டு "இப்பழம் ஏது?" என்று விசாரித்தார், அவள் "இப்பழத்தை

எனக்குக் குதிரைக்காரன் கொடுத்தான்" என்றாள். உடனே குதிரைக்காரனைக் கூப்பிட்டு, "அடா! இப்பழம் உனக்கு யார் கொடுத்தது?" எனக் கேட்டார். உடனே அவன் மிகுந்த பயத்துடன், "ஸ்வாமி! தங்கள் மனைவி யெனக்குக் கொடுத்தாள்" என்றான். உடனே அரசன் மிகுந்த கோபத்துடன் தன் மனைவியை யழைத்து விசாரித்ததில் யதார்த்தமாக நடந்த காரியம் முழுமையுந் தெரிந்து, "ஹா! ஹா!! நாம் இப்பேர்ப்பட்ட துஷ்ட ஸ்திரீயோடு சகவாசஞ் செய்யலாமா? இவளை நாம் இப்போது கொன்று, இனி யொரு ஸ்திரீயை விவாகஞ் செய்யலாமென்றாலோ, அவளும் இவ்வித குண முடையவளா யிருந்தால் எப்படி நம்புகிறது? ஆதலால் இன்றுமுதல் யாதொரு விஷய இன்பத்தையும் விரும்பேன்" என்று இவ்வாறு சிந்தித்து அப்பழத்தைத் தானே புசித்துத் தனது கிரகக் கிராம க்ஷேத்திர தனதான்யாதி சகல சம்பத்துக் களையும் இராஜ்யத்தையும் விட்டு அன்றே காட்டுக்குச் சென்று தபசு செய்யத்தொடங்கினார். இங்ஙனம் காய்கனிகள் பத்திரங் கள் இவைகளைப் புசித்துக்கொண்டு குகைகள், ஆரண்யங்கள், மணல்மேடுகள், நதிதீரங்கள் முதலிய இடங்களிற் சஞ்சரித் துக்கொண்டிருக்குங்கால், ஒரு நகரத்தினருகிலுள்ள ஒரு குப் பைமேட்டிற் சுவாமிகள் யோக நித்திரையி லிருந்தார். அந் நகரத் தாசனானவன் மிகுந்த தருமசிந்தனையுடையவனாதலால், நான்கு தூதர்களைக் கூப்பிட்டு, "யாரேனும் பிக்ஷுக்களிருந் தால் அழைத்து வாருங்கள்; வந்தால் அவர்கள் அபேக்ஷித் ததைக் கொடுக்கிறேன்; கொண்டு வருபவர்கட்கும் வேண்டிய சன்மானங்களைச் செய்கிறேன்" எனக் கட்டளையிட்டு நான்கு திசைகளுக்கு மனுப்பியிருந்தனன். அங்ஙனமே அத்தூதர்

கள் சஞ்சரித்து வருங்கால், முற்கூறிய குப்பை மேட்டில் சுவாமிகள் சயனித்திருப்பதைப் பார்த்து "ஓ பிக்ஷுவே! நீ எங்கள் அரசன் அரண்மனைக்கு வந்தால் இன்றே யுனது தரித்திரம் நீங்கிவிடும். ஆதலால் நீ சற்றுந் தாமதம் பண்ணுமல் என்னொடு கூடவா" என்று அத்தூதர்களிலொருவன் அழைத்தான். அதற்குச் சுவாமிகளொன்றும் பேசாமல் மௌனமாய் நிஷ்டையிலிருந்துவிட்டார். உடனே சுவாமிகள் இங்ஙனமிருப்பதைத் தூதன் பார்த்து, "நம்மரசனிடம் போய்ச் சொன்னால் நமக்கு ஏதேனும் சன்மானஞ் செய்வார்" என அதிசீக்கிரத்தில் அரண்மனைக்குச் சென்று அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். உடனே அவ்வரசன் சர்வவைபவங்களுடன் யானையேறி சுவாமிகளிருக்குங் குப்பைமேட்டை யடைந்து யானைவிட்டிறங்கி, "ஓ பிக்ஷுவே! உனக்கு என்ன வேண்டுமோ அதைக் கேட்டால் நான் இக்கணத்திலேயே கொடுக்கின்றேன்; எனது இராச்சியத்தைக் கேட்டாலும் கொடுக்கின்றேன்; இக்கிரீடத்தையுஞ் சூட்டுகின்றேன், சற்று வாய்திறந்து வேண்டியதைக் கேட்கவேண்டும்" என்றான். உடனே சுவாமிகள் புன்னகையோடு "ஓ அரசனே! நான் இராச்சியம், சதுரங்க சேனை, கிரீடமுதலிய யாவையுங் கொடுத்துத்தான் இக்கந்தையையும் கௌபீனத்தையும் வாங்கித் தரித்திருக்கிறேன். ஆதலால் எனக்கு உன் செல்வம் யாதொன்றும் வேண்டுவதில்லை" என்றார். உடனே அரசன் மிகுந்த பயத்தோடுகூட "ஹா! ஹா!! நமது சக்ரவர்த்தியாகிய பர்த்ருஹரியன்றோ இவர்? நாம் தெரியாமல் அபசாரம் பண்ணிவிட்டோமே" என்று சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து நமஸ்கரித்து, "சுவாமி! அடியேன் அறியாமற் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருள

வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். உடனே சுவாமிகள் சந்தோஷ பூரிதராய் "ஓ அரசனே! நீ யாதொரு அபசாரமுஞ் செய்யவில்லையே, இப்படி தருமத்தைப் பரிபாலிப்பவனாகிய உன்னிடத்தில் யான் மிகச் சந்தோஷ முடையவனா யிருக்கின்றேன்" என, அவ்வரசனுக்கு அனுக்கிரகம் புரிந்து, அவ்விடம் விட்டெழுந்து காட்டுக்குச் சென்று நிஷ்டை செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனஞ் சிலகாலங் காட்டி லிருக்கும் போது, பரமேசுவரனும் பார்வதிதேவியுமாகக் கைலாசத்தி லிருந்து, விமானமேறிச் செல்லுங்கால், கருணாமூர்த்தமாகிய பார்வதிதேவி சுவாமிகள் (பர்த்ருஹரி) தபசு செய்வதைப் பார்த்து மனமிரங்கி, ஈசுவரனிடம் இவ்வண்ணஞ் சொல்லலுற்றாள்: "சுவாமி! பர்த்ருஹரி மஹா தபசு செய்கின்றனே! மகா சிவபக்தனாயிற்றே! மிகத் தரித்திர அவஸ்தையோடு கூடியிருக்கின்றனே! ஏதாவது கொடுக்கக்கூடாதா!" என்றனள். அதைக்கேட்டு "தேவீ! அவன் நித்திய திருப்தனாயிருத்தலின், ஒன்றும் அபேக்ஷிக்கமாட்டான்" எனப் பரமசிவன் அருளிச் செய்தார். உடனே, அம்பிகை, "சுவாமீ! இதென்ன அதிசயம், கொடுத்தால் யார்தான் வேண்டா மென்பார்கள்? கொடுத்தற்குச் சம்மத மில்லாவிடின் அவனை நித்திய திருப்தனெனச் சொல்லவேண்டுமா?" என்றாள். பர்த்ருஹரியின் வைராக்கியத்தைப் பார்வதிதேவிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று சுவாமி திருவுளத்தெண்ணி, அம்பிகையுடன் விமானத்திலேறி பர்த்ருஹரியின் எதிரில்வந்து காட்சி கொடுத்தார். உடனே பர்த்ருஹரி பார்த்து அதி சீக்கிரத்தி லெழுந்து நமஸ்கரித்து நின்று தோத்திரஞ் செய்தார். உடனே பரமசிவன் மிகுந்த கருணையோடு "ஓ எனதன்பனே! உனக்கு யாதுவரம் வேண்

டும்” என்றருளிச்செய்தார். அதற்கு “சுவாமீ! நின்றிருவருளால் யான் நித்திய திருப்தனு யிருத்தலின், நின் அநுக்கிரகமன்றி மற்றொன்றும் வேண்டுவதில்லை” என்றார். உடனே சுவாமி மீண்டும் “நான் வந்ததற்காக யாதேனும் ஓர் வரத்தைக் கேள்” என்றார். அதற்கு “சுவாமீ! நான் நிஷ்டையிலிருந்து மூன்று தினத்திற் கொருமுறை யெழுந்திருந்தாற் சிறிதுமாக் கிடைக்கின்றது. அது ஏழுதினத்திற் கொருமுறை கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்” என்றார். உடனே பரமேசுரன் ஓமென்றங்கீகரித்தருளினார். அப்போது ஸ்ரீ பார்வதிதேவியார் மிகவும் வெட்கத்தோடுகூட “ஹாஹா! இப்பேர்ப்பட்ட வைராக்கிய புருஷர்களும் பூலோகத்தி லிருக்கின்றார்களா?” என்று மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு, அவ்விடத்திருந்து புறப்பட்டு (சுவாமியும் அம்பிகையுமாக)க் கைலாசத்திற்குச் சென்றார்கள். இங்ஙனம் வைராக்கியத்திலும் ஞானத்திலும் பிரதமபுருஷனுகிய பர்த்ருஹரியானவர், நீதிசதகம், சிருங்காரசதகம், வைராக்கிய சதகம், வியாகரண மகாபாஷ்யகாரிகை முதலிய இன்னும் அநேக கிரந்தங்களை இயற்றியிருக்கின்றனர். இம் மஹானுபாவர் சிரஞ்சீவியாதலால் இப்போதும் ஸ்ரீ காசிக்ஷேத்திரத்தினின்றும் பன்னிரண்டு மயில் தூரத்திற்கப்பால் சூனார் என்னும் ஓர் கோட்டையின் குகையி லிருப்பதாகவும், சிறிது காலத்திற்குமுன் பன்னிரண்டு வருடங் காத்திருந்த ஒரு பிராமணருக்கு வரமருளியதாகவும் வதந்தி. சுபம்.

ஸ்ரீ பர்த்ருஹரியின் சரித்திரச் சுருக்கம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமஹாகணேசாயநம:

சிவமயம்.

ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி வைராக்கிய சதகம்.

பாயிரம்.

வன்னிநாயகன் குகன்சிலை யனைச்சடை விழுவார்
சென்னிநாயகன் செகத்குரு சிவசுருதி யிராம
வின்னிறையக னருணைவெற் பருணகிரி வீர
வென்னிறையக னிவர்பத மிறைஞ்சியேத் தெடுப்பாம்.

ஞானமதடைய வொப்பறு காரண நற்றுற வன்றியே றிலையென், றுனபொன் மனைக வனைத்தையுந் துறந்தே யரன்பர மாகிய வழியின், மோனநன் னிலையை யடைவுற யானு முன்னவன் முளரியைத் தொழுதே, தேனவ னருள்வை ராகநூ றதனைத் தெளிவுறத் தமிழினாற் றெரிப் பேன்.

நூல்.

1 - திருஷ்ணையின் றூஷணம்.

ஒருசிகை யணியாங் கவின்மதிக் கலையி னொளிவிடுஞ் சிகையொளி யுடையோன், வெருசலச் சலப மதற்பொடி யாட்டால் விளைத்துயர் தசைமுனைய விர்வோன், கருவுளி லிலங்குங் கனாயறு மோகக் கடுமிருள் வலிதொலைத் துணர்

வாந், திருவிளக் கரன்போ கியருள விலத்தே திகழுவ னவனை யே பணிவாம்.

(**பொழிப்புரை.**) சிரோபூடணமா யொளிவிடுஞ் சசிகலையைத் தரித்தொளிர்பவரும், விளையாட்டான் மன்மதனைத் தகித்தவரும், சிரேயசுதசையின் அக்ரபாகத்திற் பிரகாசிப்பவரும் ஞானதீபமுமாய அரன். உட்கிளம்பு மபாரமோக திமிரக்கொடுமையைக் கெடுத்து யோகியரின் உள்ள விலலத்தே விஜயம்புரிவான் அவன் திருவடித்தா மரையைப் பணிவாம். (1)

அளவறு கொடிய விடமமா மிடங்க ளலைந்தனை யடைபயன் சிறிதோ, வுளகுலஞ் சாதி மானமுமொழித் தேயுழன்றனை பயன்பெறாச் சேவை, வளவினுட் பிறர்தம் வெட்கிலதாயின்றாய் வாயச மெனவுமேலா பத்தால், ளௌர லென் பாவ கருமகு சகைசயே வாஞ்சையே மகிழ்வுறு யின்றாம்.

(**போ - ரை.**) அளவற்ற கஷ்டதேசங்களிற் சுற்றினை, சாதி குலமொழித்துச் சேவித்தாய், காகமெனப் பிறர்மனை புகுந்துண்டனை யாதொரு பயனுமின்றி யின்னும் வளருகின்றனை ஏபாபகருமக்குறி யாய ஆசையே! நினக்கின்றுந் திருப்தியின்று? (2)

பூதல நிதியின் மதிகொடு போழ்ந்தேன் பூதரத் தாதுவைப் புகைத்தேன், மோதுமெண் டிரையைக் கடந்தன னரசை முயல்விறு னுவக்குமா முடித்தேன், சூதுறு மனுதுற் பூசையைப் பரனைச் சுடலையி னிசியினைத் துலைத்தேன், போதரல் கவடியெனக்கிலை விழைவே பொருட்பெறு சிந்தையாய்ப் பவிநீ.

(போ - ரை.) ஆசையேநின்னால், பூமிக்குட் பொருளிருப்ப தாய்ப் புந்திசெய்து தோண்டினேன், மலைகளிற்றாதுக்களைப் புகைத்து இரசவாதஞ் செய்தேன், திரைகடற் கடந்தேன், அரசன் மகிழுறுமாறு முயன்றேன், சுடலையில் துன்மந்திர பூசாதற்பரனாயிராவைப் போக்கினேன், பெற்றதென் பலகறையுமுண்டுகொல்! எதிருக்கணையே! இனியேனும் சபலமாய சாம்பசிவன்றாண் மலர்பாவுஞ் சிந்தையுடையயாதி. (3)

கலராலா பஞ்சகித்தே மெவ்வணமு மவர்ப்போற்றுங்
கருத்தினேம்யாந், செலவாங்கிப் பாட்பமுமே சூனி
யமா மனத்தானே சிரித்து மாவா, ஓலமேவிக் கிலமான
மதியவர்க்கை கூப்பினோ முலவா வாசாய், நலமாமென்
றனையென்னே யிதனினும்வே றூற்றுவா னடிப்பிப்பாய்நீ.

(போ - ரை.) எவ்வண்ணமுந் துட்டரைப் போற்றுங் கருத்தினராயவர்கிட்டுதலைச் சகித்தேம் வருங் கண்ணீரைமாற்றிச் சூனியமனத்தாற்சிரித்தேம். தனத்தாற் சடபாவத்தையடைந்த அவிவேகியர்க்கு நமஸ்காரமுஞ் செய்தேம் ஏ ஆசையே! இதனினு மென்னையெவ்வண மாட்டிவைப்பாய். (4)

தாமரையின் றளிர்நீர்போற் றரிப்பரிதா முயிர்ப்பி
தனைத் தரிப்பா னெண்ணித், தோமுறமே பொருந்தவு
ணர் வினமெம்மாற் றொடங்காத தொழிலொன்றேனே,
பேமமதந் தம்பிதமா மனமுடைய தனிகரின்முன் னெந
னினுமே, சோமுற மானமில்பா பிரகுணப்பா தகங்க
தையுஞ் செய்திட்டேமால்.

(போ - ரை.) தாமரையினிலை நீர்போற் சஞ்சலமான பிராணனைத் தரிப்பான் அவிவேகியாய எம்மாற் றொடங்காத் தொழி

லென், தனமதத் தம்பித மனமுடைத் தனிகரின்முன் னெக்காரணத் தான் மானமற்றயாம் நங்குணங்கூறும் பாதகத்தையுஞ் செய்தேம் தற்புகழ்ச்சியாய பாதகமென்க. (5)

பொறுமையிற் பொறுக்கே மிலத்தினை துசித புர்சுக பங்கிர் விளுற் போக்கேம், பொறுவினம் பொறுவாக் குளிர் வளியாழுர்சிப் பொங்கனுர் புகழ்தவம் புரிபேஞ், சிறுதன மிரவும் பகலும்பெ நினைந்தேஞ் சிவன்பத மில்லுயிர் செயித்தே, வழிதவ்வப் பயனுன் வஞ்சியா முனிவர் வினைதரு கருமமே வினைந்தேம்.

(பொ - ரை.) பொறுமையினுற் பொறுத்திலேம், இரக சுகத்தைத்தோட திருட்டியினுல் விடுத்திலேம். சகிக்கவொணுத ஆதபத்துயரைப் பொறுத்தேயன்றித் தவம்புரிந்திலேம். தனத்தியானஞ் செய்தனமேயன்றிப் பிராணனையடக்கிச் சிவத்தியானம் செய்திலேம். அவ்வப்பயனின்றி முனிவர்செய்கையே செய்தோம். முனிவர்க்கும் நமக்குஞ் செய்கையுந் துயரும் சமமாயும் யாமொழுங்கிற் செல்லாததாற் பயனின்றியவாறு காண்க. (6)

போகம்போ புக்தமின்றும் புக்தமேமாயாமே யானேந்
தாகமாய்த் தபித்தாம்யாமே தபமதோ தப்தமின்று
மேகமோ காலமின்று மேகுவம் யாமேயாசை
யாகுதல் சிதிலமின்று மாயினுஞ் சிதிலமியாமே.

(பொ-ரை.) போகங்களைப் புசித்திலேம், யாமேயவற்றி னடைவின் சிந்தையாற் பீடிக்கலுற்றேம், தாபத்திரயத்தாற் றபிப்புற்றேமன்றித் தவம்புரிந்திலம், காலமோ செல்வதின்றும் யாமேசெல்வோம், திருஷ்ணை சிதைந்திலை யாமேசிதைந்தனம். (7)

வே று.

வலிகள்வளை வுற்றன வாண்முகத்தைப்
பலிதந்தனி றுற்றலை பாற்சினமா
மெலிவுற்றன கைபத மேனியெலாம்
வலிதெவ்வன முற்றது வாஞ்சையரோ.

(பொ - ரை.) வதனத்தைத்தோற்'சுருக்குகளாற் காணலுறும் ரேகை யென்னும் வலிகளோ மூடிவிட்டன, வெண்மையாற் சிரம் வெண்குறிப்புற்றது, எல்லா அவயவங்களுந் தளர்ந்தன, ஆயினும் திருஷ்ணையென்னும் ஆசையானது இப்போது தாருண்யத்தை படைத்திருக்கின்றது. (8)

வே று.

போகநசை பொன்றியதாற் புருடபகு மானமுமே
பொன்றிப்போன, கேதகினர்முற் பரலோக முயிர்நிகர்த்த
மானமுள்ள வினியராறே, ராகமெலத் தண்டெழுச்சி கண
திமிர மறைப்புறவே யரியநோக்க, மூகமுறா மாகமநோ
வென்றாலும் பயமுறுஞ்சா மோசிப்பானே.

(பொ - ரை.) போகம் புசிப்பானுற்ற வின்மையின் போகநசை நசித்தது, புருடபகுமானத்தன்மையும் போயது, தன்னுயிர் நிகர்த்த மேன்மையான உறவினரும் பரலோகஞ் சேர்ந்தார், தண்டெழுச்சியாய்க் கண்டெரியவில்லை, என்றாலும் சரீரம் மரணமடைவானஞ்சுகின்றது. (9)

எண்ணநீர் வேட்கை மலைபொலி ராக மிருங்கரா
விதர்க்கமார் விகங்கந்,' திண்ணிதைத் துருமநாசினி மோ
கத் திரிசுழற்கடற்பரி தறவாழ்ந், தொண்ணுயர் சிந்தைக்

கரையுறா வாசையொருநதிப் பாரமே யடைந்த; தண்ணிய விசுத்த சித்தமெய்த்தவர்க டடையறச் சுகநாக ருவரால்.

(பொ - ரை.) மனோரதநீரும். அடைவான் வேட்கையலையும், அபிமானன் துக்களில் சிநேகமாய இராகமுதலையும், இலாபாலாப சோக விர்க்கப்பறவையும் நிறைந்ததும் தைரியத்தருவைக் கெடுப்பதும் அஞ்ஞான விருத்திகளாய சுழல்களோடு கூடியதும், அதியுன்னத மாயசிந்தையாய கரைகளோடு கூடியதும் ஆய ஆசைநதியின் அக்கரையை விசுத்தமன யோகீசுரர் கடக்கின்றனர். மற்றைய ரிடர்ப் படுவரென்றறிக. (10)

1-வது திருஷ்ணையின் தூஷண முற்றும்.

---

2 - விடயபரித்யாக விடம்பனை.

பவத்தினிற் சரித்த சரிதையைச் சுபமாய்ப் பார்க்கிலை னறாப் பரிபாக, முவத்தலில் பயத்தைப் பாக்கிடு நிலைபெறு குறமகற் புண்ணியக் குவையா, வைத்தினி னெடிது கவர்மிகு போகமவையும்புன் விஷயிக டமக்கு, வனத்தை யே யியா திகமிக மிகவுமாமென லையமு மாமோ.

(பொ - ரை.) சமுசாரத்தி லனுட்டிக்க புண்ணியாசரணத்தை க்ஷேமகரமாய்க் கண்டிலன், புண்ணியங்களின் பயனை யெண்ணு மெனக் கச்சத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது, எனெனின்? மகத்தாய புண்ணியக் கூட்டத்தால் வெகுகாலந் தொடங்கிச் சம்பாதித்த விஷயங்கள் விஷயிகட்கு மகத்தாய வியசனமே கொடுப்பதற்காகின்றன.

புல்லிய விடயஞ் சிரதர மிருந்தும் போருத றிண்மைம்போ ருதலிற், புல்லிய பேத மென்னர ரிவர்றைப்

போக்கில ரென்னைகொல் சுயமே, யொல்லையிற் சுயமே
விடுமேன் மனக்கோ வுவமையி லிடர்ப்பொருட் டிவை
தாம், வெல்லுறப் படுமேல் விழைவுப சமத்தின் வீழ்வி
லாச் சுகம்விளைத் திடுமே.

(போ - ரை.) விடயங்கள் வெகுகாலமிருந்தும் அவசியம் செல்வனவேயாம். செல்லலிலென்ன பேதமிருக்கின்றது. எக்காரணத்தாற், ருமேயிவற்றைவிட் டொழிக்கிலர். சுயமேயிவை புருடனை விடுமேல் மனத்திற் கதிகதுயரை விளைவிக்கும், புருடனிவற்றைச் சுயமாய்விடுவனேல் உபசாந்திச் சுகத்தையடைவனென்க. (12)

பெரும்பிரம ஞானவிவே கத்தானே நிமலப் பெரு
மதியரியற்றவுரு தியற்றுவராற் புதமே, யரும்போக வநு
பவத்தே யாயதனங் களையு பாசையற வெதனனே யற
விடுவர் யாமோ, விரும்பியடைந் திலமுனமு மின்னுரிய
மிலதாய் வேண்டுமினி மேலும்விசு வாசமுறாற் கலவாந்,
திரும்பிநகை யதனனே பரிக்கிரகந் தமையுந் தீர்த்துவிட
வத்தியந்தஞ் சத்தியது மிலமே.

(போ - ரை.) பிரஹ்மஞானத்தாலுளதாய விவேகநிர்மல புத்தியர்கள்செய்ய முடியாததையுஞ் செய்வர். எதனாலனுபவிப்பான் எதிர்ப்போந்த தனங்களையு மத்தியந்தமாசையற விட்டொழிப்பமோ, முன்னங் கிட்டிலதா யிப்போது மடையப்பெறாததா யினிமேலுமடைவான் றிடவிசுவாசமற்றதாய் மனோரதமாத்திரத்தாற் சம்பாதித்த தாயதனங்களையும் விடுவான் அத்தியந்தம் வல்லமையற்றுளே மியாமென்றறிக. (13)

மலையுறு குகைக்கண் வசித்துய ரொளியை மனந்
தனி னினைந்ததன் னியரின், பொலிவுறு சுகக்கட் புனற்

கண மடிமேற் புட்குல மேமற மாந்து, மலமுறு மனன மாளிகை வாபிமலர்த்தட மாடல்காக் களினூ, டலைவதி னினிமை யழுந்துறு நமக்கோ வாயுளே யறவழிந் திடு மால்.

(பொ - ரை.) பர்வதக்குகைக்கண் வசித்து பரஞ்சோதியாய பிரமத்தை சதாமனத்திற் றியானிக்குந் தன்னியரின் ஆனந்தக்கண்ணீர்த் துளிகளைப் பயமற்று மடிமேலிருந்து பறவைகள் பானஞ் செய்யும்; மனோரதமேல் வீடுவாவிதடாகி ரீடாகானனங்களில் விளையாடுந் தற்பரராய நமக்கோ ஆயுளத்தியந்தம் நஷ்டமாகின்றது. (14)

வேறு.

அசனம் பயிக்குஞ் சுவையிலதா மதுவு மேக வாரமதாம்
விசன தலமே யணையாகும் வேலையாட்க டனதுடலே
வசனஞ் சிதில சதசகல மயமாங் கந்தை யாமெனினும்
விசன விடய மம்மவம்ம வீடவிலதீ தென்னைகொலோ.

(பொ - ரை.) புசிப்பது பிக்ஷான்னம் அதுவும் சுவையற்றதாயொருவேளை, படுக்கை தரையாம், வேலையாட்கள் தன்னுடலவயவங்களாம். வஸ்திரமோ கிழிந்த நூறுகண்ட மயமாயகந்தையாம், ஆ! ஆ!! அங்ஙனமேனும் போகவாஞ்சை விடுபடுவதின்றாம். (15)

குயமோ பிசித பிண்டமதாங் கூழின்கும்ப நிகர்க்குமெனு, வயர்வாம் வதனஞ் சிலேற்பனவில் லதுவு மதியின் றுலியமெனுக், கபமே பெருகி நணதுளையைக் கரிநற் சிரமே கடுக்குமெனு, வியலா விகழும் வடிவமதை வியனற் கவிகள் விதந்துரைத்தார்.

(பொ - ரை.) தனமோமாம்ச முடிச்சாம், கனககலசமெனவு வமிக்கப்பெற்றது, முகமோ சிலேட்டுமக் கிரகமாம், அதுவும் சசாங்கனோடு வமிக்கப்பெற்றது. மூத்திரத் தானனேவுற்ற ஸ்தானத்தை யானை மத்தகத்தோடொப்பிடப் பெற்றது, சதாநிந்திக்கத்தக்க வடிவினைப் புலவர் விசேடங்கள் புகழ்ந்துளாரென்றுணர்க. (16)

காமிய ருடல் வுமைக்கரை யுடலீ கண்ணுதலேகனே கதிர்வோன், காமிய ரலரு டொழித்தபெண் ணுறவர் கருதெவன் றன்னின்வே றிலரால், காமன தழிவி லம்பராக் கடுவைக் கதுவிய வேனையர் கழிப்பான், காமனுற் கோடும் விடயங்க ளயில்வான் கடுந்திறன் மருவுற லிலரே.

(பொ - ரை.) காமியருக்குட் பார்வதிதேவிக்குப் பாதிதேகமீந்த பாமனே யுயர்ந்தவன், விரக்தருளவனே நோக்கப் பெண்ணுறவொழித்தாருமின்றாம். நீக்கமுடியாத மானம்பாம் பாம்பின்விடம் வியாபிக்கலுற்ற மூடஜனங்களாய மற்றையர், மன்மதனுலளித்த விடயங்களைப் போகிப்பானேனுந் தியாகிப்பானேனுஞ் சமர்த்தான்றாம்.

வெம்மையை யுணரா தொருபெரும் விளக்கில் விட்டில்வீ ழுகதவக்கயலு, மம்மயில் வுறாக முட்பெறு பிசிதமறிவிலா மையி னறிந்தேயு, மெம்மனோ ரெவரு மிவணைர்க் குழுவே யிமையந்துறாங் காமமா மிவற்றை, யம்மவோ வீட லிலமயன் மகிமை யாழ்ந்ததே யாமதிசயமே.

(பொ - ரை.) சுடுந்தன்மையை யறியாமற் சலபமானது தீவிரதகனத்தில் வீழ்ந்தொழிக, அம்மீனமும் அறியாமற் றூண்டிலிவிட்ட மாம்சத்தை யருந்துக, யாம் அறிந்தும் ஈண்டு அளவில் ஆபத்துக்க ணிறைந்த விஷயங்களை அந்தோ விடுகிலம் மோகமகிமைமிகவு மாழ்ந்ததன்றோ. (18)

தாகமதால் வாய்காயிற் சீதமது ரச்சலத்தைத் தணிப்பு மாந்தும், ஆகுபசி யுறிற்புலா லாதிகலி தச்சாலி யனமே யுண்ணுந், தாகமதேற் காமனழற் றையலினைத் திடதர மாய்த் தழுவாநிற்கு, மேகுபிணி மாற்றையுல கின்பெ னவே பிறழ்ச்சிமதி யெய்துமாலோ.

(பொ - ரை.) தாகத்தானே முகங்காயிற் சீதமதுர நீரையருந் தும், பசித்திடின் மாம்சாதிசார்ந்த நெல்லன்னத்தை விழுங்கும், காமாக்கினி கொழுத்திடு அதிதிடமாய் மனைவியை யாலிங்கிக்கும், நோயின் மாற்றுயவிவற்றை யின்பெனச்சன மாறுபாடுற்ற தென்க.

உன்னத வீடொடு ணர்வினர் புகழு புயர்சுதர் சங் கையே யொழிந்து, மன்னிதி தயிதை மங்கலை யைதும் வளநவ மெனமதி யிழந்தோ, ருன்னியிவ் வுலகை யுளதெ னக் குடும்ப வொருகராக் கிரகமே புகுவர், தன்னிய ரோவவ் வகிலமுங் கணத்திற் றணருமென் றுணர்ந்தொ ழிப் பர்களால்.

(பொ - ரை.) உயர்ந்த மாளிகையென்றும் சற்புருடர் மெச்சும் புத்திரரென்றும், சங்கையிலடங்கா நிதியென்றும், கல்யாணி மனை வியென்றும் தன்வயது நவமென்றும் அஞ்ஞான மூடஜனங்கள் உல கை மெய்யெனக்கருதிச் சமுசார சிறைச்சாலையை யடையாநிற்பர்; அஃதெல்லாவற்றையும் கணபங் குரமெனக்கண்டு தன்னியரோ சந் நியசிப்பர். (20)

2-வது விஷயபரித்யாக விடம்பனை முற்றும்.

3 - வது யாஞ்சாதைன்ய தூடணம்.

தீனுதீ னத்தியைந்த முகமழுகை பசிநோய் செறித
ருஞ்சி றுர்களினுற் பற்றுறுசீ ரணமாம், மானுவம் பாரி
ரன்ன விடரை யுறுமனையாள் மலர்விழிப்பட் டிலளாகி
லிரப்பதெய்தாப் பங்கத், தானேவந் துறுபயத்தாற் றழு
தழுத்த களந்தா னுகவேவசகலமிசை யக்கரமு மழிந்தே,
தானேவந் தெரிந்தெழுந்த தன்சடரப் பொருட்டாய்ச்
சன்மான புருடனெவ னீயெனச் சொற்றிடுமோ.

(போ - ரை.) அழுகையம் பசியும் நிறைந்து தீனதீனமுகக் குழந்தைகளாற் பீடிக்கப்பெற்ற கிழிந்த ஆடையுடையவளும் கஞ்சியற்றவளுமாய மனைவி கண்ணுறுளேல் எந்தமானியாய புருடன் றன் றகிக்கும் வயிற்றின்பொருட்டு யாஞ்சாபங்கபயத்தாற் றழுதழுத்த கண்டத்திலுடைந்த குறைந்த அக்ஷரங்களோடு கொடுவென்று கேட்பன். (21)

வேறு.

அபிமதமிக மானமென் முடியினை யவிழ்ப்பதில் வலி
தாகி, தபுருருதர குணகண மரைகொளிர் தண்ணிறை
மதியாகி, விபுலமுற் றிலங் கிலச்சைவல் லிபையபறு வியன்
குடா ரிகையாகும், விபுசெயற்கருஞ் சடரவிப் பிடரியும்
விடம்பனஞ் செயுமாலோ.

(போ - ரை.) இஷ்டமாய மகாமானமாய முடிச்சைக் கெடுப்பதில் வல்லமையுள்ளதும், பெரும்பெரிய சற்குணக்கூட்டத் தாமரையின் கேட்டிற்குற்ற மிகுந்தொளிராநின்ற சந்திரிகையானதும், விஸ்தாரமாய் விளங்காநின்ற லஜ்ஜைக்கொடியறுக்கும் பாசுவானதும்

ஆயநிரப்ப வொண்ணா விவ்வயிற்றுக்குண்டாச் சட்டி யாசகானு கரணத்தைச் செய்கின்றது. (22)

நீதிகர்ப்ப விப்பிரரீ நெய்யையுணு மனமேலா னீடு
புகைத் தாமிரமார் புறம்பெறுபுண் ணியமா, வீதிநகர்
வனத்தேனும் வெண்படத்தான் மறைத்த வீறில்கபா லந்
தரித்து வாயிறொறும் புகுந்தே, தீதுதராக் குகைநிரப்பப்
பசியடைந்த மானிசெறிதரவே யுயிர்தனைச் செயன்மேலா
மன்றிக், கோதுறவே யனுதினமுந் தீனமுறல் சமமாங்
குலமதன்ற னனந்தலையிற் குணமுடையதன்றே.

(**போ - ரை.**) நீதிநிறைந்த மறையோர் வேள்வியனற் புகைத் தாமிரஞ்சார்ந்த நகரவனங்களில், வெள்ளைவத்திரத்தான் மறைத்த மலினவோடு தாங்கி வாயில்தோறும் புகுந்து வயிற்றுக்குகை நிரப்பப் பசியுறுமானி யுயிரைச்செயன்மேலா மல்லாமல் தினந்தினந் துல்லிய குலத்திற் சென்று தீனமுறல் நலமுடையதன்றாம். (23)

கங்கையின்றன் றரங்ககண சீகரத்தாற் சீதலத்தைக்
கலந்து காலுங், துங்கவித்தி யாதரரா லதிட்டிதமாஞ்
சிலாதலநற் றுங்கினன்றோ, மிங்கெவையும் பிரளயத்தை
யடைந்தன வென்னெதனாலே யிப்பாருள்ளோர், பங்க
முறு மானமுறும் பரபிண்ட ரமணர்களாய்ப் பதைக்கின்
றனரே.

(**போ - ரை.**) வித்தியாதரரால திட்டிக்கப்பெற்ற கங்கையின் கல்லோலத் துளிகளாற் சீதளமாய அழகிய சிலாதலங்களாய இமவான் றன்றானங்கள் பிரளயமடைந்தன வாவென்? எதனால் அவமான சஹித பரபிண்டரதர்கள் மனுடர்களாய் விட்டனரோ. (24)

கந்தரங் களினென் கந்தகொந் ததுவோ கார்வரை நீர்கரந் ததுவோ, வந்தரு மதுரக் கனிகள்வற் கலைக ளார்கிளை யென்கொலற் றதுவோ, முந்திரிப்பணிவு மில்கல ரனுரான் முற்றுறு சிறதன கருவ, வந்துவி னடனப் புருவமாங் கொடிவாய் வதனங்க ளெதனிலேக் குவரால்.

(பொ - ரை.) குகைகளினின்றும் கந்தமற்றனவா. வரையினின்று மருவிகளற்றனவா. தருக்களினின்றும் ரசசஹித பல நிறைந்ததும் வற்கலை நிறைந்ததுமாய சாகைகள் நாசமாயினவா. அத்தியந்தம் விநயசூனியராய துட்டரின். துன்பாற்பெற்ற சொற்பதன கருவுவன வயத்தானர்க் தனப்புருவலதைகளுற்ற முகங்களில் எக்காரணத்தால் விழிக்கின்றனரோ. (25)

புண்ணியமா மூலபலங் களினாலே பிரியம் பூரணமாம் விருத்தியினை யின்றுன்ற புரிமின், றன்னவமாங் கிருபணமில் பல்லவங்க டமிறைற் றரையணையையர் சமைமிநெழுமின் திருமின்வனஞ் சேனுமி, னெண்ணுசத தம்பொருளே யதனேனே பிறழ்ந்தே பிரும்விகல வாணியுறுஞ் சுத்திரரா முணர்வில், கண்ணரிய மூடமன விறைவர்களின் பெயருங் காதினுங் கேட்டிலமோ யாண்டுயிர்நேயர்களே.

(பொ - ரை.) புண்ணிய மூலபலங்களாற் பிரிய பூரண விருத்தியை யிக்காற் புரிமின், அழுக்கற்ற நவபல்லவங்களாற் பூசய்யை செய்ம்மின், எழுமின் வனஞ் சென்மின், யாண்டு சந்ததம் பொருளேயால் விபரீதமுற்று விகாரவாணியையுற்ற ஐஸ்வர்ய சம்பன்ன அவிவேகமூட மனச்சுத்திரர் பெயருங் கேட்கப்படாதோ ஆண்டெனக. (26)

தன்னசை வயமே தருக்களின் கனிக டடையற வனந்தொறுங் கிடைக்கு,மின்னற நதிகடமிற்குளிர் மதுர வெழிற்புன லிடந் தொறுங் கிடைக்கு, மின்னுசு லலித லதையிலை மயமா மிருதுவூ றாறுமணை யுறினுங், கின்ன வன் றனிகர் முன்றிலிற் றுயரைக் கிருபணர் பொறுத்துள ரெணையோ.

(போ - ரை.) இட்டப்படித் துன்பின்றி வனந்தோறும் தருக்களின் பலம் கிட்டும். இடந்தோறும் புண்ணிய நதிகளின் சீதள மதுரநீர் கிட்டும், சுலலிதலதாபல்லவமய மெல்லணை கிட்டும், அங்ஙனமேனும் தனிகரின் வாயிலின் கிருபணர் சந்தாபத்தைச் சகிக்கின்றனர். (27)

தனபதிமுன் னிரப்பதனாற் றுயர்சார்ந்து சரிப்பரெவர் தனங்க ளாதி, யினமடைப முடிவுபெ றடையமதி யின்சிறுமை யெய்வரெவர், மனுமவரின் றினங்கணிட்டை முடிந்திடமன் மலைக்குகையின் பாறை யான, வினியசய் யை மிசையிருந்துள் வெழும்புநகை தன்னினொடு மெண் ணற் பாற்றே.

(போ - ரை.) யாவர் தனவான் முன்னிரப்பாற் றுயருறுகின் றாரோ யாவர் போக சங்கிரக மாத்திர புந்தியரோ, அவர் தந்தினங் கள் நிட்டை முடிந்திட மலைக்குகையின் பாறையான சய்யையின் மீதிருந்து உட்கிளம்புநகைப்பொடு மெண்ணற் குரித்தாம். (28)

மகிழ்வினி னெவர் நிரந்தர முதிதர் மனுமவர்க் கபின் னமா முதித, மிகழ்தன லோப சங்குல வுளத்தரெவரவர்க் கிரிதரா திச்சை, புகன்முறை நிதிகட் டானமாய்த் தனி

னே பொருந்துபொற் புகழுறும் மேரு, புகழுய னெவர்க் காய்ப் புரிந்தனன் வாளா பொருத்தமின் றென்கருத் தினுக்கே.

(போ - ரை.) யாவர் சந்தோடத்தா லானந்தியரோ நிரந்தரமவர்க்கா னந்தம் பிறிவின்றும், மற்றியாவர் தனலோபசங் குலவுளத்தரோ அவர்க்காசையோயா, இம்முறை நிதிகட் கிடனாய்த் தன்பாலே சமாப்கஹேம மஹிமையுடைய அம்மேருகிரியை யாவர் பொருட்டுப் பி-மாசெய்தனரோ எனக்குப் புலப்படவில்லை. (29)

தயினியமின் னிரதிசய சுகமாயெவ் விதத்துந் தணர்ந்துபயந் துன்மதமா னமற்சரமர்த் தனமாய்த், துயர்வனவித் தொமசனமா யெவ்வழியெஞ் ஞான்றாந் தனுமுயற்சியின்றியதி சுலபமதே யாகி. வயவுளத்தர்க் கினியதுவாய்ப் பாவனமாய்ச சிவற்கே வருதிருத்தி யேதுவதாய் வாரியமற் றதுவாய்க, கயமிலதா நிதியாகும பயிககவுண வெனவே கருணையுள யோகிகணங் கழறியரு ளுவரால்.

(போ - ரை.) பிக்ஷான்னமானது, அநைந்யமென்றும், நிரதிசய சுகமென்றும், எவ்விதத்தும் பயமற்றதென்றும் துர்மாற்சரியமதாபிமான மதனமென்றும், துக்கக்கூட்ட வித்வம்சனமென்றும், யாண்டுமெஞ்ஞான்றும் அப்பிரயத்தின சுலபமென்றும், சாதுப்பிரியமென்றும், பவித்திரமென்றும், சம்புவின் றிருத்தி யேதுவென்றும், தடுக்கக்கூடாததென்றும், அக்ஷயநிதி யென்றும் யோகீசுரர் புகழ்வர். (30)

3 - வது யாஞ்சாதைன்ய தூடண முற்றும்.

4 - வது போகாஸ்தைர்ய வர்ணனம்

போகமுங் குலமும் பொருளொடு மானம் பொலி வுறு நூலொடு குணமு, மாகமென் னிவற்றிற் பிணியழி வரசா லரியதீ னதைசரையரியான், மோகவா தியராற் றீய ரா னமனுன் முற்றுறு பயம்புளி நரர்க்காஞ், சோகவெவ் வியாவும் பயத்தொடு விரவுஞ் சொல்பய மில்லைவராக்மமே.

(**போ - ரை.**) போகத்தில் ரோய்ப்பயம், குலத்தில் ஆசாரப் பிரம்சபயம், பொருளிலரச பயம், மானத்தில் தைன்யபயம், பலத் திற் பகைப்பயம், ரூபத்திற் சரைப்பயம், நூலில் வாதிபயம், குணத் திற் றுட்டபயம், காயத்தில் யமபயம், புவியில் நரர்க்கெல்லாவத் துவும் பயத்தோடு கூடியதாம், வைராக்யமே அபயமாகும். (31)

சனனமோ மரணை பீடித மதிக ரருமயெவ் வனஞ்ச ரை யாலே, யினிமகிழ் வருத்த னசையினுற் சமவின் பீளை யவங்க ளேமயல் களினு, னனிகுணந் தாமோ மற்சர வுலகா னவவனப் புவிகள்பாம் பவற்றுன், மனவன்றுர்ச் சனரா னிதியழி வதனுன் மருவுரு தெதுவெத னுமேன.

(**போ - ரை.**) ஜன்மம் மரணத்தானும், நல்ல யெவ்வனம் சரையானும், சந்தோடந்தன ஆசையானும், உபசாந்திச்சுகம் நற் பெண்ணின் மயக்கானும், குணர்மற்சர லோகரானும், வனம் துட் டகஜசர்ப்பங்களானும், மன்னர் துர்ச்சனரானும், ஐசுவர்யம் அத்தி ரத்தானும் பீடிக்கப்பெறும் யாதுயாதாற் பீடிக்கப்பெறாதது, ஒன்று மின்றென்றறிக. (32)

தன்பல வாதி வியாதியின் சதத்தாற் சனங்களின் சேமம தறமான், முன்பினே யாண்டு புகுமவண் விபத்து

மூடிய திறந்தபோன் முரணும், பின்பினு முண்டா விவசரை நியதம் பின்னொடி தன்வயங் காலன், மன்புரி தருமந் நிரங்குச விதியான் மனைமெது வதுவெது திரமே.

(போ-ரை.) விவிதமாய ஆதிவியாதி சதங்களாற் சனங்களின் ஆரோக்கியங் கெடும்; லக்ஷ்மி யாண்டபெருமோ ஆண்டு வாயிற்றிறந்து வருவபோ லாபத்துக ளளவிறந்தனவாம்; மீண்டுமீண்டு முண்டாம் வச மற்றவரைக் காலன் அவசியம் சீக்கிரந் தன்மயமாக்குவன்; அந்நிரங் குசப் பிரமனால் நிர்ம்மிதமாய் யாதுதான் சுஸ்திரமாம். (33)

போகங்க டுங்க தரங்கபங் கமதிற் பொருதர லங்களா முயிர்ப்போ, வேகுமோர் கணத்தி லெவ்வனச் சுகச்சி ரின்மனை யிருத்தல்சின் ஞமோ, போகுமக் குடும்ப மசாரமே நிகிலம் புதர் கள்போ தகர்களே யுணர்ந்தே, யாகுல கருள்செய் பேசல மனத்தா லருமுயல் வுறுமினோ வுறுமின்.

(போ-ரை.) போகங்கள் துங்கதரங்கபங்கம்போற் சஞ்சலமாம்; பிராணன் கணநாசியாம்; பிரியைகள்பாலுற்ற யவ்வன சுகஸ்பூர்த்தி சொற்பதினங்களளவே; அச்சம்சாரம் நிகிலமசாரமேயென வுணர்ந்து ஏவித்வான்காள்! ஏபோதகர்காள்! உலகானுக்கிரக கோமளமனத்தான் முயலுங்கள் முயலுங்கள். (34)

காயிகள் போகங் கார்க்குழு நடுவுட் கதிர்மின லெனவலை காலு, மாயுளும் வாயு வறைமரை யிலையி லறலெனப் பங்குர மாகுங், தேயுறு மெவன லாலசை யெனவே தேர்ந்தினித் துரிதமாய்ப் புதர்கா, ளாயதை ரியச மாதியார் சுலப வரிய யோ கினின்மன மமைமின்.

(போ-ரை.) உயிர்களின்போகம் மேகக்கூட்ட மின்னலொக்கச் சஞ்சலமாம்; ஆயுளோ வாயுவசைக்குந் தாமரையிலை நீரென அழியும்;

யவ்வனமாபோகாபிலாஷை அத்திரமாம், என அறிந்து சீக்கிரம், மதி மான்களே! தைரியசமாதி சித்த சுலபயோகத்தில் புந்தியைவையுங்கள்.

ஆயுளு மலையி லழியுமெவ் வனச்சி ராஞ்சில தினமனும் பொருள்க, டேயுள நினைவை யுறமுமின் மழையிற் றிகழ்மின லெனற்றிரள் போகம், மாயமங் கையராற் களமுறத் தழுவ மகிழ்வது நொடிபவப் பயநீ, ரேயரிப் பாரங் கடந்திடப் பிரமத் தியைந்திடு மதியரா யிருமின்.

(போ-ரை.) ஆயுள் அலையொக்கும்; யவ்வனசம்பத்துச் சொற்ப தினத்தனவே; தனுதியோ மனோரத தல்லியங்களாம்; விடயபரம்பரை கள் மழைகால மின்னொக்கும்; எப்பிரியைகளாற் கழுத்தைத்தழுவிச் செய்யுங் காடாலிங்கனம் அதுவும் நீடித்ததன்றாம்; ஆதலிற் பவபயக் கடல் கடப்பான் பிரஹ்மத்தின்கண் ஆசக்தசித்தாளாமின். (36)

வேறு.

துன்புற மலநடு நியமித தனுக்களாற் றுன்னுறுங் கரு மீதி, லன்பினள் பிறிதர வுறுதுயர் விஷமமா மரியவெவ் வன போக, மின்பெழில் விழியர்க ளிகணகைக் கிலங்கிழ மென்னல நரரேரே, வன்பவ மதுதனி லணுவுங்கிஞ் சிலுஞ்சுகம் வரு மெனி னறைவீரே.

(போ-ரை.) கர்ப்பத்தின்கண் மலமத்தியில் வைக்கப்பட்ட காய த்தா லதிகஷ்டத்துடன் றிதிபெறும்; யவ்வனத்திற் சம்போகமும் பிரியநாயகியின் வியோகத்தால் உண்டாகுந் துன்பமும் விடமத்தோ டுறும்; தருணியர் அவமானபூர்வகம் நகைத்தற்கிடனும் விருத்தாவஸ் தையும் நன்றன்று; ஹே மானுடரே! இச்சம்சாரத்தி லணுவளவேனுஞ் சுகமிருப்பிற் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம். (37)

வேறு.

புலிப்பே டென்னச் சரைவெருவைப் புகட்டிப் பொலியு மாமயங்கண், மலப்போ ரிதனை யறுத்தமரு மருவார் பொருவ மனாமாயுட், கலைப்பா யில்லிக் குடநீர்போற் கழிந்தே யொழி தல் கண்ணுற்றினு, மனுப்பா மகிதந் தனைத்தினமு மகிலம் புரி யற் புதமென்னே.

(பொ-ரை.) புலியைப்போலச் சரையானது சந்ததம் பயத்தை யுண்டுபண்ணுகிற்தும்; பகைவரைப்போல் இச்சரீரத்தை நோய்களறுக் கும்; ஆயுள், துவாரம் நிறைந்த கடசலம்போற் கழிந்தொழிந்துவிடும்; இவற்றை உலகர் கண்டும் அஹிதத்தையே புரியாநின்றனரே, இஃ தென்ன விசித்திரம்! அம்ம! அம்ம!! (38)

வேறு.

அழிவழிப் போகம் பகுவகைப் பிறப்பீ ததுகொடே யா யதிங் கதனாற், செழியெதற் காயிச் சுழலுகை யமையுஞ்சேட் டைக ளாலுல கீரே, விழைவெனும் பாச சதவுப சாந்தி விசத மா மனந்தனை விழைவே, யெழுவழி யாற்றன் னிடத்திருத் துமினே விருப்பிலன் பென்மொழி தனினே.

(பொ·ரை.) பங்கசீலங்களாம் பகுவகைப்போகம்; அதுகொண் டே யிப்பிறப்பாம்; அதனா லீண்டெதற்காகச் சுற்றித்திரிதல்; சுற்றித் திரிதலை முற்றினும் பற்றாதீர்கள்; ஹே உலகீரே! என்வசனத்தில் நுங் கட்கு அதிசிரத்தையிருப்பிற் கேண்மின்; ஆசாபாச சதவுபசாந்தத்தால் தெளிந்த மனந்தனைத் தன் சொரூபஸ்தானத்தில் நிலைபெறுத்துமின் னாசையுண்டாம்படியாற்றி; அனுராகமெழாதே னிலைபெறாதென்க. ()

வேறு.

பிரமனொடு மிந்திரனே முதலனவா னவராம் பெருங்கண ங்க டமைத்திரண கணமெனவெங் கிருந்தே, திரமெனுமோ

வெதன்சுவையாற் றிரிலோக வரசா தியவிபவம் விரசமதாய்த் திகழ்வுறுமோ யாதோ, பரமவன வரதமிளி ரொன்றதுவே யாகப் பனுபோக மிலங்கலுறு மையவருந் தவரே, புரமறவே யொருகணபங் குரமான வதின்வே றுளபோகங் களிற்களிப் பை யுறுதிருமி னிருமின்.

(பொ-ரை.) எவ்விடத்திருந்து பிரமஞானியரைத்திரணகணமென எண்ணுவரோ, எதன் சுவையால் மூவுலக அரசாய சுகசம்பத்தானது இரசமற்றதாய் விடுமோ, யாதேனவொரு சர்வோத்தம சித்யோதய சம்பன்னபோகமுண்டு அவ்வொரே பிரஹ்மானந்தநுபவோகந் துலங்குகின்றது சாதுக்களே! அதனிதரமாய கணவிநாசபோகத்தில் பிரீதியைச் செய்யாதிருமின். (40)

4 வது போகாஸ்தைர்ய வர்ணனம் முற்றும்.

5-வது காலமகிமானு வர்ணனம்.

சவிமிகு நகரும் பெரியமன் னவனுஞ் சாமந்த வலயமு மவற்சூழ், கவிகளின் குழுவுங் தாசரு மவன்றன் கலைபதி முகவரி வையரு ஞ், சுவைமதி மதக்த கோமகக் குழுவுஞ் சுபட் வழுத் துளரவன் கதையென், னெவையுமி யார்வயத் தாலெனை நெறியுறுமோ வெழி லக்காலனைப் பணிகுதுமே.

(பொ-ரை.) அந்த இரம்மிய இராஜதானியும், அப்பெரிய மன்னவனும், அவனைச்சூழ்ந்த அவ்வரசமண்டலமும், அவன்றன் அவ்வித்வத்சபையும், அவன்றன் சந்திரபிம்பானனவச் சுந்தரிகளும், அவன்றன் அவ்வுத்தண்ட அரசகுமாரவர்க்கமும், அவன்றன் அத்துதிபாடகரும், அவன்றனக்கதைகளும், ஆயவிவையாவும் எக்காலன் வயத்தாற் ஸ்மரண மார்க்கத்தை யடைந்ததோ அக்காலன்பொருட்டு நமஸ்காரம்.(

எவ்விலத் தொருபோ தளவில ரிருப்ப ரிலமதி லொரு வன்பின் னிருந்து, மெவ்விலத் தொருவ னுளன்பினம் பலர்க ளிருப்பாங் கிறுதியிற் பாழா, மிவ்வகைப் புவனப் பலகையி னுழலு மின்னுயிர்க் காய்களா லாட்டிற், செவ்வெம னிருபோ திருவினைக் கோல்க ளினிதினி னுருட்டியா டிடுமே.

(பொ-ரை.) எந்தவீட்டில் ஒருகாலத் தளவில்லாதவ ரிருப்பரோ அதிற்றானே மற்றொருகால் ஒருவனிருப்பன்; எவ்விடத் தொருவனோ பின் பலராண்டிருப்பர்; முடிவிலாண்டு சூனியமாம்; இவ்வண்ணம் புவனப்பலகையி லுழலாநின்ற சீவக்காய்களாற் சூதாட்டிற் சிறந்த எமன் இருவினைக் கோல்களை நன்றாயுருட்டி யாடிடுவன். (42)

தினகர னுதித்துக் தினந்தினஞ் செலாற் றேய்வுறு மாயுள்பல் செயவாங், கனகுருச் செயலாற் காலமு மறியார் கண்டிடுற் பிறப்பொடு விபத்தி, மனுசரை மரணம் பீதியு முற வின் மாசக மோகவெம் மபமா, முனுபிர மாத வெண்ணறை பருகி யுன்மத் தபூதமா யதுவே.

(பொ-ரை.) சூரியன்றன் போக்குவரவால் ஆயுள்போம், மிகு காரிய பாம்பரா கனவியாபாரத்தாற் காலம்போவதுந் தெரிவதின்றாம்; சனனம், சரை, ஆபத்து. மரணம் என்னு மிவற்றைக் கண்டும் பய முண்டாகவில்லை, ஆதலிற் சகத்தானது மோகமயப் பிரமாதக்கள்ளைக் குடித்து உன்மத்தபூதமா யிருக்கின்றது. (43)

இரவொடு பகலு மீண்டது வருமே யெண்ணியு முயல் வா யறியா, ரொருவரு மறியா நெறிதொடு தொழிலை யுடை யாராய் மறித்துமத் தகைத்தாங், கிரியையால் வாளா சுழல் வுறு நிற்பர் கிளைநமில் விதவிருமம் பவத்கா, விரியிழி வியையா மற்புத மோக மிதுதனின் வெட்கில மெனையோ.

(போ-ரை.) இரவுபகல் மீண்டதுவதுவேயென வறிந்தும் மூடர் முயல்பவராய் அன்னணமே ஒருவரு மறியாதபடி பெருந்தொழிலை யுடையராய் மீண்டுமீண்டும் அத்தகைத்தாய தொழில்களால் வீணுய்ச் சுழலுவர்; இவ்வண்ணம் இச்சம்சாரத்தால் இழிவுபெற்ற யாம் அந்தோ இதனினின்றும் வெட்கத்தை யடைந்திலேம். (44)

பரசிவன் பதத்தை விதிப்படி பணியேம் பவமரி யறப்பா வுலகி, னொருதிருக் கதவந் திறப்பதில் வலிய வுயாற மெவற் றையு முஞற்றேநந், தருணியர் பருத்த வுயர்குப யுகத்தைத் தழுவிலங் கனவினும் வறிதே, யருளனே யெவன வனந்தனே யழிப்ப வமர்ந்தகோ டாலிதா னுமே.

(போ-ரை.) சனனமரண சம்சாரம் நீங்கப் பரமசிவன் பதத்தை விதிப்படி பணிந்திலேம்; சுவர்க்கலோகத்தின் திருக்கதவு திறப்பதிற் சாமர்த்தியமுடைய உயர்ந்த தர்மமெவற்றையுஞ் செய்திலேம்; தருணி யரின் பருத்த வுயர்ந்த ஸ்தன்யங் தழுவிலங் கனவினும்; வீணுய்த் தாயா ரின் எவ்வன வனந்தனைக் கெடுக்க அமர்ந்த கோடாலிதான் யாம். ()

வேறு.

நல்லவர்கட் குரித்தாகி வாதியரின் குழுவை நறுக்குமெ ருங் கல்வியினைக் கற்றிலமா கயத்தின், புல்லுகும்ப பீடமதைப் பிளந்திடுவா ளுனியாற் புகழதனைப் பரபதத்திற் புக்கவிடுக் கிலமாற், பல்லதுற நிலவெழுங்காற் சிறுமியர்கோ மளமாம் பல்லவமெல் லதாரசம் பருகியறிந் திலமால், வல்லதருணப்பரு வம் வறிதேசென் றதுவால் வதியும்பா ழாலயத்தில் விளக் கொளிபோ லந்தோ.

(போ-ரை.) நல்லவர்கட் குரித்தானதாய் வாதியர் கூட்டத்தை நாசஞ்செய்யும் பெருங் கல்வியினைக் கற்றிலம்; பெரிய யானையின்

கும்ப பீடமதைப் பிளக்கும் வாள் நுனியாற் புகழ்ச்சியை வீரசொர்க்கத்திற்கு அனுப்பித்திலேம்; பூரண சந்திரிகையிற் பற்படும்படிக் கோமள இலைபோன்ற சிறுமியர் அதராசத்தைப் பருகியறிந்தோமு மில்லை; நல்ல யவ்வனப்பருவம் வீணே சென்றது பாழாலயத்தே வைத்த பெருந்தீபப் பிரகாசம்போல். (46)

வே று.

கல்வியினைக் களங்கமறக் கற்குகிலஞ் செல்வமுமே கருதிச் சேர்த்தேதம், நல்வினையு மீன்றோர்க்கு நன்மனத்தா னவிற்றுகிலம் நடன நீட்சி, யல்விழியா ரரிவையரைக் கனவதினு மணையுகில்லே மயலார் சோற்றி, னில்விழைவா லிக்காலங் காரிகளா லெனவேவ வேய்ந்த தென்னே.

(பொ ரை.) கல்வியினைக் களங்கமறக் கற்றிலேம்; செல்வமும் பாடுபட்டுச் சேர்த்திலேம்; தாய்தந்தையர்க்கு நல்ல மனத்துடன் பணிவிடையுஞ் செய்திலேம்; சபலமாய் நீண்ட மைக்கண் அரிவையரைக் கனவினுங் கட்டியணையேம்; அயலார் சோற்றின்கண் ஆசையுடையரா யிக்கால்வாயசங்களாற்போற் பிரேரிக்கப்படுவதென்னே. (47)

வே று.

நாமெவர் பானின் றுதித்தன மவர்முன் ஞைசமே தின்ணநண் ணினரா, ஞமெவ ரோடு நல்வளர் வுற்றேம் நண்ணின ரவருமோர் நினைவாய்த், தோமிவ ரிக்கா லனுதினம் பதனந் தொடர்வராய் மணனிறை யாற்றி, னேமுறு தீர தருக்களி னேடு மிணையவத் தையையியையந் திடுமே.

(பொ-ரை.) யாம் எவரிடத்தினின் று உதித்தனமோ அவர்முன் நாசமே யடைந்துவிட்டனர்; யாம் எவரோடு வளர்ந்தோமோ அவரும் ஒரு நினைவுருவமாய்விட்டனர்; இவரோ இப்போது தினந்தினம்

அழிவை யெதிர்பார்ப்பவராய் மணல்நிறைந்த நதியின் கரை மரங்களோடு மிணையவத்தையை யடைவர். (48)

நரருறு மாயு ளூறள வாகு நமுவுறுந் துயிலிலே பாதி, பாலினவ் வரையி னயலொரு பாதி பாலதை கிழமையிற் கழியு, மொருவிய வழிவு பிணியிட ரோடு முறுபல சேவையா லொழியுங், கருவரி யலையி லுழறரு வாழ்விற் காணலெவ் வணஞ்சுகமுயிர்க்கே.

(போ-ரை.) மனுடர்க்காயுள் நூறாம்; பாதி துயிலிற்போம்; பாதியிற்பாதி பாலியவிருத்தா அவஸ்தைகளிற் கழியும்; சேஷமோ புத்ராதி வியோகத்தாலும் பிணியாலுமுண்டாம் துன்பத்தோடுற்ற சேவாதிகளாற் கழிகின்றது; வாரிதரங்க சஞ்சலதர ஜீவனத்திற் பிராணிகட்குச் சுகமெங்ஙனமாம். (49)

கணத்தினிற் பால னாகியே கணத்திற் காமவி ரசிகனெவ்வனனாய்க், கணத்தினிற் றனத்தி னீனனாய்க் கணத்திற் கணக்கறும் விபவனாய்ச் சரையா, லுணத்துறு முடலா னடனெனவலிக ளுறைதரு தனுவனாய் மனுட, னெனத்தகு குடும்ப வீற்றினிற் புகுவ னெமபுரி யிடையுடல் விடுத்தே.

(போ-ரை.) கணத்திற் பாலனாய், கணத்திலே காமரசிகத்தருணனாய், கணத்திற் றனஹீனனாய், கணத்திலே அளவற்ற ஐச்வரியவானாய், ஜரையாற் சீரணமான அங்கத்தினாற் றேற்சுருக்குகணிறைந்த உடலுடையனாய் மனுடன் நடனெனச் சம்சாராந்தத்தில் தேகத்தை விடுத்து யமபுரியடைவான். (50)

5-வது காலமகிமானு வர்ணனம் முற்றும்.

6-வது யதி நிருபதி சம்வாத வர்ணனம்.

நீராசன் யாமுமருட் குருவினையே பணிந்தே நிமலவறி வபிமான வன்னதர்க ளாவேம், நீராதி யாற்பெருமை யுறுவை யெம திசையை நீள்புலவ ராசைகளி னீடுறுமா புரிவர், சோரா வில் வணமான தனமதா தியினுற் சொல்பேதஞ் சேய்மையதா மிருவரா நமக்கு, மோராதெம் மிடத்துநீ புறமுகனு குதியே லுயர்யாமு மொருசிறிது மொன்றைவிழைந் திலமே.

(**போ-ரை.**) நீ அரசன், யாம் அருட்குருவைச் சேவித்துப் பெற்ற பிரஹ்மஞான அபிமான வன்னதர்களாவேம்; நீ ஐசுவரியத்தாற் பெருமையுறுவை; எம்புகழ்தமைத் திசைகளி லோங்குமாறு புலவர் புரிவர்; இவ்வண்ணம்மான தனமதாதியாற் பேதமிருவர்க்கும் வெகுதூரத்ததாம்; நீ என்னை உபேக்ஷிக்கினு உயர்ந்த யாமும் நின்னை யுபேக்ஷித்து விடுவமென் றறிதி. (51)

இரும்பொருட்கட் கீசனீ யெனின்யாமு மருத்தமெத் துணையாம் வாணிகட்கு மீசனு யிருப்பேம், பருஞ்சூர னீயெ னினு வாதிதர்ப்ப நூக்கப் படும்படியி லக்கியமாம் பாடவ முண் டெமக்கே, பெருந்தனிகர் நினைப்பணிவ ரெனின்மதி யின் மலத்தைப் பிளந்தெறியக் கேள்விநசை யினரெமையும் பணிவர், திருந்தெம்பா னினக்காஸ்தை யிலதேனின் பாலுந் தெளிவெமக்கு மொருசிறிது மாஸ்தையிலை வேந்தே.

(**போ-ரை.**) பொருள்கட்கு ஈசன் நீயெனின் பொருட்சகித நூல்கட்கு ஈசன் யாமாவேம்; பெருஞ்சூர னீயெனின் வாதி தர்ப்பத்தைக் கெடுப்பதி லெமக்கும் பகுசாமர்த்தியமுண்டு; பெருந்தனிகர் உன்னைப் பணிவரெனின் மதிமலஹதத்தின் பொருட்டுச் சிரவணேச்சுக்க ளெம்மைப் பணிவர்; எம்மிடத் துனக்குச் சிரத்தை யில்லையேல் எமக்கும் நின்பா லுபேக்ஷயே யென்றறிந்துகொள். (52)

வேறு.

மகிழ்வீண் டுறுவேம் வற்கலையான் மன்னு நீது கூலத்
தான், மகிழ்வோ சமமே யாஞ்சிறப்போ மனுநிர்ச் சிறப்பா
மவனாக, மிகவு மிடிய னெவற்காசை மிளிரு மளவி னுளவுள
த்தே, மகிழ்வை யுறினே தனவானார் மருவ லிலம்பா டெவன்
றனக்கே.

(போ-ரை.) யாம் வற்கலைகளாற் சந்துஷ்டர்களாவேம், நீ பட்டு வஸ்திராதியா லாவாய், இருவருக்கும் மகிழ்வொன்றே, யாதுஞ் சிறப் பின்றும், எவனுக்குத் தன ஆசை விசாலமோ அவனே தரித்திரனும், மனமானது மகிழ்வை யடைந்திருப்பின் தனவானியாவன் தரித்திர னியாவன். (53)

பலமே சாலு மயில்வதற்குப் பானங் குயிற்றற் கறல்
சாலும், மலமாம் பூவு மணைப்பொருட்டா யாடைப் பொருட்
டாய் வற்கலையும், பொலமாம் புதிய மதுமாநதிப் பொறிக
ளவையு மயங்குகலர். நலமாம் விநய மின்மைதனை நயந்து
கோடற் கெண்ணேமால்.

(போ-ரை.) புசிப்பதற்குக் கனி போதியதாம்; மதுரநீர் பருகற் குச் சாலும்; சயனிப்பான் பூமியே போதியதாம்; வற்கலை ஆடைக் கமையும்; நவதன மதுபானத்தால் விபரீதப்பட்ட பொறிகளோடுற்ற துர்ச்சனர்களின் அனாதரத்தை அங்கீகரிப்பான் இச்சியேம். (51)

வேறு.

அயில்வெம்பயிக் கந்தனை யாடைய தூஉம்
பயிலாசைய தாகவும் பற்றிடு வேம்
துயில்வேமகி மேலொரு துன்பமி லேம்
செயல்யாபெது சீருறு செல்வர்க ளால்.

(பொ-ரை.) பிக்ஷை பிடித்துண்பேம், திக்கை யாடையா யுடுப்பேம், பூமிமேற் றுயில்வேம், துன்பமில்லாத யாம் செல்வர்களாற் செய்யற்பாலதென்? ஒன்றுமின் றென்பதாம். (55)

வேறு.

நடரு மன்றுநாம் நாம்விட ரன்றுகா யகரு
மடரு மன்றவைக் கருகரி னயன்மொழி யவிர்வேம்
படரும் பொற்றனக் கனங்குனிப் பாவைய ராகே
மிடரு மன்னனைக் காண்புற விவணெவர் யாமே.

(பொ-ரை.) யாம் நடரன்று, விடரன்று, பாடகரன்று, சபையுற்றுப் பேசுவருமன்று, தனபாரத்தால் வளைந்த மங்கையுமன்று, மன்னனைக் காண யாமியார். (56)

வேறு.

விரிமன வீசர் முன்னிவ் விசுவத்தை விரித்தார் மற்றோர்
பரிதரல் புரிந்தார் செற்றே பார்தரும் பெனவே யீந்தார்
சரிசிலின் ஞான்றுந் தீரர் சதுர்த்தசப் புவன முண்பா
ரிரிசில புரமாள் வேந்த ரிம்மதச் சுரம தென்னே.

(பொ-ரை.) முன்னுதார மதியரான அரிச்சந்திராதியராய சார்வ பௌமரால் தர்மாசரணத்தா லிவ்வுலகம் சம்ஸ்தாபிதமாயது; யயாதி யாதியர் பரிபாலித்தார்; மாபலி முதலினோர் சயித்துத் திரணம்போல் தானஞ் செய்தனர்; இப்போது மன்னியதீரர் பதினன்கு புவனங்களையும் புசிக்கின்றனர்; சிலபுரமாள்வதிற் புருடர்க் கிம்மதச்சுரமென்? ()

வேறு.

எப்புவி யாசரீட்டினுற் கணமு மிருந்திலை யருந்திடாததன்றன், வைப்பினு லாசர்க் குறுபுக ழென்னே வண்ணதனங்கிசாங் கிசத்துஞ், செப்பத னவய வக்கணத் தினிலுஞ்

செறிசட விறைபவர் செயிரைர, யொப்புற விருப்ப மாறுபட் டனிச முலேமுத முறுவதென் னம்மா.

(பொ-ரை.) எப்பூமியானது அரசர் கூட்டத்தாற் கணமும் புசிக் கப்படாதிருந்ததில்லேயோ அதன் இலாபத்தான் மன்னவர்க்குப் பரு மானமென் அதனம்சத்தின் அம்சத்தினும் அதனவயவலேசத்தினும் சட அரசர்கள் துன்புறவேண்டியதிருப்ப மாறாய் மகிழ்கின்றனர். ()

வேறு.

சலரேகை யதனுேனை வலயிதமே யாமிச் சருவமணின் பிண்டமுமோ ரணுவாகு மதையே, கலகசதங் களினேனை தம் பாகம் புரிந்தே காவலரின் கணமருந்து முற்றினுமா யினை, இல ரினை வன்னவர்க ளீவரி கின்றார் கேதமய லென்னைகொலா மவர்பாலி னின்றுஞ், சிலபுருட வதமரெவர் தனலேசம் விரும் பித் திரிதருவர் சீசீயிங் கவர்பிறந்த கேடே.

(பொ-ரை.) சலரேகையால் வளைவுற்ற இம்மட்பிண்டம் யாவும் ஒரு அணுவாம்; அரசக்கூட்டங்கள் யுத்தக்கூட்டத்தானே அதனையே தத்தம் அம்சமாகச் செய்துகொண்டு புசிக்கின்றனர்; அவர் கொடுப்பர் கொடுக்கின்றார் என்பதைவிடத் துக்கம்வேறென்; ஹீனதீன அவர்பா னின்றும் எப்புருடாதமர் தனலேசத்தை வாஞ்சிக்கின்றனரோ அவ ரைச் சீசீயெனத் தள்ளுக. (59)

வேறு.

அவரினைவ னேமற் றொருவனு மதன்ற னரியினு னுயர் தரு சிரத்தே, யெவனுடைச் சிதக மலங்காப் பொருட்டா யினைபந்தே தா வுயிரினைக் காக்குங், கவன்மதி யேய்ந்து வணங் குநின் னராரற் காணுமிப் பொழுதும்வெம் புருடர்க், குவமாறு மெலேயி லிம்மதச் சுரத்தி னுனுகன மென்பொருட் டறியேம்.

(பொ-ரை.) அவனெவனே ஒருவன் சபலப் பிறப்பினனாவன், எவன்றன் வெண்கபாலம் அலங்காரப்பொருட்டாய் உயர்ந்த சிரத்தின் கண் மன்மத தகனனாற் றரிக்கப்பெற்றதோ, இப்பொழுது உயிர் காக்குங் கவலைமதியோடு வணங்குஞ் சில நரரால் இப்புருடர்க்கு அளவற்ற மதச்சுரபாரம் யாதின்பொருட்டோ அறியேம். (60)

6-வது யதிநிருபதி சம்வாத வர்ணனம் முற்றும்.

7-வது மனச்சம்போதன நியமனம்.

அநுதின மனியர் மனங்களைப் பலவா மாற்றினிற் பணிந்தரு ளசற்கொள், ளினியருள் மனமா றனுதியென் மனமே யிருந்துளி னின்கணை தெளிவை, மனுதியேற் சுயமா யுதிதரு சிந்தா மணிகண விவிக்தசங் கற்ப, முனதுவாஞ் சிதத்தைப் பூரண மாக வுருற்றுறு தென்னுரைத் திடுநீ.

(பொ-ரை.) மனமே! நீ அயலார் மனங்களைக் கிலேசத்தோடும் நாநாவிதம் ஆராதித்துத் தினந்தினம் பிரசாதமடைவான் என் பிரவர்த்திக்கின்றனையோ! நீ உள்ளிற் றெளிவை யடைவையேற் றுனே யுதயமாம் சிந்தாமணி கணமாய நிஷ்களங்க சங்கற்பம் நின்வாஞ்சிதத்தைப் பூரிக்கச் செய்யாதா என்? (61)

வே று.

மதியேநீ சுழலுதியென் வாளாவோ ரிடத்திலேயே மருவி வாழ்வா, யெதுதானெவ் வணமாமோ வவணமஃ தியல்பாயா மிறைவே றுகா, திதமாய்ச்சென் றதைநினையா தினிவருவதையுமெண்ணா திருந்தார்க் கேயா, ததுவாய்வந் துறுபோகங் களையயில்வே னசையின்றி யம்ம யானே.

(பொ-ரை.) புத்தியே! நீயேன் வீணாய்ச் சுற்றுகின்றனை! எங்கேனும் விசிராந்தியுறுவாய்; எது எங்ஙனமாகவேண்டுமோ அதுதானே

அங்ஙனமேயாம், மாறுயாகாது; சென்றதை நினையாது, வருவதையு மெண்ணாது, சிந்தியாது வந்த போகங்களை யானனுபவிப்பேன். (62)

துயர்மய மாமிப் பொறிப்புல வனத்தின் றொடர்விடு கணந்தனி னெல்லாத், துயர்துடை தொழிலில் வலியதா மோக் கத் தூநெறி தொடருதி தனதின், னுயருருத் தகைமை யடை தினூக் குதியுன் னூர்மியொப் புறுசல கதியைக், கயபவ ரதி யைச் சேவியன் மறித்துங் களிமதி தெளிதியிப் பொழுதே.

(போ-ரை.) துன்பமய இவ்விந்திரியார்த்த வனத்தினின்றும் விராமமடைதி; கணமாத்திரையில் சேஷ துன்பத்தைக் கெடுக்குந் தொழிலிற் சமர்த்தமாய சிரேயசு மார்க்கத்தை ஆசிரயி; ஸ்வரூபானு சந்தான தற்பரத்தன்மையை யடைதி; நின் அதிசபல வியாபாரத்தை யடையாதிருத்தி, மீண்டும் அசாஶ்வத சம்சாரசக்தியை யடையாதிரு த்தி, இப்பொழுது பிரசன்னமா யிருத்தி. (63)

மாலெலா மொழிதி பிறைச்சிரோ மணியன் மாட்டுரு குத லினைக் கவர்தி, யேலவே மாகத் தரங்கிணித் தடத்தி னிடத் தினை யிருப்பென விசைதி, சாலவாந் தரங்க புற்புத தடித்தின் றனிவரித் திருக்களி லழலின், கோலமாஞ் சிகையொ டரவுற வினர்பாற் கொள்ளுறு மன்பெனோ பயனே.

(போ-ரை.) மோகத்தை விடுதி; இளம்பிறை சூடிய எந்தையி னன்பைச் சம்பாதித்திடுதி; தேவநதியின் கரையை வாசஸ்தானமாகக் கொள்ளுதி; ஏ சித்தமே! தரங்க புற்புத மின்னற்குச் சமான ஐஶ்வர் யத்தினும், சுவாலைநுனி பன்னகசமான* சுகிருத்வர்க்கத்தினும், என்ன விசுவாசம் செய்யத்தக்கது? விசுவாசம் செய்யத்தகாதாமென்க. (64)

* சுகிருத் = உறவினர்.

வேறு.

நிலையதிலாப் பூபாலர் புருவவிலந் தனிநேன நிதஞ்சுழலுந் தொழிலானே பிறழ்ச்சியளா மிந்தச், சலையையொருபொழுது மா தாரத்திரெனுடு நினையேற் சனிமனமே கந்தைநல கஞ்சுகமா யணிந்தே, அலைபுனல்சூழ் காசிநக ரரசநெறி களிலே யமர் பவன வாயிறொறும் புகுந்துகர கலத்தே, நலமதொடும் வந்து விழு நற்பயிக்கந் தனையே நலிபசிசென் றொழிந்திடவா னுழும் விழைந் தனமே.

(பொ-ரை.) மனமே நீ நிலையுள்ள அரசர்க ளின்புருவக் குடிலை யின்கண் நிதஞ்சுழலுந் தொழிலானே வியபிசாரத்தை யுடையளா மிச் செல்வியை யொருபொழுது மாதரவினோடு நினையற்க; கந்தையைச் சட்டையா யணிந்து கங்கைசூழ் காசிநக ரரசவீதிகளிலுள்ள வீடுகளின் வாயிறோறும் சென்று அஸ்தபாத்திரத்திற் பிரீதியோடும் போடும் பிக்ஷான்னத்தையே யாம் பசிநீக்கும்பொருட் டிச்சிக்கின்றேம். (65)

வேறு.

தன்முனங் கீதந் தாக்கிணுத் தியாஞ் சரசவின் கவிகளீர் மருங்கே, பின்மனுங் கவுரி கவரரி வையரின் பேசுவீ லாவளீ யொலியே, யென்மன விவண முளதெனி னசையை யியற்றுதி பவரசச் சுவைப்பில், மன்மரு விலையேல் விரைவினில் விகற்ப மருவறு நிட்டையின் மகிணீ.

(பொ-ரை.) தனக்கு முன்னர்க் கீதமும், இருபக்கத்தினும் ரசத் தோடேற்ற கவிபாடும் தக்ஷிணதேயத்துப் புலவரும், பின்னர்ச் சேடியர்களின் சாமரைவீசுங் கைக்கங்கண சப்தமும் உளதாமே லுள்ளமே! பவரசச் சுவைப்பிலிச்சைவை (சம்சாரசுகத்திலிச்சைவை); இல்லையேல் நிருவிகற்ப நிட்டையின்கண்ணே மகிழுதி. (66)

வேறு.

சகல காமந் தருந்திருவைத் தனுவி னோர்கள் சாரினு மென். பகையின் முடிமேற் பாதமதைப் பதிக்கும் படியே படைத்திடினென், மிகவும் விபவங் களினானே மினிர்மித் திரரை மேவிடினென், பகரித் தனுத்தான் கற்பம்வரை பருத்து மிருந்தும் பயனென்னே.

(பொ-ரை.) இச்சித்ததை யெல்லாந் தருந்திருவைச் சரீரிகள் சார்ந்தாலுமென்னே, பகைவரின் சிரத்தின்கண்ணே பாதத்தை வைத்துவிடிற்றானென்னே, மிகுந்த ஐஸ்வரியங்களினானே மித்திரர்களைச் சம்பாதித்துவிடிற்றானென்னே, இச்சரீரமானது கற்பகாலபரியந்தம் நிலைபெற்றுந்தான் பயனென்னே. (67)

வேறு.

பவனிடத்திற் பத்தியினைப் பதித்திடுக பதிக்கனுள பவநா சத்தி, னிவர்பயத்தை யெண்ணுறுக வுறவினர்பா னேசமிசை யென்மா மாரன், வெவுகருமக் குடன்படேற் கூட்டுற வின் றேடமின்றி விசன மான, நவவனங்கள் புகின்விரக்தி யுறுமிதிலென் னதிகமே னயக்கற் பாற்றே.

(பொ-ரை.) பரமேசுரனிடத்தே பத்தியைச்செய்தி; சனனமரண சம்சாரபயத்தை நினைதி; உறவினரிடத்து நேசமொழிதி; மன்மத விகாரமடையாதிருத்தி; சம்சர்க்கதோஷமின்றிச் சனமற்ற வனங்கள் புகத்தக்கனவாம்; ஆண்டோ வைராக்யம் உளது; இதற்குமேல் நமக்கென்ன இச்சிக்கத்தக்கது. (68)

ஆதலினு னனந்தமா யஜரமாய்ப் பரமாகி யமர்ந்தே யாண்டுஞ், சோதியதா மப்பிரமஞ் சிந்தனைசெ யிவ்வசத்தின் விகற்

பத்தாற் றுதைவதென்னே, யாதினனு ஷங்கிநினக் கிப்புவன வதிபதித்வ யசசு போன்ற, தீதுபயில் போகமெலா நிட்டை பெறுர்க் குடன்படலாய்ச் செறிவ வன்றே.

(போ-ரை.) ஆதலினுல் நாசமற்றதாய்ச் சரையற்றதாய் மேலாய்ச் சர்வகதமாய்ச் சோதியாயிலங்கும் பிரமத்தைச் சிந்தனைசெய்தி, இவ் வசத்தின் விகற்பத்தாற் பெறுவதென்னே, பிரஹ்மத்தியானியாகிய நினக்கு இப்புவனுதிபத்திய போகங்களெல்லாம் நிட்டையடையார்க் குடன்படலாய்ச் சேரப்பெறுவதல்லவா? (69)

பாதலத்திற் புகுகின்றுய் மனமேநீ நபங்கடந்து பறக்கின் றுயால், சாதமுற வட்ட திசை மண்டலங்கள் சுழலுதிசஞ் சல த்தி னுனே, மாதிரமா மான்மவித விமலமதாம் பிரமமதை மயலி னுனுந், தீதறவே யென்னேநீ சிந்தியா யெதனுனே திரவீ டுண்டாம்.

(போ-ரை.) பாதாளத்திற் செல்லுகின்றனை; மேலுலகங்களையுங் கடக்கின்றுய்; எண்டிசை மண்டலங்களுஞ் சுற்றுகின்றனை சஞ்சலத்தி னுல்; நிலைபெற்றதாய்த் தனக்கினியதாம் நின்மலமாயிலங்கும் பிரமத் தை மயங்கியும் என் சிந்தியாமல் மனமே! நீ யிருக்கின்றுய்? எதனைச் சிந்தித்தான் மோக்ஷமேயுண்டாய்விடுமோ. (70)

7-வது மனச்சம்போதன நியமனம் முற்றும்.

8-வது நித்தியாநித்தியவஸ்து விசாரம்.

மறையொடு மிருதி புராணநீள் படன மகவிரி வரியநூல் களினு, லறைதிவக் ராமக் குடில்வசி பலத வருங்கரு மத்தொ ழின் மயலா, லுறுவதென் பவதுன் பின்கன ரசனை யொழிபிர ளயவன றனது, பெறுசெயல் சுகத்தின் பதத்தையொன் றொழித்துப் பேசனவ் வணிகர்செய் பணியே.

(போ-ரை.) சுருதி ஸ்மிருதி புராண மகாவிஸ்தார சாஸ்திரங் களைப் படிப்பதினாலென்? சுவர்க்கக்கிராம குடிசையில் வாசஞ்செய்விக் கும் பயன்றருங் கர்மக்கிரியா விப்ரமத்தாலென்னே? எதை யொழித் தெனின்:—சனனதுன்பபாரமெழலை யழிப்பதற்குப் பிரளயாக்கினி யாப ஸ்வாத்மானந்த பதப்பிரவேசச் செய்கையொன்றை யொழித்தெ ன்க; மற்றவையே வணிகவியாபாரம் போன்றதாம் என்றறிக. (71)

திருவுள மேரு வெதனினூற் கடைக்காற் றீயினின் வளை ந்துரு குறுமாம், பெருமிரு பகரக் கிராகமே விடமாம பெருங் கடல் வற்றுறுந் தரணி, தரபதத் தானுந் திருகமாந் தரையே தளர்வுறுங் கரிகல பகர்ண, வொருநுனிச் சபல மொத்துறு காயத் தூ றுங்கதை யுரைப்பதென் னுரையே.

(போ-ரை.) சம்பத்துள்ள மகாமேருகிரியானது யுகமுடிவக்கினி யாற் பீடிக்கப்பெற்று வீழ்கின்றது, மகரங்கட்கும் முதலைகட்கு மிட மாகிய பெருங்கடல் வற்றும், பெருமலை சிறமலைகளால் நிலையாம், தரையுமழியும், எனின், யானைக்கன்றின் காதினுனியொத்த சஞ்சலக் காயத்தின் கதை யென்னே, அவசிய மழியுமென்பதி லையமின்று மென்க. (72)

ஆகமுங் குறைந்த தருநடை தளர்ந்த தமரெயி றுதிர்ந் தன விழிவீ, றேகிய செவிட தெழுந்தது வாயி லிழிந்தது கோழையின் னுறவோ, ராகுறு மொழியா தரித்திலர் மனைவி யாற்றிலள் பணியருஞ் சுதனே, வேகினன் பகையா யையகோ துயர மிந்நர ருறுங்கிழ வயதே.

(போ-ரை.) தேகம்வாடியது, நடைதளர்ந்தது, தந்தபந்தி சிந்தின, கண்பட்டது, காது செவிடாயது, வாயிற்கோழை யொழுகுகின்றது, உறவினர் வாக்கியத்தை ஆதரித்திலர், மனைவி சேவை செய்திலள், மகன் பகையாயினன், அந்தோ! அந்தோ! இப்புருடரின் கிழத்தனை மை துன்பத்திற்கே யிடமாம். (73)

வேறு.

தலையின் மயிரின் றவளிதத்தைச் சடுதி நோக்கித் தருணியர்க
ளலெசெய் சரையின் பரிபவத்தி னகம தாயா ரோபிதமாம் [ன்
வலிய வெலும்பின் சதகமுறும் வறுமைப் புருடன் றனைபக்கா
மிலேமி லேச்சர் கூபமென மிகுதூ ரத்தே விட்டொழிவார்.

(பொ-ரை.) தலைமயிரின் வெண்மையைத் தருணியர் நோக்கிச் சீக்கிரம் சரையால்வரும் அவமானஸ்தானமானதும் வெளியேதோற்று மெலும்பின் கூட்டங்களோடு கூடியதுமாய புருடசரீரத்தை மிலேச்சரின் கூபம்போல் மிகுதூரத்தில் விட்டொழித்துவிடுவார். (74)

வேறு.

எத்துணைச் சுபமிக் காயநீ ரோக மெத்துணைத் தூரமே சரையா, மெத்துணைப் பொறிகள் வலியுற விலேயோ வெத்துணை யொழிந்தில தாயு, எத்துணை பேதற் குயர்வுற விதுஷ ஞன் மிக முயல்வுறல் கடனாம், பத்திய பினந்தீ யிலந்தனிற் கூபம் பறித்திட முயறலெத் தகைத்தே.

(பொ-ரை.) எதுவரை இத்தேகம் ரோகமின்றிச் சொஸ்தமாயிருக்குமோ சரையணுகாதிருக்குமோ இந்திரியங்கள் சத்தியுள்ளனவாயிருக்குமோ ஆயுள் கழியாதிருக்குமோ அதற்குள் அறிஞன் தனக்குரிய நன்மையில் முயலவேண்டும்; கிரகத்தில் நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டபின் கூபந்தோண்ட முயலுத லெத்தன்மைத்தாம்; ஆதலாலுடனே முயன்று முத்திக்குறுநெறியில் முந்தவேண்டு மென்பதாம். (75)

தவமதைப் புரிவ ராகிவா னதியைச் சார்ந்துவாழ்ந் திடு
துமென் விநய, நவமுறக் குணவு தாரமா மணையைத் தழுவி
வாழ்ந் திடுதுமென் னூலின், குவையினை யலது விவிதகா
வியமீ குளிரமு திரதமாந் துதுமென், னவசில நிமிட வாயுளூ
ரூடே யாற்றலென் னறிகில் மியாமே.

(போ-ரை.) தவஞ் செய்பவராய்க் கங்கையை யடைந்து வாழ்வோமா? விநயத்தோடும் அநேக நற்குணலங்கிருத மனைவியைக் கூடி வாழ்வோமா? சாஸ்திர சமுதாயத்தினையேனும் நானாவித காவியத்தையேனும் படித்து அவைதரும் அமுதரசம் அருந்துவோமா? அற்ப நிமிஷத்தை ஆயுளாயுடைய யாம் செய்வதென்னே. (76)

வேறு.

இத்துரக சலமனமார் பூபுஜரோ வினிதேத்தற் கிசையாராசை, மெத்தவுறு யாமுமிகு பலத்தினின்யாத் திடமனத்தை மேவா நிற்பேங், தத்துசரை யுடலரிக்கு மேமனுமிப் பிரியவுயிர் தன்னையே மாய்க்கு, மொத்தநண்ப வுலகிலிருந் தவத்தையன்றி மற்றறிஞர்க் குயர்ச்சி யாமோ.

(போ-ரை.) இந்தக் குதிரைபோற் சலமன அரசரைப் பூஜித்துப் பிரசன்ன மாக்குதல் அசாத்தியம்; பேராசையராய யாமோ அதிமகத் பலத்திற் கட்டப்பட்ட மனத்தராவேம்; சரையோ உடலைக் கெடுக்கும்; எமனும் இப்பிரிய உயிரை மாய்ப்பன்; தோழனே! பெருந்தவத்தையல்லது அறிஞருக் குயர்ச்சி யொன்றுண்டோ. (77)

வேறு.

மானமு மாழ்கித் தனமழிந் தேற்றல் வறிதுபோ யுறவினர் மடிந்தே, பானிறை பணிய ரேகியெவ் வனமும் பையவே பாறிய பின்னஞ், சானவிப் பயத்திற் பவித்திரக் கலிமா சலமுழைத் தடக்கொடி யிலத்தோ, ரானவெவ் வாசங் கேவலமிஃதே யடையநன் மதியினர்க் குரித்தே.

(போ-ரை.) மானங்கெட்டுத் தனமழிந்து யாசகம் வீணாய் உறவினரிறந்து வேலையாட்களொழிந்து யவ்வனமுஞ் சென்றபின் கங்கா தோயத்தாற் புனிதமாய கற்களோடுகூடிய இமாசலக் குகையிடத்துற்ற கொடிவீட்டில் வாசமீயாதோ அவ்விதுவே யடைதல் நல்லறிவினர்க் குரியதாம். (78)

நிலவொளி ரமியந் திருணமார் வனத்தி னிகணடுத் தல மனோ கரமா, நலவரோற் றுமையி லெழுசுகம் ரமியம் நன் மனோ கரமின்கா வியத்தே, சொலுகதை கோபத் துதிகணீர்த் துளிசேர் துயர்தயி னையின்முகம் ரமிய, மெலிபெலா மிரமிய மனித்தனை மனத்தின் மேவுறின் மீண்டிலை சிறிதே.

(பொ-ரை.) நிலவொளி ரம்மியமாம்; புல் நிறைந்த வனத்தலம் மனோகரமாம்; சற்சங்கத்தா லெழும் சுக மிரம்மியமாம்; காவியத்தே சொல் கதை மனோகரமாம்; ஊடற்கோபத்துதித்த கண்ணீர்த்துளி சேர்ந்த துன்ப மனைவியின் வதனம் இரம்மியமாம்; எல்லா மிரம்மிய மாம்; அநித்தத்தன்மை மனத்தின்கண் மேவிடினோ பின் இவ்விடத் தெதுவு மிரம்மியமின்று மென்றுணர்க. (79)

அரமிய தலம்வாழ் வுறவிர மியமெ னன்றுகொல் கீதமே முதல, சிரவிய மலவோ வரிவைதை வாலாற் செனிசுக மிக மகிழ் வலவோ, சருவமுந் துறவர் மற்றுழ லளியின் சலிசிறை வளியலை தீபத், தெரிசுடர் கடுப்பச் சலமென வெணியே யேகி னர் வனநனந் தலையே.

(பொ-ரை.) மேல்வீடு வசிக்க ரம்மியமன்று. கீதமாதிய கேட்க மனோகரமன்று, பிராணசம மங்கையை அங்கையாற் காடாலிங்கனஞ் செயலாலுண்டாஞ் சுக மிகவு மகிழ்வு தாராதா, எனினும், சுழலாநின்ற வண்டின் சலிக்குஞ் சிறகால் உண்டாங் காற்றாலலையுந் தீபச்சுவாலை போற் சஞ்சலமென யாவற்றையு மெண்ணித் துறவிகள் வனஞ்சென் றனர். (80)

8-வது நித்தியாநித்தியவஸ்துவிசாரம் முற்றிற்று.

9-வது சிவார்ச்சனம்.

தாதையே பழைய பவங்கொடுத் திப்பூ தரணியை யாய் ந்துறு மெமது, காதுறு நெறியை யேனுங்கண் ணெறியைக்

கதுவவே யில்லையத் தகையன், கோதறு விடயக் கரிணிபாற்
காட கூடமா னமதவுட் கரண, வாதுரக் கரியி னிறுவலிற்
சால வாடலெவ் விவன்றரிப் பவனே.

(பொ-ரை.) ஐய! அனாதி சமுசார மாரம்பித்து இம் முப்புவனத்தை ஆராயும் எமது காதின் வழியையுங் கண்ணின் வழியையு மத்தன்மைய னடையவேயில்லை, எத்தன்மையனெனின்! எவ்விவன் குற்றத்தோடுற்ற விடயப் பெண்யானையின்பா லதிதிட கூடாபிமானத்தால் மதத்த சித்தயானையைக் கட்டும் விளையாட்டையவனேயவனே அத்தன்மையனென்க. (81)

தன்னசை யுலவா றீனமி லசனஞ் சற்சன ரொடுசக வாச,
மின்னுப சமவி ரதபலத் ததையே யியற்றனற் சிரவணம் புறத்தே, சன்னமுற் றசையு மனமுமெவ் விவைகள் சார்வுறு மிப்பரி ணமம், மன்னுமெத் தவத்தின் மகிமையோ நெடுங் கான் மனந்தனி னோர்ந்துங் கண்டிலனே.

(பொ-ரை.) தன்னிச்சைப்படி சஞ்சரித்தல், அதைனிய போஜனம், சாதுசங்க சகவாசம், விஷயபோக விரக்தியே முக்கிய பலமாகவுடைய விரதம், வேதாந்த நூற்சிரவணம், பாகியத்தில் மந்தசஞ்சார மனமும் என்னுமிவைகள் எந்த மகத்தபத்தின் பரிபாகமோ அறிந்திலன் நெடுங்கால மோர்ந்தும், இவைகள் மகத்தாய தவத்தின் பயனென்பதாம். (82)

விடயவெவ் விழைவு மடிந்ததொண் மனத்தே விண்டதந்
தோவந்த விளமை, யிடரவ யவத்தே குணங்களுங் குணஞ்ஞ
ரின்றிகிட் பயனதா யேகுந், திடவலிக் காலமி லெமன்கடி
தடுத்தான் செய்வதென் னினியகோ தெரிந்தேன், விடமத
தகன னங்கிரி யுகளம் விடுத்தயற் கதியிலென் பதுவே.

(பொ-ரை.) விடய மனோரதம் அனுபவிக்கக் கிட்டாமல் மனத்தின்கண்ணேயே மடிந்தன; அவயவங்களில் அந்தயவ்வனமுஞ் சென்

றது; வித்யாவிநயாதி குணங்களும் குணங்கவர்வோ ரின்மையின் மாய்ந்தன; பலவானும் சகியாதவனும் காலஸ்வரூபனுமாகிய மிராநின்ற எமனும் கிட்டிவிட்டா னுயிர்கொண்டேக; அந்தோ! இஞ்ஞான்று செய்யத்தக்க தென்னையோ அறிந்திலனே! ஆ! ஆ!! ஆ!!! அறிந்தேன்! அறிந்தேன்!! அறிந்தேன்!!! மதனாந்தகனாகிய உமாநாயகன்றன் பாதாரவிந்தத்வந்த்வங்களை விடுத்து வேறுகதி யில்லவேயில்லை; அதை யினித் தியானிப்பேன். (83)

வேறு.

உலகதி யீச னான வுபர்மக தேவன் மாட்டு
முலகினுள் ளான்மா வான வுயர்சனார்த் தனன்றன் பாலு
முலகுறு பொருளின் பேத வுணர்வெனக் கிலையென் றாலு
முலகுறு நேசம் பால வுடுபதி யுடையன் பாற்றே.

(பொ-ரை) சகத்திற்கு ஈசுரனாகிய மகாதேவரிடத்திலும், சகத்தின் அந்தரான்மாவா யிராநின்ற சனார்த்தனனாகிய மகாவிஷ்ணுவினிடத்திலும், இது வேறுபொருள் இது வேறுபொருள் என்னும் பேதபுத்தியானது எனக்குக் கிஞ்சித்து மின்றாம்; ஆயினும், அன்பானது இளம்பிறை யணிந்த எந்தையிடத்தேயுளது; பேதபுத்தி யில்லாவிடினும் இஷ்டதெய்வமொன்றில் அதிகபற் றிருக்கவேண்டு மென்பதாம்.

வேறு.

ஒலியெலா மொடுங்கு மொள்ளிர வுகளி லொளிமிகு நிலவினால் வெளுத்த, தலமெனு மமரர் நதியினோர் புளினந் தனிற்சுகந் தனினிருந் தினியாஞ், செனுபவப் பெருக்கின் தளர்ச்சியி னானே சிவசிவ சிவவென வரத்த, வொலிபுரி யுட்சார் மிகுதரு பாட்ப வுறுவமென் றுருகுலத் திசையே.

(பொ-ரை.) சப்தமடங்கிய இரவுகளில் பிரகாசியாநின்ற சந்திரிகையால் வெளுத்த தலமாகிய கங்கையின் மணல்மேட்டில் உட்கார்ந்து

கொண்டு சம்சார விஸ்தாரத்சாற் றுக்கிதராய யாம் சிவசிவசிவ என்றாரத்த சப்தம்செய்பவராய் உள்ளடங்கிய மிகுந்த கண்ணீரால் வியாகூலாவஸ்தையை என்று கழிப்போம். இவ்வண்ணம் கிடைப்பின் யாம் கிருதகிருத்தியராவதில் ஐயமின்றாமென்றுணர்க. (85)

திருவெலா மீந்த பின்றரு ணமதாய்த் திகழ்தயை நிறையிரு தயராய், வெருபவ மதனில் விடமமாய்ப் பிறழும் விதிகதியதைநினை பவராய்த், தருநிறை புணிய வனநிறைந் திலகுஞ் சாற்கலை மதிக்கதி ரான, வரிவையொ டிரவை யரன்பத நினைவொண் ணளியராய்க் கழிதரலென்றோ.

(பொ-ரை.) அகில தனங்களையுந் தானஞ்செய்தபின் நற்றயை நிறைந்த இருதயராய்ச் சம்சாரத்தில் விஷமபரிபாகமாய தைவப்பிரவிர்த்தியை ஸ்மரிப்பவராய்ப் புண்ணியாரண்யத்தில் யாம் அரன் சரணாரவிந்தத் தியானத்தையே முக்கிய ரக்ஷணமாக வுடையவராய் வியாபித்த சரற்கால சந்திர கிரணங்களோடுகூடிய இரவை என்று கழிப்போம். (86)

காசியி லமர நதிக்கரை யிருந்தே கந்தையங் கோவணனாகிப், பேசிரு கரங்கள் சிரந்தனிற் குவித்தே பெரியமுப் புரமெரிக் களித்தோ, யேசிவ கவுரி நாயக சம்போ வெழிற்றிரி நயனவந் தருளென், றுசற வரற்றிக் கணமெனத் தினங்களடியனுக் ககலலென் றம்மா.

(பொ-ரை.) கந்தையைக் கோவணமாகவுடையவனாய்க் காசி மகா க்ஷேத்திரத்தில் கங்கையின் கரையிலிருந்து இருகரங்களையுஞ் சிரசிற் குவித்து, முப்புரமெரித்த முதல்வ! சிவ! உமாநாயக! சம்போ! திரிநேத்திர! என்முன் எழுந்தருளிவந்து திருவருள் செய்யவேண்டுமென்று உரக்க அழுது ஒருக்ஷணம்போல் தினங்கள் அடியேனுக்கென்று கழி

யும்; பரமேசனைச் சந்ததம் பணிகின்ற யான் நாட்கழிவதையுங் காணே னுயின் சர்வானர்த்தமும் எனக்கின்றுய்விடு மென்பதாம். (87)

கங்கையிற் படிந்து விபுநினை நற்பூ கனிகளா லருச்சித் துத் தேயங், தங்குள மாகிக் கிரிக்குகைக் கன்மஞ் சமூலத்தி லான்மார மனுமா, யங்கனி யுணியாய்க் குருமொழி ரதனு யரி மகன் றகனநின் னருளால், வெங்கனென் ஞெழிவல் சமகர சாணர் வேலையி லெழுந்துய ரந்தோ.

(பொ-ரை.) கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, விபுவாகிய தேவரீரை நல்ல பூ கனிகளாற் பூசித்துத் தியேயமாகிய தேவரீரிடத்தே யுள்ள முள்ளவனுய் மலையின் குகைப்பாறைக் கட்டின் மூலத்தில் ஆன்மாரம னுய்ப் பழம் புசிப்பவனுய் ஆசிரியர் மொழியைச் சிந்திப்பவனுய் மன் மத தகனனே ! தேவரீரினருளால் அடியேன் றுல்லிய காசரணரும் மகரரேகையைப் பாதத்தி லுடையவருமாய அரசரின் சேவையா லெ ழுந்துன்பமென் றெழிவேன். (88)

வே று.

ஒருவ னுகியெவ் வேட்கையை யொழித்தவ னுகிப்
பெரிய சாந்தனுய்க் காதலப் பிக்கைபாத் திரனுய்ச்
சருவ வாசையி னம்பர னுகியே சம்போ
கருமநாசக சமர்த்தனுய்க் கடையமென் றடைவேன்.

(பொ-ரை.) ஒருவனுய்க் கொடிய ஆசையை யொழித்தவனுய்ப் பெரிய சாந்தனுய்க் கைத்தலத்தையே பிக்ஷைப்பாத்திரமாக வுடையவ னுய் அஷ்டதிக்கையே வஸ்திரமாகவுடையவனுய்ச் சம்புவே! கருமநாச சமர்த்தனுய்க் கடையனுய அடியனென்றுவேன். (89)

வே று.

பாணியிலேப் பயிக்ககலம் பயின்றவரா யியல்பாற் பரிசுத்த பயிக்கமதாற் பற்றியகன் முதராய், வேணுமென்ற விடத்தனி

னே வீற்றருளு பவராய் விசுவமதைத் துரும்பெனவே யடிக் கடிகாண் பவராய், நாளுடலை வீடலாா யினுமகண்ட பரமா னந்தவனு பவமதனைப் புரியுமவ ராகிப், பூணுமகா யோகியருக் குமைகொழுந னருளாற் பொலிசுலப யாதோவோர் நெறிபெற வுற் றதுவே.

(போ-ரை.) கையையே பிக்ஷைப்பாத்திரமாக்கினவராய், இயல் பாகவே தூயதாய பிக்ஷையான் மகிழ்பவராய், இஷ்டமான இடங்களி லிருப்பவராய்ச், சகத்தை நிரந்தரம் துரும்பென எண்ணுபவராய்ச், சரீ ரத்தின்கண்ணேயே அகண்ட பரமானந்த அனுபவமதனைப் புரிபவரா யிராநின்ற மகாயோகியருக்கு உமாநாயகன் றிருவருளாலியாதோ ஒரு சுலபமார்க்கமல்லவோ கிடைத்துவிட்டது ஈசன்றிருவருளாலன்றி யித்தன்மை கிடைப்பதரிதென்றபடி. (90)

9-வது சிவார்ச்சனம் முற்றும்.

10-வது அவதூதசரியை.

கோவண நூறு கூறுபுற் பீறற் கொளுங்கந்தை மற்று மத் தகைத்தே, யாவலில் பயிக்க வுணவெண மிலதா மருந் துயில் வனமயா னத்தே, தாவிறன் வயனுர்த் தடையறத் திரி தல் சந்ததஞ் சிந்தைதண் மையதா, மூவுறில் யோக மகோற் சவத் திறமை மூவுல காளலா லென்றே.

(போ-ரை.) கௌபீனமோ சதகண்ட ஜர்ஜரதரமாய கந்தையாம் (அநேகந் துவாரமுற்ற அதிஜீரணமாய கந்தைத்துணியாம்), குளிர்காற் றுத் தடுக்கவும் மீண்டு மத்தகைய கந்தையேயாம்; சிந்தையு மபே க்ஷையுமற்ற பிக்ஷான்னமே போஜனமாம்; சுடலையினேனும் வனத்தி

னேனும் நித்திரை, சுதந்திரமாய்த் தடையற்ற சஞ்சாரம், சந்ததஞ் சிந்தை சாந்தம், பிரமத்யான மஹோற்சவத்தில் திரத்தன்மையுங் கிடைத்துவிடின் மூவுலகராகாட்சியாற் பயனென்னே. (91)

வேறு.

பிரம வண்டமோ மண்டலீ மாத்திரம் பிறங்கு
மொருவு லோபத்தின் பொருட்டதென் னோவுயர் தவர்கே
வருக யற்றிரி தருதலால் வாரிதி மதனந்
திரம தாயுற விலதென நெளிவதே யாமால்.

(பொ-ரை.) பிரஹ்மாண்டமோ கடாதிபோலளவுறு பரிச்சின்னமாம், தீரதவசிக்கு அது லோபத்தையுண்டாக்கக் கூடியதா என்? அன்றும்; எங்ஙனமெனின், கடலானது சிறுமீன் சுழலுதலால் கலங்குமா? நிச்சயமாய்க் கலங்காதல்லவா! (92)

வேறு.

அம்மையிலக் குமியயலோ னெவனை யேனு மடுத்திரந்தி யென்கணசை யடைய வேண்டாம், விம்முவிட யத்துழல்வா வயநின் னுவர் வேட்கையிலர்க் கென்னுவா யிந்த ஞான்றே, யம்மியைப லாசவிலைப் புடிகை யான வருங்கலத்திற் பாவனமா மகங்கடோறு மிரந்த, செம்மையுறு பொருள்களினு லேயேஞ் ஜீவிகையைச் செய்திடுவா னியாங்கண்மிக விழைவினையுற் றனமே.

(பொ-ரை.) இலக்ஷ்மியம்மையே! அயலோனெவனையேனு மடைந்திரந்தி, என்னிடத்தாசை யடையாதே, விஷயப்பற்றுடையவரன்றோ நின் வயமாவர், ஆசையற்றவர்க் கென்னுவாய் நீ, யாமிப்போது தைத்த பலாசவிலைப்பாத்திரத்தி லிரந்த பவித்திரமாகிய நற்பொருள்களினாலே உயிர்க்காப்புச் செய்ய இச்சையடைந்திருக்கிறோம்; ஆகையால் விரக்தர்களாய எம்படில் நீ யிருந்துதா னென்ன பிரயோஜனம்.

வே று.

மகிமகத் தணைய தாம்புய லதையே மன்பெருந் தலையணை நபமே, தருவிதா னமதா மிவ்வனு கூலத் தண்வளி விசிறி யாஞ் சரற்போ, துகைமதி தீபம் விரதியாம் வநிதை யொடு புணர்ந் துநிதரு சுகியாய்ச், சகலமா பூதி மன்னென யோகி சாந்தனாய்த் துயிலுவ னம்மா.

(போ-ரை.) பூமியே மாசய்யையாம்; புஜலதையே தலையணையாம்; ஆகாசமே மேற்கட்டியாம்; அனுகூலமாய குளிர்காற்றே பங்காவாம்; சாற்காலமதியே தீபமாம்; இத்துணைச் சாமக்கிரியனாய் விரத்திப் பெண்ணொடும் புணர்ந்து சுகியாய்ச் சகலைசுவரிய சம்பன்ன சார்வ பௌம அரசனைப்போல் மகாயோகி சாந்தனாய்த் துயில்வன். (94)

வே று.

ஐயமயில் பவனாகிச் சனநாப்பண் மருவ லாகிலனாய்த் தன் வயசேட் டயனாகிச் சததங், கையுறல்வீ டலின்விரக்த நெறி யையுறு பவனாய்க் கதிமறுகி லெறிகிழிந்த பழையவுடை யினனாய், மையலற வுற்றகந்தை யாசனனாய் மான மதவகங்கா ரந் தணந்த வல்லவனாய்ச் சமமாஞ், செய்யசுக வதிசயத்தே யழுந் தும்விழை வுளனாய்ச் சிறந்தவொரு வருந்தவனு நிகழ்ந்திடுவ னன்றே.

(போ-ரை.) பிக்ஷையெடுத் துண்பவனாய்ச், ஜனமத்தியிற் செல்லாதவனாய்த், தனக்கிஷ்டமான தொழிலோடு மிஷ்டமான சஞ்சார முடையவனாய், தள்ளுத லொன்றைக் கொள்ளுதலின்றி நிரந்தரம் வைராக்யமார்க்க முற்றவனாய், வழியிற்கிடக்கும் கிழிந்தபழைய ஜீரண மான வஸ்திரத்தையுடையவனாய்ப், பழைய கந்தையையே ஆசனமாக வுடையவனாய், மானம் மதம் அகங்கார மற்றவனாய், உபசாந்திச் சுகத்

திலேயே கட்டுப்பட்ட மனத்தையுடையவனாய் ஒரு அருந்தவன் கம்பீரமாய் வீற்றிருப்பன். (95)

சண்டாள னென்னிவனற் றுவிசாதி யலது சதுர்த்தனோ
அரும்பெரிய தாபசனோ வலதென், றண்டாத தத்துவமாய்
தற்பரபுந் தியனோ தக்கவெவ னேனுமொரு யோகவிறை யோ
வென், விண்டாறே யுதிவிகற்ப சற்பவா சால வீணர்களான்
மறுகதனில் வினவுறினுஞ் சினமே, மண்டாராய் மகிழ்வைமனு
மனருமில ராயே மவுனமதா யோகபரர் சென்றுமறு விலரே.

(பொ-ரை.) சண்டாளனோ, இவன் பிராஹ்மணனோ, சூத்திரனோ, அல்லதென் தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்யும் புத்திமானோ, அல்லதே தேனுமோர் மகாயோகீசுவரனோ, அல்லதென் பெருந்தபசியோ, என நினைத்தவண்ணம் பேசும் மூடவாயாடிச் சனங்களால ஏசுறினும் வீதியில், கோபமும் மகிழ்ச்சியையு மடையாதவராய் மவுனமுடையராய் யோகிகள் செல்வர். (96)

வேறு.

வாதையின் முயல்வற் றடைதரு மசனம் வனசனல் வாயு
கற் பிதமாங், காதர வுகளுக் கிளம்புலே மேய்ந்து களிப்புறும்
பசுக்கள்பூத் துயின்றே, கோதுறு குடும்பக் கடல்கடக் காற்
றல் கொளுமதி நரர்க்கச்சீ வனத்தை, மோதின னதனைக்
கோலுவர்க் கனிச முழுக்குண முடிவினை யுறுமால்.

(பொ-ரை.) ஹிம்சையும் யத்தனமுமின்றி யெய்தும் போஜனம் வாயுவாய்ப் பிரமனாற் கற்பிக்கப்பெற்றது சர்ப்பங்கட்கு; இளம்புன் முதலிய மேய்ந்து, பசுமுதலியன பூமியிற் றுயிலாநிற்கும்; சம்சார சாகரத்தைத் தாண்டு மாற்றலுடைய நரர்க்கொரு சீவனத்தை வைத்தார்; அதைத் தேடுவதிலேயே தங்கள் குணங்களை முடிவுசெய்து பரமனையும் மறந்து அலைகின்றனர். (97)

கங்கையின் றீர விமகிரிச் சிலையிற் கட்டுறு பதுமவா தன ணுய், மங்கலச் சிவத்யா ஊம்பயின் முறையான் மருவிய யோக வின் றுயிலே, யங்கெனக் கென்னே யச்சுப தினத்தா லாவ தோ வறக்கிழ வரிணஞ், சங்கையற் றெனது வங்கமேற் றனது சுடலம துராய்தல்யாண் டாமோ.

(பொ-ரை.) கங்கையின் தீரத்திலிருக்கும் இமாசலப் பாறையில் பத்தபத்மாசனத்தோடு கூடியவனுய்ப் பிரஹ்மத்யான அப்பியாச விதி யால் யோக நித்திரையை யடைந்தவனுய எனக்கு அந்தப் புண்ணிய தினங்களாற் பலிக்கத்தக்கதென்? யாண்டு அந்தக் கிழமான்கள் பயமற் றனவாய்த் தங்கள் சரீரத்தை என் சரீரத்தில் அரிப்பு நீங்கும்பொருட் டுத் தேய்த்துக்கொண்டிருக்குமோ, அத்தகைய சிவகாருண்யாதி நிறை ந்த பிரஹ்மத்தியானமே வேண்டற்பாலதாம். (98)

புனிதகைக் கலமுந் திரிந்துறு மயிக்கப் பொன்றவி லசன முந் தசதிக், கெனுமக னுடையுஞ் சபலமி லனற்ப விரும்புவித் தற்பமு மெவர்க்கே, மனசங்க வங்கி கரணைக் குவமா மன மகிழ் வர்கடன் னியராய்க், கனதயி னியத்தி னிடார்ப்பெருக் கொழித்தே கருமகின் மூலனம் புரிவார்.

(பொ-ரை.) பவித்திரமாகிய கைத்தலப்பாத்திரமும், சுற்றிச் சுற்றி யெடுத்த அக்ஷயபிக்ஷான்னமும், பத்துத்திசையாய விஸ்தாரவஸ் திரமும், பூமியாய பெரிய அசஞ்சல சய்யையும், எவர்கட்குச் சங்கரஹித அங்கீகாரத்தாற் பரிபக்குவமான மனமோ அம்மனத்தான் மகிழ் வுடையராய அவர் தன்னியராய்த் தைனியதுக்க மற்றவராய்க் கர்மங் களை நாசஞ்செய்வர். (99)

வேறு.

மேதினியென் மாதாவே மாருதமாந் தந்தாய் மித்திரனுந் தேஜசுவே யறலெனுநல் லுறவே, யோதுநப வுடன்பிறப்பே

யுங்களுக்கு முடிவா யுறுபிரணு மாஞ்சலியை யுஞற்றுவனே யாகிப், பாதவுங்கள் சங்கவசத் துற்பனபாக் கியத்தாற் பரவ விலங் கமலமாம் ஞானமத ஞனே, காதியொழி சருவமகா மோகமகி மையன்யான் கவலையறப் பரப்பிரமத் திற்கலக்கின் றனனே.

(பொ-ரா.) மேதினியாய என்றாயே! காற்றாய தந்தையே! தேநக ஞய தேயுவே! நல்ல உறவாய ஜலமே! ஆகாயமாய சகோதர னே! உங்களுக்குக் கடைசியாய் நமஸ்காரம் புரிபவனாய் உங்கள் சங்க வசத்தாலுண்டாய பாக்கியத்தால் எங்குமிலங்கும் நிர்மல ஞானத்தால் கெடுக்கப்பட்ட சர்வமோக மகிமையுடையவனாய யான் கவலையின்றிப் பரப்பிரஹ்மத்திற் கலக்கின்றேன். (100)

ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி வைராக்ய சதகம் முற்றும்.

பொற்புறு வீரசேகரன்றன் பூங்கழற்
கற்புறு மடியனே னாற்றிம் மாலையை
யெற்புறு களந்தனி னிசைவிப் பேனொரீஇ
மற்பெறு மனந்தனை மறக்கும் வாஞ்சையே.

வன்னிமாநகரில் வைகுந் தேவர்கள் வாழ்க வாழ்க
வன்னிமாநகரில் வைகுங் குரவர்கள் வாழ்க வாழ்க
வன்னிமாநகரில் வைகு மடியர்கள் வாழ்க வாழ்க
வன்னிமாநகரில் வைகு மியாவரும் வாழ்க மாதோ.

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி வைராக்கியசதகத்தின்

அரும்பதவுரை.

கவிநெம்பர்.	பதம்.		பொருள்.
(1)	சிகை	=	தலை.
	திருஷ்ணை	=	ஆசை.
	தூஷணம்	=	தோஷங்கூறல்.
	கவின்	=	அழகு.
	வெரு	=	பயம்.
	சலபம்	=	விட்டிற்பூச்சி.
	அவிர்வோன்	=	விளங்குவோன்.
	இலம்	=	வீடு (இல்லமென்பது இடைகுறைந்து இலமென்றாயிற்று).
	பூடணம்	=	ஆபரணம்.
	அக்ரபாகம்	=	முற்பாகம்.
	மதன்	=	மன்மதன்.
(2)	வளவினுள்	=	கிரகத்தினுள்.
	அயின்றாய்	=	புஜித்தாய்.
	வாயசம்	=	காகம்.
	சூசகை	=	குறிப்பு.
	வாஞ்சை	=	ஆசை.

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(3)	போழ்ந்தேன்	= தோண்டினேன்.
	பூதரத்தாது	= பர்வதத்திலுள்ள தாது.
	தெண்டிரை	= சமுத்திரம்.
	நிசி	= இரவு.
(4)	கலர்	= துஷ்டர்.
	ஆலாபம்	= வைதல்.
	மாவால்	= தனத்தால்.
	உலமேவி	= இறுமாப்படைந்து.
	கிலம்	= கெடுதி.
	உலவா	= கெடாத.
(5)	எமம்	= பொன்.
	தம்பிதம்	= ஜடபாவம்.
	நிஜகுணம்	= தன்னுடைய வித்யாவிநயாதிகுணம்.
(6)	பொங்களுர்	= மிகுதியாகிய துக்கம்.
	உயிர் ஜயித்து	= பிராணநிரோதஞ் செய்து.
(7)	புக்தம்	= அநுபவம்.
	தப்தம்	= செய்தல்.
	சிதிலம்	= நாசம்.
(8)	பலிதம்	= வெண்மையாகிய நரை.
	கைபதமேனி	= கை, கால், சரீரம்.
(9)	தண்டெழுச்சி	= கூடியூன்றியெழுதல்.
	சாமோசிப்பான்	= மரணத்தாற் சரீரத்தை விடும்பொருட்டு.
(10)	கரா	= முதலை.
	விகங்கம்	= பக்ஷி.

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
	விடயபரித்தியாக விடம்பனை	= விஷயங்களை விடுவதைப்பற்றிக் கூறும் ஆடம்பரம்.
(11)	பவத்தினில்	= சமுசாரத்தில்.
	அவத்தினில்	= வியர்த்தமாக.
(12)	சிரதரம்	= அநேககாலம்.
	இடர்ப்பொருட்டு	= துக்கத்தின்பொருட்டு.
	விழைவு	= ஆசை.
(13)	பரிக்கிரகம்	= கொள்ளுதல்.
(14)	புனற்கணம்	= ஜலத்துளி.
	மனனமாளிகை	= மனோராச்சியத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பெரியவீடு.
	வாபி	= நடைகிணறு.
	மலர்த்தடம்	= தாமரைப்பொய்கை.
	ஆடல்கா	= உத்யானவனம (விளையாடுவதற்குரிய சோலை).
(15)	வசனம்	= வஸ்திரம்
	சதசகலம்	= நூறுகண்டம்.
(16)	கூழின்கும்பம்	= பொற்குடம்.
	வதனம்	= முகம்.
	சசாங்கன்	= சந்திரன்.
(17)	கண்ணுதல்	= பரமசிவம்.
	கதிர்வோன்	= விளங்குவோன்.
	அம்பாரக்கடு	= அம்பாகிய சர்ப்பத்தின் விஷம்.
(18)	தவக்கயலும்	= தவ்விச்செல்லாநின்ற அம்மீனமும்
	பிசிதம்	= மாம்சம்.

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
	அம்மயில்வுறுக	= நன்ருகப் புஜிக்குக.
	அருர்	= துக்கம்.
(19)	கலிதம்	= சேர்க்கப்பட்ட (கூடிய).
	சாலியன்னம்	= நெற்சோறு.
(20)	உணர்வினர்புகழும்	= சத்துக்களாற் புகழாநின்ற.
	தயிதை	= (மனைவி).
	நவம்	= புதிது (நவமென்றது வயதினிளமையைக் காட்டும்பொருட்டு).
	காராக்கிரகம்	= சிறைச்சாலை.
	கணபங்குரம்	= க்ஷணத்தில் நாசமாவது.
	யாஞ்சாதைன்ய தூஷணம்	= யாசகத்தா லிரங்கலைத் தூஷித்தல்.
(21)	தீனுதீனம்	= இரக்கத்தின் வயப்படல்.
	சிருர்	= சிறுவர்.
	அம்பரம்	= வஸ்திரம்.
(22)	குருதரம்	= சிரேஷ்டம்.
	கணம்	= கூட்டம்.
	மரைக்கு	= தாமரைக்கு.
	மதி	= சந்திரன்.
	விபுலம்	= விஸ்தாரம், விசாலம்.
	லச்சாவல்லி	= நாணமாகியகொடி.
	குடாரிகை	= கோடாலி.
	சடரம்	= வயிறு.
	பிடரி	= பாத்திரம்.

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(23)	நீதிகர்ப்பவிப்பிரர்	= பூர்வமீமாஞ்சையிற் கூறியபடியொழுகும் பிராமணரால் ஈயப்பட்ட (ஆகுதி செய்யப்பட்ட).
	தூமிரம்	= கருமையும் பொன்மையுஞ் சேர்ந்த நிறம்.
(24)	துங்கம்	= பரிசுத்தம்.
	அதிட்டிதமாய்	= நிலைப்படுத்தப்பட்டதாய்.
	கல்லோலம்	= அலை.
(25)	கந்தரம்	= குகை.
	கந்தம்	= கிழங்கு.
	வற்சலை	= மாவுரி
	விநயம்	= வணக்கம்.
	வதை	= கொடி.
(26)	கிருபணம்	= தோஷம் (குற்றம்).
	பல்லவம்	= தளிர்.
	விகலவாணி	= பிதற்றுமொழி.
	சுத்திரர்	= அற்பர்.
	பூசய்யை	= பூமியாகிய படுக்கை.
(27)	சுலலிதலதை	= மனோகரமாகிய கொடி.
	ஊறு	= பரிசம்.
	கின்னவன்றனிகர்	= துன்புற்ற மிகுந்த ஐசுவரியவான்கள்.
	கிருபணர்	= லோபிகள்.
	சந்தாபம்	= துக்கம்.
(28)	வெளிப்படை.	

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(29)	நிரந்தரம்	= எப்போதும்.
	முதிதர்	= சந்தோஷமனத்தர்.
	சங்குலவுளத்தர்	= பின்னியமனமுடையவர்.
(30)	மர்த்தனம்	= நாசஞ்செய்வது.
	பாவனம்	= பரிசுத்தம்.
	வாரியம்ற்றது	= தடுப்பரிது.
	கயம்	= நாசம்.
	போகாஸ்தைரிய வர்ணனம்	போகத்தின் நிலையற்றதாந் தன்மையை வர்ணித்தல்.
(31)	அரி	= சத்துரு.
	ஆசாரப்பிரம்சம்	= ஆசாரத்தினின்றும் வழுவுதல்.
	அபயம்	= பயமற்றது.
(32)	அங்கனை	= ஸ்திரீ.
(33)	நியதம்	= அவசியம்.
	விவசரை	= வசமற்றவரை.
	ஆதி	= மனோதுக்கம்.
	வியாதி	= சரீரதுக்கம்.
	விவிதம்	= நானாவிதம்.
	சுஸ்திரம்	= நன்னிலைபெற்றிருத்தல்.
(34)	துங்கம்	= பரிசுத்தம், உயர்ச்சி.
	தரங்கம்	= அலை.
	பங்கம்	= நாசம்.
	தரலம்	= சஞ்சலம்.
	அசாரம்	= சாரமற்றது.
	நிகிலம்	= யாவும்.
	பேசலமனம்	= இரக்கமுடைய மனம்.

கவிநெம்பர்.	பதம்.		பொருள்.
(35)	காயிகள்	=	சரீரிகள் (ஜீவர்கள்).
	கார்க்குழு	=	மேகக்கூட்டம்.
	பங்குரமாகும்	=	நாசமாகும்.
	லாலசை	=	வாஞ்சை.
(36)	களம்	=	கழுத்து.
	துல்லியம்	=	சமானம்.
	ஆசக்தசித்தர்கள்	=	பிரியமுடையமனத்தர்.
(37)	தனு	=	சரீரம்.
	விஷயம்	=	ஏற்றத்தாழ்வு.
	ரேரே	=	அடே! அடே!! (இது நீச சம்போதனம்.
	கிஞ்சிலும்	=	அற்பமும்.
(38)	புலிப்பேடு	=	பெண்புலி.
	ஆமயம்	=	ரோகம் (நோய்).
(39)	விசதம்	=	நின்மலம்.
	பகுவகை	=	அநேகவகை.
(40)	விரசம்	=	ரசமற்றது.
	அனவரதம்	=	ஸதாகாலம்.
	கணவிஞசி	=	அதிசீக்கிரத்தில் நாசமாவது.
	காலமகிமானுவர்ணனம்	=	காலனுடைய மகிமையை வர்ணித்தல்.
(41)	சவி	=	அழகு.
	சாமந்தம்	=	சிற்றரசு.

(42) வெளிப்படை.

விநேம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(43)	தினகரன்	= சூரியன்.
	குருசெயல்	= மிகுதியான செய்கை.
	விபத்தி	= ஆபத்து.
	பீதி	= பயம்.
	வெண்ணறை	= வெண்ணிறமாகிய கள்.
	உன்மத்தம்	= ஒன்றையுந்தெரியாமல்மதமோடிருத்தல்
(44)	வெளிப்படை.	
(45)	பரவுலகு	= சுவர்க்கலோகம்.
	உஞற்றேம்	= செய்யேம்.
	யுகம்	= இரண்டு.
	வறிதே	= வீணாக.
(46)	நறுக்கு	= கெடுக்கானின்ற.
	கயத்தின்	= யானையின்.
	பாழாலயம்*	= பாழ்ங்கோயில்.
(47)	அரிவையர்	= ஸ்திரீகள்.
	காரிகள்	= காகங்கள்.
(48)	பதனம்	= நாசம்.
	தருக்கள்	= விருக்ஷங்கள்.
(49)	பாலதை	= சிசுத்தன்மை (குழந்தைப்பருவம்).
	கிழமை	= விருத்தப்பருவம்.
(50)	காமவிரசிகன்	= காமத்தின் மூழ்கினோன்.
	விபவன்	= ஐசுவரியவான்.
	தனு	= சரீரம்.
	ஈற்றினில்	= முடிவில்.

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(51)	யதி	= சன்யாசி.
	நிருபதி	= அரசன்.
	சம்வாதம்	= சம்பாஷணம் (பேசுதல்).
	ராதி	= தனம்.
	ஆசை	= திசை.
(52)	வாணி	= வாக்கு.
	வாதிதர்ப்பம்	= வாதிகளின் மதம்.
	பாடவம்	= சாமர்த்தியம்.
	ஆஸ்தை	= ஆதரவு (அன்பு).
(53)	துகூலம்	= வஸ்திரம்.
	இலம்பாடு	= தரித்திரம்.
(54)	பலம்	= பழம்.
	அயில்வதற்கு	= புசிப்பதற்கு.
	அறல்	= ஜலம்.
	கலர்	= துஷ்டர்.
	விநயம்	= வணக்கம்
	நவதனம்	= புதிதாகிய தனம்.
(55)	பயிக்கம்	= பிக்ஷான்னம்.
	மகி	= பூமி.
(56)	நடர்	= நாட்டியம் செய்பவர்.
	விடர்	= விஷயாசக்தர்.
	காயகர்	= பாடுவோர்.
	அவைக்கு	= சபைக்கு.
	அருகர்	= யோக்கியர்.

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(57)	சதுர்த்தசபுவனம்	= பதினான்குலகம்.
	புரம்	= பட்டணம்.
	மதச்சுரம்	= மதமாகிய சுரநோய்.
	ஸம்ஸ்தாபிதம்	= நன்றாக நிலைநிறுத்தப்பட்டது.
	யயாதி	= சந்திரவம்சத்திலுள்ள ஓரரசன்.
(58)	சுட்டினால்	= கூட்டத்தால்.
	செயிர்	= துன்பம்.
(59)	வலயிதம்	= சுற்றப்பட்டது.
	காவலர்	= அரசர்.
	அதமர்	= கீழ்ப்பட்டோர்.
(60)	மதன்றனரி	= மன்மதனுடையசத்துரு(பரமசிவன்).
	சிதகம்	= வெண்மையாகிய தலையோடு.
	சம்போதனம்	= விளி.
	நியமனம்	= நியமித்தல்.
(61)	சிந்தாமணி	= சிந்தித்ததைக் கொடுக்கப்பட்டமணி.
	விவிக்தசங்கற்பம்	= நானாவிதமாகிய சங்கற்பம்.
(62)	வெளிப்படை.	
(63)	ஊர்மி	= அலை.
	கயபவாதி	= நாசமாகநின்ற சமுசாரத்திலுள்ள இன்பம்.
(64)	பிறைச்சிரோமணியன்	= சந்திரனைச்சிரத்தில் மணியாக அணிந்த பரமசிவன்.
	மாகதரங்கிணி	= தேவநதி (கங்கை).
	தடித்தின்வரி	= மின்னல்.

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(65)	பூபாலர்	= அரசர்.
	புருவவிலம்	= புருவமாகிய குடிசை.
	சலே	= சஞ்சலே, வியபிசாரி (ஈண்டு லக்ஷ்மியைக் கொள்ளத்தக்கது).
	கஞ்சுகம்	= சட்டை.
	பவனம்	= வீடு.
	அஸ்தம்	= கை.
(66)	தாக்கிணத்தியர்	= தக்ஷிணதேசத்திலுள்ளவர்.
	விகற்பமருவறும் நிட்டை	= நிர்விகற்ப சமாதி.
(67)	மித்திரர்	= சிநேகிதர்.
(68)	மாரன்	= மன்மதன்.
(69)	அஜரம்	= ஜரையற்றது.
	அனுஷங்கி	= சம்பந்தி.
	யசசு	= கீர்த்தி.
(70)	நபம்	= ஆகாசம்.
(71)	திவக்ராமம்	= தேவநகரம்.
	பலதம்	= பலத்தைக் கொடுப்பது.
	விப்ரமம்	= மயக்கம் (விசேஷமாகிய பிரமம்).
(72)	திருவுளமேரு	= ஐசுவரியம் நிறைந்த மேருமலே.
	கிராகம்	= முதலே.
	மகரம்	= திமிங்கலம்.
	தரணிதரம்	= பர்வதம்.
	கரிகலபகர்ணம்	= யானேக்கன்றின் காது.
	திருதம்	= நிச்சலம்.

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(73)	எயிறு	= பல்.
(74)	தவளிதம்	= வெண்மை.
	சடுதி	= சீக்கிரம்.
	பரிபவம்	= அவமானம்.
	மிலேச்சர்	= சண்டாளர்.
(75)	விதுஷன்	= வித்வான் (அறிஞன்).
	கூபம்	= கிணறு.
(76)	வெளிப்படை.	
(77)	துரகம்	= குதிரை.
	பூபுஜர்	= அரசர்.
(78)	ஜானவிப்பயம்	= கங்காஜலம்.
	இமாசலம்	= ஹிமவத்பர்வதம்.
	தோயம்	= ஜலம்.
(79)	வெளிப்படை.	
(80)	சிரவியம்	= கேட்கத்தருந்தது.
	தைவரல்	= தழுவுதல்.
	துறவர்	= யதிகள்.
	அளி	= வண்டு.
	கடுப்ப	= சமானமாக.
	நனந்தலை	= நடு (மத்தி).
(81)	கரிணி	= பெண்யானை.
	ஆதுரம்	= பீடிக்கப்பட்டது.
(82)	சகவாசம்	= ஒற்றித்திருத்தல்.
	உபசமவிரதபலம்	= விஷயபோகத்திலுள்ள வைராக்கியமாகிய பலம்.

விநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(83)	விண்டது	= நாசமாயது.
	அகோ	= ஆச்சரியம்.
	மததகனன்	= மன்மததகனன் (பரமசிவன்).
	அங்கிரியுகளம்	= இரண்டுபாதம்.
(84)	பாலவுடுபதி	= பாலசந்திரன்.
	உடு	= நக்ஷத்திரம்
(85)	புளினம்	= மணல்.
	ஆகுலம்	= பயம் (துக்கம்).
(86)	வெளிப்படை.	
(87)	வெளிப்படை.	
(88)	தேயம்	= தியானிக்கப்பட்ட வஸ்து.
	கன்மஞ்சம்	= கல்லாகிய கட்டில்.
	அரிமகன்	= விஷ்ணுவின் புத்திரன் (மன்மதன்).
	சமகாசரணம்	= சமமாகிய கை காலையுடைய (இதர) ஜனங்கள், அல்லது மகாரோகை யைக் காலிலுடைய தனிகர்.
(89)	வெளிப்படை.	
(90)	வெளிப்படை.	
(91)	வெளிப்படை.	
(92)	மண்டலீ	= பிம்பம்.
	கயல்	= மீன்.
	வாரிதி	= சமுத்திரம்.
(93)	பலாசவிலை	= பலாசமென்னும் ஓர் விருக்ஷத்தின் இலை.
	புடிதை	= தொன்னை,

கவிநெம்பர்.	பதம்.	பொருள்.
(94)	புயலதை	= புறமாகிய கொடி.
	மன்னென	= அரசனைப்போல்.
(95)	காப்பண்	= கடு.
(96)	சதுர்த்தன்	= சூத்திரன்.
	தாபசன்	= தபசையுடையவன்.
	தண்டாத	= நீங்காத.
	மறுகு	= தெரு.
(97)	வனசன்	= பிரமன்.
	கோலுவர்	= தேடுவர்.
	அனிசம்	= மிகுதி.
(93)	அரிணம்	= மான்.
(99)	தசதிக்கு	= பத்துத்திசை.
	நின்மலனம்	= காசம்.
	மேதினி	= பூமி.
(100)	மாருதம்	= காற்று.
	அறல்	= ஜலம்.
	பிரணமாஞ்சலி	= நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி
வைராக்கியசதக அரும்பதவுரை
முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௩	௫௯	பயினின்றி	பயனின்றி
௫	௨௩	தயையுந்	தையுந்
௯	௪௦	ாருண்பத்தை	தாருண்யத்தை
,,	௨௫	மலையொலி	யலையொலி
,,	௨௯	கடற்பரி	கடப்பரி
௧௦	௮	னௌதனிறே	னௌதனிறே
௧௭	௨	மூண்டா	மூண்டாம்
௫௫	௨௮	பேசனவ்	பேசவை
௫௩	௭	வையே	வையோ
௪௨	௨௦	லென்றே	லென்னே
௪௫	௭	தவர்கே	தவர்க்கே
௬௮	௨௧	பவனுய்ச், ஐ	பவனுய்ச், ச

கவிநெம்பர்.	பதம்.		பொருள்.
(94)	புயலதை	=	புஜமாகிய கொடி.
	மன்னென	=	அரசனைப்போல்.
(95)	நாப்பண்	=	நடு.
(96)	சதுர்த்தன்	=	ருத்திரன்.
	தாபசன்	=	தபசையுடையவன்.
	தண்டாத	=	நீங்காத.
	மறுகு	=	தெரு.
(97)	வனசன்	=	பிரமன்.
	கோலுவர்	=	தேடுவர்.
	அனிசம்	=	மிகுதி.
(98)	அரிணம்	=	மான்.
(99)	தசதிக்கு	=	பத்துத்திசை.
	நின்மூலனம்	=	நாசம்.
	மேதினி	=	பூமி.
(100)	மாருதம்	=	காற்று.
	அறல்	=	ஜலம்.
	பிரணமாஞ்சலி	=	நமஸ்காரம்.

ஸ்ரீ பர்த்ருஹரி
வைராக்கியசதக அரும்பதவுரை
முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௪	௧௬	பயினின்றி	பயனின்றி
௩	௨௪	தையுஞ்	தையுஞ்
௫	௪௦	ாருண்பத்தை	தாருண்யத்தை
,,	௨௫	மலையொலி	யலையொலி
,,	௨௯	கடற்பரி	கடப்பரி
௧௰	௮	ணெதனிறே	ளெதனிறே
௧௭	௨	முண்டா	முண்டாம்
௩௰	௨௮	பேசணவ்	பேசவை
௩.௪	௭	வையே	வையோ
௪௨	௨௦	லென்றே	லென்னே
௮௩	௭	தவர்கே	தவர்க்கே
௪௪	௨௧	பவனைய்ச், ஜ	பவனைய்ச், ச